

Thư viện Quốc gia Việt Nam

Gem Họa

Hậu duệ RỒNG

Nhóm dịch: Thunderstorm

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Khi dòng thời gian đã lãng quên loài Rồng,
Khi hỗn loạn và sự tàn phá đã là thường lệ,
Cô gái với sức mạnh trời cho sẽ trở thành 'người được chọn'.
Vận mệnh phù thuộc vào sự lựa chọn,
Qua tấm gương cô lấy được phần thưởng thuộc về mình,
Một sức mạnh để thay đổi thế giới,
Hướng tới nền hòa bình dài lâu
Thế giới mà những con rồng chưa bao giờ biến mất.

Một ngày nữa lại sắp trôi qua, mặt trời dần lặn xuống khu rừng Orakest.
Trán Eli lấm tấm đầy mồ hôi bởi hơi nóng của mùa hè bốc lên từ mặt đất.
Chẳng có gió cũng chẳng có nước để hạ bớt cái nóng này.

Màu xanh của cây phủ rậm cả hàng dài nhưng chỉ những thương buôn mới thường tới lui chỗ cánh bìa. Chẳng còn gì đáng kể trong rừng, ngoại trừ những con thú sống ở đây. Tuy nhiên, cho những người không muốn phải sống theo cái chế độ phân biệt cấp bậc ở những thị trấn lớn, một số làng

nhỏ đã mọc lên rải rác khắp vương quốc. Và người dân ở những nơi này chỉ có thể sống dựa vào thiên nhiên.

Người thợ săn từng sống trong một ngôi làng nhỏ yên bình nằm ngoài vùng ngoại ô của lâu đài, nhưng đã rời bỏ cuộc sống êm đềm đó từ lâu. Giờ đây, anh đang cư ngụ trong thị trấn, nơi trái tim của vương quốc. Được cha huấn luyện từ nhỏ nên anh là người duy nhất của Hội đồng có khả năng một mình băng ngang qua Lãnh địa Vua an toàn.

Sau hàng giờ đi bộ, Eli rốt cuộc cũng tới được gốc cây anh đã đánh dấu con trăng trước, có nghĩa là chỉ cần đi vài giờ nữa anh có thể về tới nhà. Cuộc bộ nửa ngày liền không nghỉ ngơi, giờ anh không thể không dừng lại và làm đầy bụng.

Để bộ dụng cụ đi săn dưới gốc cây, Eli rút thanh gươm của mình ra, dựng nó dựa vào gốc cây, thò tay vào túi tìm lại ổ bánh mì anh đã để dành cho chặng cuối của chuyến đi. Eli ngặm vài miếng, ổ bánh mì nhanh chóng hết sạch. Anh uống nước từ bi đông, dốc cạn cho đến giọt cuối cùng rồi quay lại chỗ cái cây, tranh thủ chớp mắt trước khi tiếp tục lên đường về nhà.

Vài phút trôi qua trước khi một tiếng khóc xé thủng bầu không khí yên ắng của cánh rừng. Eli giật mình mở mắt, cẩn thận lắng nghe những âm thanh xung quanh cánh rừng. Tiếng kêu phát ra từ bên trái, chậm rãi đứng dậy, anh cầm lấy thanh kiếm của mình, đi về phía tiếng vọng. Dùng cạnh kiếm gạt bụi cây sang một bên, ngoài dự kiến của anh, không có con thú hay sinh vật nào xuất hiện, thay vào đó là một đứa bé sơ sinh vài tháng tuổi. Người thợ săn nhìn đứa bé với sự bối rối, tự hỏi cha mẹ nào lại có thể bỏ rơi con mình như thế này, hơn nữa đó lại là một bé gái.

Đôi mắt nâu lục nhạt to tròn xen lẫn tò mò và thắc mắc nhìn vào người thợ săn, chờ đợi hành động tiếp theo của anh. Một cách thận trọng, Eli vươn tay vuốt cái má phúng phính của con bé, nó cười khúc khích. Ngón tay anh

từ từ bị con bé nắm lấy, những ngón tay nhỏ bé đưa ngón tay anh tới gần miệng. Trước sự ngạc nhiên của người thợ săn, nó bắt đầu mút tay anh. Anh không thể không cười, vì đứa bé ngay lập tức trao lòng tin cho anh, người mà nó mới gặp lần đầu

Eli vòng tay qua đứa trẻ sơ sinh, bế lên và ôm nó gần hơn. Anh định thử tìm xem có dấu hiệu nhận dạng nào trên đứa bé không, nhưng trong nháy mắt, nhóc con kia đã chìm vào giấc ngủ sâu trong vòng tay anh, một tia cười chợt xẹt qua khuôn mặt cương nghị.

Nhiều năm chiến đấu và phục vụ cho Nhà vua đã để lại cho Eli những vết sẹo không thể nào phai mờ: bằng chứng cho những cuộc chiến đẫm máu không ngừng nghỉ. Thể chất của anh vượt trội hơn mọi người bình thường: chiều cao hơn hẳn những người đàn ông khác, cơ bắp vững chắc đủ để chịu bất cứ lực lượng nào, kỹ năng vượt qua bất kỳ đối thủ cạnh tranh, và ẩn chứa một cơn cuồng nộ có thể thấm sát cả một ngôi làng. Làm thế nào mà một đứa bé xa lạ lại có thể hạ gục anh hoàn toàn chỉ trong chốc lát và mang theo một dòng nước ấm hạnh phúc vào hòa tan trái tim băng giá của anh, anh không thể hiểu nổi.

Nhẹ nhàng mở tấm chăn bọc đứa trẻ, anh tìm kiếm bất cứ một ký hiệu hay hình vẽ nào đó có thể giúp anh nhận diện đứa bé thất lạc này. Tim anh như ngừng đập khi mắt đảo tới góc trong cùng. Ở đó, một dấu hiệu hình con rồng không thể nhầm lẫn vào đâu được bị che phủ bởi một góc chăn. Biểu tượng bao bọc bởi vòng tròn khép kín tinh xảo, với một chiếc vương miện nằm ở ngay chính giữa, chồng lên trên đôi cánh của con rồng.

Không... không thể là nó được,

Eli nghĩ.

Theo những gì anh biết, cánh rồng là gia huy duy nhất phổ biến trong nhiều năm qua. Nhưng, anh nhớ rất rõ, anh chỉ mới thấy một cái giống y

đúc cái này một lần - và nó được chạm nổi trên người Nữ hoàng Rồng.

Chịu lệnh Nhà vua, anh được cử ra ngoài vài tháng để truy tìm bất kỳ dấu hiệu còn sót lại của loài rồng. Song, vết tích mới nhất của loài sinh vật này được phát hiện cũng đã cách đây một năm hơn kể từ khi cuộc chiến tranh nổ ra giữa những loài vật to lớn và con người. Kể từ đó, những con rồng phải lẩn trốn khỏi tầm mắt loài người hoặc - nếu những câu chuyện là sự thật - thì chúng đã trốn qua một cánh cổng bí mật nào đó.

Sau một năm tìm kiếm, những thợ săn đã kết luận rằng không còn bất cứ dấu vết nào của những sinh vật này nữa. Tuy nhiên, Nhà vua vẫn không bị thuyết phục và tiếp tục ra lệnh cho những cuộc săn lùng triệt để mới, đảm bảo rằng thực sự không còn tồn tại một con rồng nào trong vùng đất này. Những thợ săn không bao giờ hiểu được lý do của những cuộc săn lùng này nhưng cũng không phản kháng lại lệnh của Nhà vua.

Bất cứ con rồng nào được tìm thấy cũng phải giao cho Vua Liyem một khi anh về đến lâu đài. Một ý nghĩ đau đớn ập thẳng vào đầu Eli, anh bỗng nhận ra rằng anh sẽ bị buộc phải giao đứa bé này cho Nhà vua. Việc giấu con bé khỏi tầm mắt lũ lính canh là không tưởng.

Anh đang nghĩ gì thế này? Việc gì anh phải lo lắng khi phải trao đứa bé này cho Bộ hạ, vì nó vốn không phải là của anh. Nhưng vì lý do nào đó mà Eli không thể giải thích nổi, một nỗi đau lan nhanh qua tim anh khi ý niệm để cô lại với người khác chợt đến. Thật không may, dường như anh chẳng có thể làm gì cho việc này khi anh đã bị ràng buộc trong lời tuyên thệ trung thành cho hoàng gia.

Ấm một đứa trẻ trong tay làm việc trở lại lâu đài tốn nhiều thời gian hơn bình thường. Gần tới cổng, Eli có thể nhìn thấy lính canh ở lối vào. Cổ không liếc ngang, anh băng qua tên lính trong tập trung cao độ, kèm rảo bước nhanh hơn.

May mắn không bỏ rơi Eli. "Chúc Ngài buổi tối tốt lành," tên lính canh chào khi người thợ săn đi ngang qua.

Ánh mắt đám lính dồn vào cái bọc Eli đang ôm, một tia bối rối thoáng xẹt qua mặt anh nhưng rất nhanh liền biến mất. Eli bình tĩnh bước tiếp, cố trấn định mình, tiếp tục ngang qua khu vườn lâu đài. Anh đụng phải một vài người giúp việc đang trên đường tới khu ở của đầy tớ ở phía tây tòa lâu đài. Anh vội vã dọc theo con đường, qua đài phun nước trong vườn, rẽ phải và dừng đột ngột trước bức tường phía đông.

Eli đẩy một hòn đá trên tường, để lộ một đường hầm. Lối đi bí mật này dành cho các thành viên Hội đồng trong trường hợp khẩn cấp. Giờ anh dùng nó để tránh khỏi những cái nhìn tò mò của những giúp việc trong tòa lâu đài.

Cầm ngọn đuốc tại cửa vào, Eli bước dọc theo lối đi lờ mờ: nó sẽ dẫn anh đến thẳng phòng hội đồng. Gần cuối đường hầm, Eli dừng lại, anh sắp thực hiện một quyết định không chỉ làm thay đổi số mệnh của anh, và không ngờ rằng, còn ảnh hưởng tới toàn thể nhân loại. Eli nhìn đứa trẻ, nó đang ngủ yên lặng trong vòng tay anh. Năm lấy tấm chăn đang bọc cô bé, anh xé đi góc có dấu hiệu rỗng và nhét nó vào túi áo. Tới cuối đường hầm, âm thanh của những cuộc nói chuyện trở nên to rõ hơn.

Nhà vua đang nói chuyện với Torik, Đội trưởng đội lính canh, về việc tăng cường bảo vệ phía tây lâu đài. Eli bước ra khỏi bóng tối, cầm ngọn đuốc lên tường. Nhà vua nhìn anh qua đầu Torik, dời tầm mắt vào đứa trẻ sơ sinh trong tay anh. Vua Liyem vội vã cho Torik lùi đi, Đội trưởng cúi chào Đức vua của mình và đi về phía cửa, không quên cúi chào Eli.

Bốn mươi tuổi, khuôn mặt của Liyem in sâu vẻ lo lắng và căng thẳng, những nhiệm vụ nặng nề của một đức vua biểu hiện rõ qua vẻ bề ngoài của ông. Giống như cha ông, Nhà vua có mái tóc hoa râm với chiếc vương miện bên trên. Bộ râu của ông dài qua từng tuần, bây giờ cũng đã được kha khá.

Nhà vua chậm rãi hướng tới Eli, bước cẩn thận để không bị giẫm lên tà áo. Liyem nhìn anh dò hỏi khi ánh mắt dần dần đặt lên đứa bé đang ngủ.

"Đó là gì?" Nhà vua hỏi, đi thẳng vào vấn đề.

"Thần tìm thấy đứa trẻ này ở bìa rừng," Eli đáp, tỏ ra bình thường. "Gần cổng nam."

Nhà vua đi tới chỗ kệ sách phía sau người thợ săn. "Thế đứa trẻ này có liên quan gì đến nhiệm vụ hiện tại của cậu không?"

Người thợ săn cẩn thận đáp lại ánh mắt của Nhà vua. "Không, thưa Bệ hạ, nó không liên quan gì hết."

"Cậu chắc chứ Eli?"

Eli khẳng định lại. "Vâng của Bệ hạ, không có dấu hiệu cho thấy đứa bé này nguy hiểm."

Nhà vua mở rộng vòng tay và đợi. Một cách miễn cưỡng, thợ săn đặt đứa bé vào vòng tay Nhà vua và nhìn ông di chuyển bọc em bé chả khác nào bọc táo. Cho tới khi cô bé vặn vẹo bướng bỉnh đòi Eli – làm cho Eli muốn phì cười - Nhà vua mới chịu trao cô lại cho anh.

Nhà vua kéo một cái ghế ra, vừa ngồi xuống vừa phúi thẳng lại quần áo. "Cậu còn tìm thấy gì nữa không?"

"Không, thưa Bệ hạ."

Đôi mắt dò xét nhìn về phía Eli, cho tới khi Nhà vua vừa lòng gật đầu đồng ý.

"Hãy đưa đứa bé đó tới chỗ bà mẹ đi," Nhà vua nói. "Ta chắc bà ấy có thể tìm được một ngôi nhà phù hợp cho nó."

"Thật ra..." Eli ngập ngừng bắt đầu.

"Hửm?"

"... Vâng, Đức vua của tôi, từ khi Margo ra đi, thần vẫn chưa có người nối dòng nào..."

"Cậu muốn giữ lại đứa trẻ?"

"Dường như là có một mối liên kết đặc biệt giữa Thần với đứa bé này. Kể từ vụ tai nạn của vợ Thần," Eli cay đắng nói, "Thần đã từng nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể gần gũi với người nào nữa."

"Đúng thế, cái chết của vợ người thật bi thảm, nhất là khi còn mang trong mình đứa con chưa chào đời của anh." Một khoảng dài trôi qua trước khi Nhà vua tiếp tục nói. "Nếu đó là những gì cậu muốn, thì cứ giữ đứa bé và nuôi dưỡng nó như con ruột đi."

"Thần cảm ơn Bệ hạ," Eli hạ giọng, ngạc nhiên vì sự đồng ý của Nhà vua.

"Cậu quên rằng ta cũng đã từng như thế, mất đi người vợ của mình." Nhà vua vẫy tay ra hiệu cho anh lui ra. Eli cúi chào và đi về phía cửa.

Đi qua các cánh cổng của tòa lâu đài, anh nhìn xuống cô bé đã đánh cắp trái tim mình chỉ trong vài tiếng đồng hồ, ôm chặt cô vào lòng hơn. Đây là cơ hội mới cho cuộc đời anh để bỏ lại cảm giác tội lỗi phía sau. Anh cần phải mạnh mẽ hơn vì cô - vì đứa con của anh. Eli sẽ dạy cô cách trở nên gan dạ, mạnh mẽ, và trên tất cả là vị tha.

Anh sẽ đặt tên cô là Leiv.

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Không thể bị tìm thấy được, mình phải nhanh hơn nữa.

Thở hỗn hển, Leiv chạy tới cái cây gần nhất rồi đưa lưng về phía nó. Rắc! Cô dựa lưng mình gần cái cây hơn nữa, cảnh giác lắng nghe những tiếng động phát ra quanh khu rừng. Gió rít nhẹ nhàng qua những tán cây, đu đưa mái tóc cô với một cơn mát lạnh. Mặt trời đã lên tới đỉnh nhưng không có bất cứ dấu hiệu nào của mây. Leiv nhắm mắt lại, dựa theo bản năng của mình mà hình dung lại nơi mình vừa rời khỏi; con đường thẳng từ đông sang tây.

Thận trọng kiểm tra lại vũ khí và ba lô, cô tự nhủ rằng chừng đó sẽ đủ để qua khỏi cuộc rượt đuổi này. Leiv đưa tay ra đằng sau để có thể cảm nhận được chất gỗ của cây cung cha cô đã làm cho: những cạnh gỗ phong trơn nhẵn, âm ấm thoải mái khi chạm vào. Dây cung căng chặt, ống tên của cô chứa đầy những mũi tên mới tinh được để dành chỉ cho- giây phút này. Một túi đeo vắt ngang vai trữ sẵn thuốc mỡ và băng cho trường hợp bị thương và một con dao găm giắt trong bọc chỗ đai lưng. Không giống những thợ săn khác, Leiv không đem theo kiếm, không việc gì cần tới nó cả khi mà trọng lượng của nó sẽ làm chậm tốc độ của cô lại. Với những người có thân hình như Leiv, việc vác theo một thanh kiếm - ít hay nhiều - cũng sẽ chỉ cản trở cô. Vươn tay xuống đôi ủng, nơi cô giấu hai con dao găm nhỏ, mỗi chiếc một cái: vị trí phóng hoàn hảo nhất.

Rắc!

Lại một cành khô khác bị đập gãy dưới đôi ủng của người đang đuổi theo cô.

Bình tĩnh nào Leiv, hít thật sâu vào.

Vẫn nhắm mắt, Leiv cố nhớ lại hình ảnh cái hang ở phía đông. Nếu cô có thể chạy đến đó, nó sẽ trở thành một nơi ẩn náu tuyệt vời cho tới khi kẻ đuổi theo cô rời đi. Nhìn thoáng qua bóng người đàn ông đang lung sục cô cách đó vài cái cây, cô hít vào một hơi thật sâu và chạy qua cái cây bên cạnh. Thu người lại hết cỡ sau cái khiên cây, cô khéo léo liếc lại một lần nữa để đảm bảo ông ta chưa nhìn thấy cô. Ông ta không hề chú ý đến những chuyển động của cô, vì thế cô hướng tới chỗ cái hang. Leiv quay đầu và nhận thấy người đàn ông đó đã biến mất, không một dấu vết. Khựng lại, cô đảo mắt quanh khu rừng, nhưng không tìm thấy gì.

Đi đâu rồi?

Yên lặng, Leiv trở lại chỗ hồi nãy. Cô bước rón rén, đầy thận trọng trong khi những ngón tay siết chặt con dao găm được giấu, tiếp tục tiến về phía trước. Cẩn thận đặt những bước chân nhẹ nhàng qua cánh rừng mà không làm gãy cành khô hay tạo bất cứ một tiếng động nào luôn là thử thách khó khăn nhất. Mỗi một nhánh cây hay vỏ cây rơi xuống luôn chế giễu bạn bằng cách nằm rải rác mọi nơi và nguy trang bản thân với bụi bẩn. Leiv vừa quay đầu lại vừa không ngừng liếc sang hai bên, hoài nghi con mắt của mình. Là người đó biết bay hay ông ấy thật sự tài giỏi như mọi người thường nói.

Rắc!

Leiv giật mình, đập vào mắt cô là khuôn mặt người đã đuổi theo cô nhiều giờ qua. Không chút do dự, Leiv rút con dao găm ra khỏi bọc. Cô lao tới và nhắm con dao về phía ngực của người đàn ông nhưng ngã về trước và đâm vào cái cây đằng sau ông. Lấy lực bật ngược lại khỏi cái cây, Leiv nhanh chóng rút dao vào túi rồi đổi hướng lao về phía người đàn ông. Ông

ta giang tay ra, sẵn sàng tóm lấy cô, nhưng thân hình cô đột ngột thụp xuống, trượt qua chân ông. Bám lấy lưng người đàn ông, cô treo ngược mình lên trên, trong tích tắc, quắp chân quanh người ông ta trong khi tay đưa ngang cổ ông, cổ cắt đứt mạch máu cổ. Song việc đó chả có ích gì, ông ta mạnh hơn cô gấp nhiều lần. Nắm chặt lấy Leiv bằng hai tay, ông ta hất ngược cô về phía trước, rời khỏi người ông ta và tiếp đất bằng lưng. Không khí trong ngực như bị ép hết ra ngoài, Leiv rên lên khi gượng đứng dậy.

Quá khỏe. Mình không thể tay không một chọi một được. Chắc chắn mình sẽ thua.

Khoảng cách. Cô cần một khoảng cách để có thể tấn công từ xa. Nào cô bắt đầu nghĩ ra hàng loạt những kịch bản khác nhau để tìm cách chống lại ông ta và cuối cùng cũng nghĩ ra một cách có thể thành công. Như muốn ngắt xui vì kiệt sức, Leiv hất ngược mình lên trên cây và phải thở nặng mấy hơi vì việc này. Bị lừa, người đàn ông thả lỏng cánh tay mình trong giây lát, tạo điều kiện cho Leiv thoát ra một cách nhanh chóng rồi chạy đi. Cô không quay đầu lại để biết người đó còn cách cô bao nhiêu. Cô đã tạo ra được một khoảng cách nhỏ giữa họ, biết rằng nhanh nhẹn là ưu thế của cô. Rút con dao găm ra khỏi bọc, cô cắm nó vào một cái cây gần đó. Tiếng bước chân nặng nề của ông ta ngày càng gần hơn, Leiv nhanh chóng tăng tốc độ của mình.

Nhanh như tên bắn rẽ ngược về phía bên phải, Leiv nở một nụ cười chế giễu với người đang sau mình, cua tròn rồi vòng ra sau lưng ông ta. Ông khựng lại trong giây lát, nhìn cô thắc mắc: tại sao cô lại tăng tốc gấp đôi rồi lại trở về chỗ cũ? Leiv chỉ nhìn ông, mỉm cười chạy nước rút thẳng về phía trước.

Khi cô tới gần cái cây cô đã găm con dao lên, yên tâm rằng cô đã có đủ khoảng cách để người đàn ông không nhận thấy những gì cô đã lên kế hoạch và tăng tốc khi bước chân ông tới gần cô hơn. Đứng trước, con dao nhô lên khỏi cái cây: cô thầm cầu nguyện rằng mình đã cắm con dao đủ sâu

để chịu được trọng lượng của cô. Khi Leiv đã tới đủ gần, cô lấy đà nhảy lên bằng chân trái và dùng chân còn lại để đạp lên cán dao, lực đẩy quăng cô ngược lên cành cây, giúp cô chụp lấy một nhánh cây trên đầu rồi treo mình lên. Ngồi trên cây, Leiv rút cung mình ra và vớ ra sau để lấy một mũi tên từ ống đựng. Với cây cung trên tay, cô nắm một mũi tên và kéo căng dây cung với hai ngón tay, chờ đợi người đàn ông lọt vào tầm ngắm.

Trong chốc lát, nỗi lo lắng dường như tăng lên gấp bội và cuộn chặt trong lồng ngực Leiv, cô sợ rằng kế hoạch mình đã thất bại. Nhưng cuối cùng, mục tiêu của cô đã vào vị trí, đang không ngừng nhìn từ trái sang phải tìm kiếm con mồi của mình. Hít một hơi thật sâu để ổn định, Leiv nhả tên, cho nó phóng thẳng vào ngực người đàn ông.

Ông ta nhìn lên cây khi Leiv đang leo xuống, giật mạnh con dao găm ra thân cây và cắt nó vào túi lần nữa. Leiv rảo bước về phía người đàn ông, khuôn mặt cô như tỏa nắng với vẻ tự hào biết chắc mình là người chiến thắng, tất cả các buổi huấn luyện của cha đã được trả giá xứng đáng. Hôm nay là sinh nhật của Leiv, và đây chính là món quà tuyệt vời nhất mà cô nhận được: một cuộc đi săn thành công.

Người đàn ông nhặt mũi tên dưới đất lên, quay nó vòng tròn bằng ngón tay. "Nếu chúng ta gắn các đầu mũi tên thật lên trên đó, con có thể giết ta đó," ông ta đi tới chỗ Leiv.

Giả vờ bấu môi, Leiv khoanh tay lại. "Con nghĩ thứ con nhận được đúng hơn phải là một câu chúc mừng đi kèm với giải thưởng của con đấy."

"Con nghĩ rằng mình xứng đáng ư?" Ông trêu chọc cô, cầm mũi tên vào lại ống tên của cô.

"Tất nhiên!" Leiv chỉ tay về phía cái cây cô đã leo lên hồi nãy. "Nhìn chiều cao của nó xem. Ba có nghĩ ba sẽ leo lên được cái cây đó với độ tuổi già chát như ba không?"

Sửng sốt, ông nhanh chóng đặt tay trước ngực. "Ouch! Thật đau làm sao! Con nỡ nào đụng tới vết thương của ông già này chứ, làm sao người ta có thể sống nổi sau khi nghe một điều đáng buồn như vậy?"

"Thôi ba ơi, đừng làm bộ nữa. Không tin được là ba lại làm thợ săn thay vì đi khắp nơi với một đoàn kịch đó!" Leiv cười lớn.

Ông cười và lấy phần thưởng cho cô từ ba lô của mình: một món quà sinh nhật. Cô bé nhỏ xíu mà ông từng ẵm trong lòng giờ đã không còn nữa; hôm nay cô đã mười bảy tuổi, trở thành một thiếu nữ có thể được rước đi bởi một chàng trai bất cứ lúc nào. Nếu theo lẽ thường thì đã có rất nhiều chàng trai độc thân tới tán tỉnh cô. Ánh mắt ông chột sầm lại khi nghĩ đến đó. Chỉ có một lý do duy nhất khiến những người hâm mộ đó vẫn luôn tránh xa đó là do tiếng tăm của ông trong giới thợ săn với những câu chuyện rùng rợn và tin đồn về những nhiệm vụ của ông. Nhưng điều đó cũng không hẳn là xấu: nó có nghĩa là thời gian Leiv ở cạnh ông sẽ kéo dài thêm chút nữa.

Mạnh mẽ và dũng cảm là những từ ông dùng để miêu tả cô công chúa nhỏ của mình. Từ năm mười hai tuổi, Leiv đã biết rằng Eli không phải là cha ruột của cô và cô được tìm thấy trong cánh rừng. Sau khi thừa nhận mình bị bỏ rơi, Leiv cũng không bị trắc trở bởi nỗi đau mà vẫn bước tiếp. Vài năm chỉ như chốc lát, chưa gì cô đã trưởng thành rồi, tuy không cao bằng ông nhưng ít nhất cũng đã tới ngực. Đôi mắt cô vẫn lấp lánh những mảng màu xanh lục nhạt. Mái tóc cô màu nâu hạt dẻ, mềm mại trượt xuống làn da nhợt nhạt của cô. Cô có một khuôn mặt hiền lành, nhưng mỗi khi cô cảm thấy bị đe dọa, một mặt nạ sẽ nhanh chóng bao phủ lấy nó.

Dường như không thể kìm nén niềm vui của mình, Leiv lấy món quà từ tay ông và chậm rãi mở nó ra. Cô thở hỗn hển khi nhận thấy đó là một con dao găm tuyệt đẹp, lấp lánh do những chi tiết phức tạp trên lớp kim loại phản sáng. Lướt qua lưỡi sắt mỏng dài, cô nắm chặt chuôi kiếm, cảm giác con dao trong tay. Những mảng vàng lấp ló giữa mảng đồng đen và thiếc,

bày ra những đường chạm khắc tinh tế trườn dọc xuống đuôi dao. Cô xoay tròn nó trước mắt mình.

"Nó đẹp quá!" Cô reo lên, lấy con dao cũ ra khỏi bao, thay thế nó bằng con dao mới. Cô đưa cái cũ cho cha cô rồi vòng tay ôm lấy eo ông, siết ông thật chặt. Eli bật cười, đáp lại cái ôm của cô con gái, họ đứng một lúc lâu, cùng cảm nhận cái hạnh phúc đó.

Khi Leiv lách mình ra khỏi vòng tay ấm áp của ba, cô đột nhiên quy xuống, bàn tay túm lấy ngực. Hơi thở trở nên rời rạc, cô từ từ trượt xuống đất. Eli quỳ xuống, nỗi hoảng loạn nhanh chóng bao trùm khuôn mặt ông.

"Con sao thế Leiv?" Eli hỏi, kéo cô vào lòng ông. Ông nhìn xuống cô gái mạnh mẽ của ông đang bất lực ôm ngực.

"Tìm con, nó cứ như bị cái gì đè lên ấy... con bị làm sao vậy?" Leiv thì thào trong khi những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đau đớn. Đôi mắt cô chập chờn khép lại như thể cô đang cố đấu tranh với ý thức của mình.

"Cố lên Leiv, hãy giữ mắt con mở! Leiv!" Eli bối rối đứng dậy, bế cô con gái quý báu của ông trong tay, chạy thực mạng, cầu nguyện cho cô vẫn còn tỉnh.

"Leiv! Cố lên nào con yêu..."

Nhưng đã quá muộn. Không gì có thể ngăn mí mắt dần khép lại, bóng tối bao trùm lấy Leiv.

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Bóng tôi dần dần bao vây lấy Leiv. Thu mình, cô nhanh chóng kiểm tra toàn bộ thân thể mình: tất cả mọi thứ dường như còn nguyên vẹn. Cô đang ở nơi nào đây? Chẳng lẽ đây chính là... thiên đường?

'Leiv, hãy nhìn tôi.'

Leiv giật nảy mình, một giọng nam trầm bỗng vang lên trong đầu cô. Chớp mắt lia lịa, cô nhìn vào sinh vật vừa đột nhiên xuất hiện. Đôi mắt lớn màu tím của nó sáng lên đầy uy lực và kiêu hãnh. Con gái người thợ săn chưa thấy cảnh tượng như thế này bao giờ, nhưng không cần phải thế, cô cũng biết chính xác đây là gì. Nó là một con rồng.

Những con rồng.

Có lần cha kể với cô rằng chúng đã từng đi lang thang khắp mọi vùng đất con người sống, một hiệp định hòa bình được lập ra giữa loài người và những sinh vật to lớn này trong hàng thế kỉ, cho tới khi chiến tranh nổ ra. Leiv kinh sợ nhìn chăm chăm sinh vật đang đứng trước mặt khi nó cúi đầu về phía cô rồi nhắm mắt lại. Mặc dù bóng tối bao quanh, thân hình nó vẫn sáng lên rõ ràng, như một vật chiếu sáng trong cái bóng tối chết tiệt này. Lỗ mũi con rồng phả ra những luồng khí nóng mỗi khi thở, làm thổi ngược mái tóc cô về sau. Leiv đứng cách con vật khổng lồ vài feet, hạ tầm mắt, cố gắng kìm nén cái khát vọng muốn chạy vọt đi đang không ngừng thôi thúc mãnh liệt.

'Hãy nhìn tôi, Leiv. Bạn phải làm như vậy.'

Leiv ngấp ngừng ngược mắt lên trong khi tim vẫn đập hỗn loạn, lại bắt đầu nhìn chòng chọc vào cái mảng màu hoa oải hương như muốn đâm thủng nó. Khoảnh khắc khi mắt con rồng bắt gặp mắt cô, người cô như bị quần chặt lấy bởi một dòng điện: cô cảm thấy như mình đã từng gặp con vật này trước đó. Nhưng sao chuyện đó có thể xảy ra được khi loài rồng đã được coi là tuyệt chủng trên vùng đất này?

Bạn biết tôi.

Con rồng bước tới một bước gần hơn, làm không khí nóng lên bằng hơi thở của nó. Bạn biết rất rõ, và trái tim của bạn cũng vậy.

Leiv lắc đầu, cố gắng nhưng rồi vẫn thất bại trong việc ngăn chặn tiếng thì thầm của con rồng vang lên trong đầu mình. "Sao tôi có thể biết cậu được trong khi tôi chưa từng - chưa một lần nào - thấy bất kì một sinh vật nào giống như cậu trong đời," Leiv thì thào, giọng run run.

'Hãy lắng nghe linh hồn của bạn.'

Khi nó tiến tới thêm một bước nữa, Leiv cố thụt lùi lại, nhưng không thể. Đôi chân cô như bị đông cứng và bám chặt vào mặt đất.

'Bạn có thể cảm nhận thấy mối liên kết giữa chúng ta,'

nó nói, hoàn toàn cắt bỏ khoảng cách giữa họ.

Cho dù đang bị màn đêm bao phủ, Leiv cũng có thể biết được đầu con rồng đang hướng về phía mình khi nó cúi xuống.

'Dùng tay bạn chạm vào tôi.'

Như bị một lực vô hình dẫn dắt, tay Leiv hướng lên và đặt ngay giữa trán của con rồng. Một dòng điện mạnh đột ngột chạy qua người cô, cô rùng mình vì một loạt hình ảnh hỗn độn bất ngờ lóe lên trong đầu. Một bức

tường, dây leo, và một con đường đi mà cô chỉ có thể mơ hồ nhận ra. Tất cả lướt qua thật nhanh rồi biến mất, Leiv trở về vị trí trước mặt con rồng đang đứng trong bóng tối chờ cô với cái nhìn kiên định của nó.

"Cậu là ai?" Nỗi sợ dường như đã biến mất tăm, Leiv hỏi một cách tự tin hơn, trượt tay xuống đầu con rồng. Con thú nhắm mắt hưởng thụ cái vuốt ve của cô, thở ra những làn khí nóng.

'Tôi chính là bạn, bạn chính là tôi. Và chúng ta là một,'

con rồng trả lời với giọng điệu khó hiểu.

'Leiv, bạn phải tìm đến tôi nhanh nhất có thể. Bạn không thể cứ sống mà không biết tí gì về mình như bây giờ và phủ nhận số mệnh được. Tương lai của loài rồng và loài người phụ thuộc vào bạn.'

Leiv thu tay về, một tia bối rối lướt qua mặt cô.

'Leiv, bạn có hiểu không?'

Con rồng khôi phục chiều cao vốn có của nó.

"Tôi... không biết. Cậu chưa hề giải thích cho tôi cậu là ai - hay làm cách nào mà cậu biết tôi," cô dè dặt trả lời.

Con rồng thở dài, khoảng cách cũng họ trở nên không được tự nhiên lắm trong chốc lát, những dòng khí nóng rít lên.

'Tôi là anima của bạn, còn bạn là của tôi. Chúng ta đã là aptus kể từ khi chúng ta còn là natus... khi họ dẫn chúng ta tới dưới neomeniae để ritus.'

"Tôi không hiểu những từ đó có nghĩa là gì cả!" Leiv mệt mỏi vì những câu đố.

Leiv...

Leiv...

"Leiv...!"

Giật mình tỉnh dậy bởi tiếng gọi của cha cô, ông nhìn rất hoảng loạn, cô trở mình và rên rỉ. Khuôn mặt Eli mờ mờ hiện ra trước mắt Leiv, căng thẳng trong lòng ông bỗng được trút hẳn đi khi thấy cô con gái nhỏ chậm rãi xoay người tìm tự thế thoải mái. "Tạ ơn trời, con đã tỉnh." Ông nắm lấy vai cô và ôm thật chặt, sợ hãi sẽ mất cô lần nữa.

"Con ổn rồi mà ba, con ổn rồi." Leiv vẫn nằm yên trong vòng tay cha cô, siết nhẹ lại ông để đảm bảo với ông rằng mọi chuyện vẫn ổn cả. "Bạn biết tôi mà..." Leiv nhăn mày, cố gắng xua tan cái giọng nói đang vang lên trong đầu. Cô cảm thấy khá hơn, mặc dù không đảm bảo lắm về giấc mơ ban nãy, cô không chắc nó có thật hay không.

"Ta sợ rằng con đã chết... Ta cảm thấy mình thật bất lực, ta không biết phải làm gì hết."

"Chuyện gì đã xảy ra sau khi con ngất đi?"

"Ta chạy hết sức có thể về thị trấn và tìm thầy thuốc."

"Và ông ấy nói con bị gì?"

Mặt của ông bỗng tối sầm lại, môi mím lại thành một đường thẳng.

"Ông ấy nói có lẽ con đã luyện tập quá sức cho những bài huấn luyện của chúng ta."

"Nhưng ba không nghĩ vậy, đúng không?" Leiv hoài nghi hỏi.

"Không, ta không chắc nữa," ông lắc đầu. "Chúng ta có lẽ đã luôn luyện tập quá nhiều suốt mùa huấn luyện và lần này cũng không khác là bao."

Leiv ngáp ngừng. "Ba... con nghĩ con có lẽ biết chuyện gì đã xảy ra," cô nói khẽ. Mình có nên kể cho ông ấy nghe không?

Sửng sốt và ngạc nhiên, Eli nhìn cô với vẻ tò mò. "Con biết ư?"

"Vâng, sau khi con ngất, con đã có một giấc mơ rất lạ."

"Một giấc mơ? Nhưng giấc mơ kiểu gì lại có thể khiến người khác ngất chứ?"

"Ừm, Lord Therian từng nói với con trong giờ học rằng giấc mơ cũng là một cách giải thích cho hiện thực," cô ngáp ngừng. "Và rằng trong một số trường hợp, chúng ta có thể thấy được tương lai hoặc quá khứ."

Eli nhướn mày giấu cợt. "Và con tin pháp sư trong Hội đồng nói đúng? Con tin tưởng mắt nhìn người chứ?"

"Có chứ; ông ấy chưa từng sai lầm trước đây," Leiv khẳng định. "Nhưng trước tiên... con cần hỏi ba điều này."

"Con cứ hỏi đi," ông trả lời, dịch lại gần cô và đan chặt hai tay vào nhau.

"Câu chuyện về những con rồng."

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Leiv không thể nào ở trong nhà được nữa. Sau khi cha cô đã thẳng thừng từ chối trả lời câu hỏi của cô về những con rồng, ông bắt đầu lảng tránh và lẩn bầm trong miệng điều gì đó về một cuộc họp hội đồng bất ngờ. Ông hỏi rằng cô có thể tự giải quyết mọi chuyện nếu không có ông ở đây chứ rồi vác theo ba lô của mình ra ngoài. Leiv ngồi yên lặng suốt một giờ đồng hồ, sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu trước khi đi tìm cái túi của mình. Cha cô chắc chắn chỉ cất nó đâu đó sau khi vội vã về nhà. Leiv lục tung khắp cả căn nhà, đá văng mọi thứ trên mặt đất trong lúc càn quét xung quanh phòng.

Những công dân cao cấp của vương quốc thường ở trong những ngôi nhà xa hoa rộng lớn, nhưng hầu hết, không phải ai cũng có khả năng để sống như vậy. Eli và Leiv sống trong một ngôi nhà nhỏ đơn giản, mặc dù có phần lớn hơn so với các túp lều của nông dân. Cha cô luôn thích sự đơn giản và muốn mọi thứ chỉ đủ dùng. Ông cũng là một thành viên trong Hội Đồng Nhà Vua: đồng nghĩa với việc lương của ông thậm chí còn nhiều hơn lương của hai mươi hiệp sĩ gộp lại. Eli có vị trí khá gần với Nhà Vua, nếu vào một bậc thang thì có thể đại khái xếp như sau: Nhà Vua, Hoàng tử, Eli và ba công hội.

Công hội đầu tiên sáng lập bởi các WIC, hay còn gọi là các pháp sư. Chỉ những người có được một bề năng lượng nhất định mới có thể trở thành Wic và có tiềm lực chạm tới những khả năng huyền diệu.

Thứ hai là Ghi Chép Công Hội, có nhiệm vụ ghi lại tất cả những lời tiên tri và những sự việc xảy ra trong hàng thế kỉ. Họ là những bậc thầy của kiến thức với trí nhớ siêu phàm và khả năng chịu đựng những giờ đọc sách hay những tiết học gần như vô tận.

Cuối cùng là công hội của các Sứ giả, những người được cử đến vùng ngoài biên giới. Họ đi đến các vùng đất khác và thành lập giao ước với các vương quốc láng giềng.

Mỗi công hội đều có một người quyền thẩm định cao nhất và quyết định mọi sự việc của công hội. Họ trở thành Hội trưởng Công hội và có một vị trí trong Hội Đồng Nhà Vua.

Những thợ săn cũng được biết đến như những Vương Kiếm (Những Thanh Kiếm của Đức Vua), mặc dù họ không có thành lập công hội nào tương tự. Nhà Vua không cho phép một sức mạnh nguy hiểm như vậy được đào tạo và nắm giữ rải rác, do đó, những thợ săn chính thống chỉ được lựa chọn dựa vào huyết thống. Eli từng được huấn luyện bởi cha ông và sống tại một ngôi làng nhỏ khác trước khi sẵn sàng tiến đến vị trí đỉnh cao trong vương quốc để thế chỗ cha trong Hội đồng. Thời điểm Leiv đủ mạnh để kéo căng dây cung, cô cũng bắt đầu được huấn luyện cho vị trí tương tự như vậy; cô sẽ trở thành nữ thợ săn đầu tiên trong lịch sử vương quốc.

Lục lợi hết tất cả những cái tủ và rương có thể thấy được, vẫn không có dấu hiệu nào của túi Leiv.

Ông ấy cất ở đâu được chứ?

Bất chợt, Leiv nhớ tới cái rương gần lối vào, nơi họ cất một số đồ riêng tư quan trọng. Leiv chưa bao giờ xem qua nó vì không có lí do gì để cô phải làm thế cả, nó chủ yếu là chứa những vật kỉ niệm của cha cô.

Leiv tiến tới chỗ cái rương, mở chốt khóa, cúi xuống để có thể xem rõ hơn. Quả nhiên, túi của cô nằm trên cùng đóng vài gấp. Thận trọng nhắc nó

lên sao cho không làm xáo trộn các thứ khác, cô đeo túi. Tiếp tục dán mắt vào trong rương, tính tò mò luôn chiếm phần lớn trong Leiv, cô cẩn thận nhấc từng vật lên, tự hỏi liệu cô có thể biết thêm gì về người vợ quá cố của Eli không. Ông hiếm khi nói về bà ấy, không muốn làm tổn thương ông nên cô cũng không hỏi nhiều. Bàn tay Leiv nhấc lớp vải cũ và giấy da ra, để lộ một chiếc vòng cổ với chữ M được khắc rõ trên mặt dây. Leiv cố kéo nó ra để ngắm kĩ hơn, nhưng một đoạn dây lại bị mắc vào tấm ván trong gương. Tiến lại gần, Leiv dùng sức nhấc miếng gỗ lên đủ để kéo sợi dây, nhưng rốt cuộc lại kéo luôn cả tấm ván ra.

Ba sẽ mắng mình mất.

Cô thử ấn lại tấm ván xuống nhưng không được. Song khi nhìn kĩ hơn, cô phát hiện đó là một ngăn ẩn. Cô thò tay vào kéo một miếng vải ra rồi nhét tất cả trở lại rương trước khi đóng nó lại.

Leiv nắm chặt tấm vải trắng trong tay, lật nó qua lại xem xét. Có một hình gì đó được thêu trên tấm vải, nó trông giống một dấu ấn hay gia huy hơn.

Tại sao ba lại phải giấu nó nhỉ?

Bao vòng trong hình tròn là một đôi cánh được khâu bởi những đường chỉ phức tạp và bị chồng lên bởi một cái vương miện. Đột nhiên, hàng loạt hình ảnh lại lóe lên trong đầu Leiv, chúng giống y đúc những hình ảnh cô đã thấy trong giấc mơ về con rồng... và biểu tượng trong tay cô là vết chạm nổi trên người một ai nào đó. Leiv thở hỗn hển, tấm vải rớt xuống đất, cô nhìn chăm chăm nó. Một lát sau, Leiv đứng lên, nhét mảnh vải vào túi rồi đi ra cửa. Hiện giờ trong đầu cô chả có nơi nào thích hợp để đến cả, cô liếc về phía cánh rừng, một nơi duy nhất cô có thể yên tĩnh suy nghĩ mà không bị quấy rầy.

"Leiv! Đợi đã!"

Leiv quay lại, cô thấy Kenji đang chạy về phía mình.

"Cậu định đi đâu đấy?" Kenji hỏi, tốc độ cậu ta chậm dần khi gần tới chỗ cô.

"Lang thang trong rừng, tớ muốn... tập luyện một chút," Leiv nói dối.

Kenji khoác tay lên vai cô, quay đầu cô nhìn về hướng ngược lại. "Có chuyện gì đang làm phiền cậu đúng không, cậu tưởng mình là đứa ngốc à?" cậu ta hỏi đùa.

Leiv thở dài. "Không có gì cả, tớ chỉ đang nghĩ về... bài học của tớ với Lord Therian," cô vội trả lời. "Có vẻ như ông ấy muốn tớ tập đọc thuật chú, và nói rằng tớ có một bề năng lượng lớn hoặc thứ gì đó tương tự như thế."

Đột nhiên, Kenji đơ cả người rồi bất ngờ gập người phía trước, lấy hai tay ôm bụng trong khi miệng không ngừng cười ngả ngớn. Cậu thở hổn hển để lấy không khí, không thể nào nén cười được. Leiv nhìn Kenji bối rối.

"Tại sao cậu cười?"

"Cười vì lời nói dối dở khủng khiếp của cậu chứ sao... trong tất cả mọi người, cậu lại định nói dối với thằng bạn thân nhất của cậu ư?" cậu ta nói trong khi cười khùng khục.

"Tớ... không hiểu cậu đang nói gì cả," Leiv thì thào.

"Được rồi, đầu tiên— " Kenji đứng thẳng người lại rồi giơ một ngón tay lên, "—cậu đã nói về vấn đề của cậu với thầy Therian từ bốn tháng trước rồi."

"Không h— "

"Có đấy," Kenji đảo mắt trong khi tiếp tục giơ một ngón tay khác lên. "Thứ hai, tớ biết thầy thuốc mới ghé qua nhà cậu cách đây không lâu,

vì thế

, cậu đang nói xạo."

Leiv quét mắt quanh Kenji, cảm thấy thật ngu ngốc khi nghĩ rằng cô có thể thoát khỏi cậu ta với cái tài năng nói dối dở tệ của mình. Mọi móc mọi thứ dường như là tài năng thiên bẩm của cậu ta vậy. "Được rồi... có lẽ là có vài thứ đấy," Leiv rốt cuộc cũng phải thừa nhận.

Kenji thúc giục Leiv đi về phía trước. Đôi mắt nâu to của cậu ta lấp lánh với vẻ thích thú, hài lòng, cậu đã có câu trả lời mà cậu muốn. Leiv thở dài, nhìn người bạn của mình; người chỉ cao hơn cô 2,54 cm. Mái tóc màu gỗ gụ của cậu trông sáng hơn thường ngày, có lẽ là kết quả của việc chẻ củ ngoài trời cho nhà trọ của cha mẹ cậu. Do đó, cơ bắp cậu không ngừng săn chắc lên và cả làn da cũng rạm màu cháy nắng.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Cô nhớ lại khoảng thời gian khi họ còn chạy qua những khu rừng và cùng nhau chơi trò hiệp sĩ.

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Leiv, Kenji nắm chặt vai cô, ra hiệu dừng bước. Mất cảnh giác, Leiv vấp một lát sỏi. Cô giật mình nhìn lên, Kenji đã đứng bên cạnh cô với một nụ cười lan tỏa khắp khuôn mặt của mình.

"Cậu nên dừng lại dòng suy nghĩ liên miên của mình rồi tập đứng bằng hai chân thì hơn."

"Ha! Cảm ơn cậu đã chứng minh quan điểm của tớ đấy," Leiv đáp trả lại, cười toe toét.

"Chứng minh cái gì?" Kenji nhướn mày, bối rối.

"Răng nảo của cậu nhỏ như nảo của em bé vậy!" Leiv bật cơn cười khúc khích.

Kenji giả vờ bấu môi, mặc dù nó chả phù hợp với cậu tí nào. Leiv đã quen với việc đùa cợt Kenji và cười cùng vào những trò đùa ngớ ngẩn nhất mà họ chia sẻ cho nhau.

"Nhanh nào Lửa Diên, quậy thôi!" Kenji gọi, ám chỉ biệt danh của cô.

"Cậu có trò gì hay à, Nhàm Chán?" Leiv cười nhạo, chế giễu lại cậu cũng bằng biệt danh.

Cứ bốn tháng tại sân trong, Đức vua sẽ tổ chức một Ngày Thị Trường. Thương gia và các nghệ sĩ từ khắp nơi sẽ được tự do bán hàng hóa và tổ chức các hoạt động mà không cần phải có sự cho phép của nhà vua. Chúng không thường đem lại thứ gì thú vị cả, nhưng mọi người cũng không để ý cho lắm.

Khi bộ đôi đang đi về phía sân trong, họ bất giác bị chặn lại bởi một thầy bói. Bà ta không nói gì hết, chỉ im lặng đảo mắt qua biểu tượng nguyên tố của hai người rồi bắt đầu tiên đoán tương lai của họ. Biểu tượng của Leiv là một ngọn lửa, thứ ác liệt nhất trong tất cả nguyên tố.

Giữ chặt tay của Leiv, bà ta chăm chú vào từng đường chỉ tay trên bàn tay cô: "Ta nhìn thấy những ngọn lửa bùng lên và nhấn chìm xung quanh cô... ta chưa thấy ngọn lửa nào như thế cả. Chúng có màu của đại dương. Chúng chạm vào cô nhưng không hề làm hại cô." Bà ta nắm chặt tay Leiv hơn nữa. "Cô phải mang một gánh nặng mà chỉ có cô mới có thể thực hiện được... Số phận của tất cả chúng ta đều đặt trên bàn tay cô." Gypsy* ngừng thì thầm, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Leiv, đôi mắt bà ta mở rộng và ánh lên tia hoang dại. Giật mình, Leiv giật tay lại. Cô đứng bối rối, trước khi nhún vai rũ bỏ nó như một lời bói toán kỳ lạ. Trong khi đó, Kenji cũng

được tiên tri rằng biểu tượng của anh là không khí, hoàn toàn trái ngược với Leiv.

[*] Gypsy (người Di-gan): có nguồn gốc từ một dân tộc du mục với làn da sậm màu và mái tóc đen. Họ nói tiếng Romany và thường sống bằng những công việc thời vụ, hát rong hay bói toán. Thời nay, người Gypsy tập trung chủ yếu ở châu Âu, các phần của Bắc Phi và Bắc Mỹ, nhưng họ được cho là có nguồn gốc từ châu Á.

"Bạn sẽ vẫn ở bên cạnh cô ấy," người phụ nữ Gypsy thì thầm, thả tay Kenji. "Bạn sẽ giúp cô ấy chế ngự được ngọn lửa bên trong mình."

"Vậy thì tôi cũng không ngần ngại chấp nhận số phận đó," Kenji đùa chọc, cố giảm bớt sự căng thẳng đang không ngừng tăng lên một cách rõ rệt. "Do đó, nếu cô ấy có nổi điên thì tôi sẽ ném cô ấy vào một cơn bão để thổi bay vài dây thần kinh không bình thường đi."

Đó là lý do tại sao Leiv từ chối gọi cậu ta là Không Khí, mà lại kêu là Nhàm Chán*: như một phiên bản giáng chức. Tâm trí của Leiv lơ đãng nhớ lại lời tiên đoán; cô tự hỏi liệu nó có thực sự không.

[*] Nhàm Chán: nguyên gốc là Blue, có nghĩa là bầu không khí buồn chán, u sầu.

Kenji huých nhẹ cô. "Bạn lại suy nghĩ quá nhiều rồi."

"Xin lỗi, nó dường như không thể ngừng lại được," cô xin lỗi. "Vậy chúng ta làm gì ở nhà trọ của cậu thế?" Leiv ngó lên nhà trọ của những kịch sĩ.

Ông của Kenji từng là một kịch sĩ, băng qua hết thị trấn này đến thị trấn khác để biểu diễn trong những lễ hội. Hồi xưa, các chủ trì của lễ hội rất khó để có thể kiếm được các kịch sĩ, có khi họ phải tìm kiếm tới tận mấy tuần trăng. Vì thế, khi ông Kenji nghỉ hưu đã đưa gia đình đến đây và mở một

nhà trọ các kịch sĩ: một điểm tụ tập cũng như nơi để liên lạc với các kịch sĩ. Họ sẽ trả cho gia đình Kenji khoản hợp lý rồi ghi lại tên cùng với tài năng của mình vào trong danh sách ghi chép. Những người tổ chức lễ hội sẽ đến nhà trọ, trả tiền cho gia đình ông để có thể lựa chọn người diễn cho lễ hội. Việc này đã được chứng minh là vô cùng hiệu quả và thành công.

Kenji kéo cô vào trong ngôi trọ nhộn nhịp, nó thực sự đông đúc hơn thường lệ trong mùa này. Họ thường chỉ có một đoàn tham quan tại một thời điểm chứ không phải là năm. Lần duy nhất nó từng đông như thế này mà cô có thể nhớ được đó là vào tháng thị trường.

"Suy nghĩ của cậu là đúng nếu cậu đang suy nghĩ rằng thời gian duy nhất chúng tôi có nhiều khách như thế này là vào tháng thị trường." Giọng nói của Kenji cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Leiv bối rối, "Đợi đã, nhưng chúng ta đ— "

"—đã có một Ngày Thị Trường vào tháng trước rồi, đúng thế, đã có rồi."

"Vậy t— "

"Tại sao các đoàn hát lại tụ tập ở đây lúc này?" Kenji tiếp tục ngắt ngang lời Leiv, nở một nụ cười giả tạo.

Leiv ném cho Kenji cái nhìn khó chịu nhất mà cô có thể. "Cậu ngừng ngay việc đó lại đi."

Cố kìm nén tiếng cười chả phải dễ dàng gì, mặc dù Kenji đã bịt kín miệng nhưng tiếng khúc khích không ngừng phát ra từ cậu ta. Cậu đã không thành công và nhận ngay một cú tát vào tay từ Leiv vì nó.

"Đức Vua vừa thông báo sáng nay rằng sẽ có một Ngày Thị Trường khác trong tháng này," Kenji nói, như thể đang đọc một kịch bản. "Ông tuyên bố nó như một món quà cho những người dân đã làm việc chăm chỉ

và đóng thuế đầy đủ." Kenji cau mày, trán cậu ta nhăn lại. "Mặc dù như thế, tớ không nghĩ đó là lý do thật sự. Có vẻ như tin đồn về vị hoàng tử chạy trốn cũ lại lan ra. Một số nói anh ta đã bị phát hiện xung quanh vương quốc."

"Hoàng tử đã bỏ trốn cách đây một thời gian dài rồi," Leiv trợn tròn mắt phần nộ. "Mọi người nói rằng anh ta chạy trốn để rũ bỏ trách nhiệm của mình. Anh ta đã đánh mất danh dự của mình vào ngày anh ta bỏ đi."

"Việc đó xảy ra bốn năm trước, khi anh ta chỉ mới mười sáu tuổi? Chúng ta thực sự có thể trách anh ta sao? Trở thành người thừa kế vương miện phải gánh một trách nhiệm rất nặng nề. Chúng ta còn không biết tin đồn đó có chính xác hoàn toàn không," Kenji nhún vai, lắc quan nhận xét. "Cậu có thể được như anh ta khi cậu ở tuổi đó không chứ?"

Leiv lướt tay qua mái tóc của mình, suy nghĩ về quá khứ. "Ừm hừm, tôi sẽ không bao giờ có thể đánh bại anh ta. Anh ta luôn mạnh hơn tôi."

"Anh ta cũng được huấn luyện bởi cha cậu, đúng không?"

Leiv chán nản với những câu hỏi. "Cả hai hoàng tử đều được huấn luyện bởi cha tớ, nhưng Deklan có vẻ tích cực hơn nhiều, anh trai anh ta, Talen, không hứng thú với nó cho lắm. Anh ta có thiên phú, nhưng có lẽ sẽ tốt hơn nữa nếu được đào tạo bài bản. Tớ nghĩ anh ta cay cú vì không được ứng cử làm hoàng tử kế thừa vương miện, mà em trai anh ta lại được."

"Nghe có vẻ hoàng tử lớn thì hợp hơn nhỉ," Kenji đảo mắt, chế giễu. "Dù gì, việc Deklan bỏ trốn cũng quá tệ đi."

Lắc đầu, Leiv thay đổi chủ đề. "Còn bao lâu nữa thì đến Ngày Thị Trường?"

"Hai mươi một mặt trăng* nữa." Kenji dựa người vào lan can gỗ sáng bóng.

[*] mặt trăng = con trăng = ngày

"Không còn lâu nữa." Leiv dời sự chú ý của mình khỏi Kenji, liếc nhìn xung quanh. "Thế chúng ta đang làm gì ở đây?"

"Cậu,

quý cô thân mến của tôi

, sẽ giúp tôi dọn giường cho nhà trọ.

Tất cả.

"

Kenji chụp lấy tay Leiv, lôi cô lên lầu. Bỏ qua hàng loạt cánh cửa, cậu ta mở một cánh trông như cửa tủ quần áo, miệng không quên toe toét một nụ cười tinh nghịch trong khi lục lọi xung quanh. Mắt sáng lên, Kenji lấy ra một cuộn vải trắng be và ném nó cho Leiv.

Nhẹ nhàng tháo cuộn vải dọc theo viền của nó, Leiv để cho các nếp vải nhẹ nhàng rơi xuống, trở lại chiều dài vốn có của nó. Phũ thẳng nó, Leiv giơ lên chiếc váy giúp việc nhảu nhó.

"... Đây chắc chắn không phải là một ý tưởng hay tí nào."

"Mẹ sẽ thích lắm nếu cậu mặc nó." Kenji nháy mắt tinh nghịch.

"Ba và mẹ cậu rất mếm tở, có lẽ tở phải làm chút việc vì họ vậy," Leiv nói, bực bội thờ dài. "Được thôi. Vậy thì lẹ lên đi, đồ lười."

====

Leiv dừng lại một chút, hít một hơi thật sâu khi xoa bóp cho một cánh tay. Có khoảng mười hai chiếc giường ở một bên dãy trọ đã được dọn dẹp

và thu gọn, Kenji cũng làm tương tự như thế với mười hai chiếc còn lại ở hướng đối diện. Tại thời điểm này, hai tay Leiv tưởng như chỉ muốn rơi ra rồi. Tăng nhanh tốc độ, Leiv chắt tất cả ra trải giường thành một đồng cuối hành lang để người giặt ủi thu dọn chúng rồi nhanh nhẹn đi xuống đại sảnh tìm Kenji. Đang vòng qua khúc cong cầu thang, Leiv đụng phải một thứ gì đó cứng và bị bật ngược lại. Cô đã chuẩn bị tinh thần ngã xuống đất nhưng việc đó lại không xảy ra, thay vì thế người cô ngừng lại ngay giữa không trung. Leiv giật mình, ngược lên nhìn người đang giữ cô.

"Là lỗi của tôi, xin lỗi." Một giọng nói nam tính phá vỡ yên lặng.

Đôi bàn tay to bảo vệ cô khỏi bị rơi xuống nắm tay cô nhẹ nhàng và giờ đang đỡ cô đứng dậy. Leiv nhìn lên, đó là một chàng trai lớn hơn cô khoảng ba tuổi và anh ta đang nhìn chăm chăm vào cô. Khuôn mặt anh ta rất đẹp, rất có khí chất vương giả. Mái tóc có màu của bóng đêm: đen, nhưng cô thề, nó gần như chuyển sang màu xanh đại dương. Khi đã ổn định lại thân hình, cô nhận ra anh ta cao hơn cô tận một cái đầu. Cơ bắp cuộn cuộn dọc theo hai cánh tay, anh ta như được tạo ra để chiến đấu, nhưng lại không to lớn giống những hiệp sĩ cô biết. Đôi mắt anh ta là điểm đặc biệt nhất: một màu lục đậm, xanh như những cánh rừng cô từng khám phá. Leiv chắc chắn cô chưa từng gặp chàng trai này trước đây, nhưng cô lại thấy có cái gì đó thân thuộc ở anh ta. Cô không nhớ ở đâu nữa...Có lẽ cô từng lướt qua anh ta trong một Ngày Thị Trường nào đó, trong lúc cô đang đi lang thang với Kenji.

"Quý cô nhìn tôi đủ chưa?" Anh ta cười thầm, từ từ thả tay cô ra.

"Tôi... Uh," Leiv lắp bắp, bối rối lùi lại một bước. "Chỉ tại vì anh nhìn rất quen, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?"

Anh ta khoác chiếc áo choàng của mình lên vai. "Tôi không cho là vậy. Tôi sẽ nhớ nếu mình từng gặp cô gái nào giống cô, nhưng cô không phải là

người đầu tiên tự vấp ngã vì tôi đâu." Anh ta cười lớn, giọng nam trầm vang xuống cả đại sảnh.

"Anh định biến tôi thành trò hề à?" Leiv khoanh tay chê bai.

"Tất nhiên là không rồi, thưa Quý cô, chỉ là trước kia cũng từng có rất nhiều cô hầu ngã xuống sàn khi nhìn thấy tôi thôi. Tôi chỉ là đang nói sự thật thôi," anh ta nhếch mép trả lời.

Cơn tức bùng lên. "Tôi khôn—," Leiv khựng lại và nhìn xuống, nhớ ra Kenji đã cho cô mặc một chiếc váy của người hầu để giúp bộ đồ cô phía bên dưới không bị bẩn. Cau có chán nản, Leiv nghĩ lại:

Mình chỉ cần để anh ta cho rằng mình là một người hầu. Sẽ chẳng khác mấy với việc anh ta chỉ là một người qua đường.

"Tôi sẽ không ngã bất cứ lần nào nữa đâu... thưa Ngài," Leiv cầu nhàu, cúi chào cho có lệ.

"Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại đây," anh ta cười khẩy. "Cô sẽ không biết được rằng khi nào cô lại quyết định ngã xuống chân tôi lần nữa đâu." Anh ta cười khúc khích khi quay gót, và vẫy tay ngược lại khi bước đi.

Leiv quay đi với cơn tức, cởi bộ đồng phục hầu gái và vứt nó trên lan can cầu thang, tiếp tục tìm Kenji. "Con lợn kiêu ngạo đó! Nếu mình tông vào anh ta một lần nữa, mình thề—"

Tiếng bước chân chạy tới gián đoạn suy nghĩ của Leiv khi Kenji trôi xuống cầu thang với một đồng khăn trong tay. Cậu lơ đãng nhìn sang bên phải, nhìn người gần như bị cậu nghiền nát trong góc cầu thang.

"Ồ, thì ra là cậu." Kenji chỉnh lại đồng ra, ngăn cho chúng không bị rơi xuống. "Cậu đã ở đâu vậy? Tôi tìm cậu này giờ; mẹ nói rằng việc của chúng ta ở đây xong rồi."

"Tớ cũng đi tìm cậu. Tớ bắt đầu tự hỏi có phải cậu đã ngủ thiếp đi trên một cái giường nào đó không đấy," Leiv trêu chọc Kenji khi họ đi xuống. Cẩn thận đặt phần còn lại của đồng ra bắn vào giỏ dưới chân cầu thang, hai người lao nhanh ra khỏi cửa, sợ rằng mẹ cậu lại giao cho họ thêm bất cứ nhiệm vụ nào. Khi đã ra bên ngoài, Kenji quay sang Leiv, nắm lấy tay cô và kéo cô đi.

"Hãy tới Quán Ale. Tớ đang chết đói đây, và họ có món hầm ngon nhất nơi đây."

Leiv rút tay về, ra hiệu cô có thể hoàn toàn tự đi một mình và khoanh tay lại "Cậu thậm chí còn không thích tới Quán Ale cơ mà. Cậu nói rằng nó đầy rẫy những kẻ lạ mặt không biết chỗ của mình ở đâu và— cậu gọi họ là gì ấy nhỉ?" Leiv lơ đãng liếc về phía Kenji. "Ồ phải rồi, là những kẻ

đê tiện

và

nguy hiểm

. Chẳng phải lần trước cậu đã ra về với một mắt bầm tím vào lần cuối cùng cậu bước chân vào quán đó sao? Từ một người đàn ông chỉ đơn giản

không thích cách cậu nhìn chăm chăm vào anh ta

?"

Kenji thăm bữu môi một chập, cậu biết rằng mình chả thể bào chữa lâu hơn nữa. "Được rồi, được rồi, đó chỉ là

một tai nạn

được chứ," cậu thừa nhận, "nhưng món hầm của họ ngon thật sự! Hơn nữa, lần này tớ sẽ mời cậu!"

"Tớ?" Leiv nhìn Kenji nghi ngờ khi họ tiếp tục rẽ sang một ngã khác, dừng chân ngay trước cửa Quán Ale. "Ý cậu là gì?"

"Thì, người ở đây ai cũng biết cậu, cứ ba ngày cậu lại đến đây một lần. Những kẻ lạ mặt chỉ coi nơi đây như một điểm dừng chân, thậm chí không biết những điều cậu có thể làm, thế nên nếu họ có đùa cợt chúng ta, thì... hy vọng họ đủ khôn ngoan mà không làm như thế." Leiv lắc đầu, họ bước vào quán và được chào đón bởi những tiếng ồn và những người đàn ông to con, tất cả xung quanh không ngừng kêu gọi các phục vụ bia ale* và cụng những ly bia to thùng.

[*] bia ale: Ale là bất kỳ loại bia nào được sản xuất bằng lên men nổi, và nó thông thường được lên men ở nhiệt độ cao hơn so với bia lager (15-23°C, 60-75°F). Các men bia ale ở các nhiệt độ này tạo ra một lượng đáng kể các este, các hương liệu thứ cấp và các sản phẩm tạo mùi khác, và kết quả là bia tạo ra có mùi vị của hoa hay quả tương tự (nhưng không chỉ có thể) như táo, lê, dứa, cỏ, cỏ khô, chuối, mận hay mận khô. Các khác biệt về kiểu giữa các loại ale là nhiều hơn so với các loại lager, và nhiều loại bia ale rất khó để phân loại chúng thuộc kiểu gì. (trích Wikipedia)

Một điều Leiv ghét ở những tuần lễ có Ngày Thị Trường là tình trạng quá tải của mỗi một doanh nghiệp ở vùng Orakrest. Trong lúc quét dọn phòng, cô nhận ra tất cả các bảng đều chật kín. Bên trái cô, một gương mặt quen thuộc bước đến bên cạnh.

"Quý cô của tôi, như thường lệ, Quán Ale chúng tôi luôn hân hạnh chào đón người phụ nữ gan dạ duy nhất can đảm bước chân vào đây," bar master khiêm nhường nói với một cái chào ngắn gọn. Ông ra hiệu cho họ theo sau ông, tới nơi ông lịch sự dời một người đã ngủ say sưa trên quầy bằng một cú sút nhanh gọn ngay hông. Mỉm cười, ông ra hiệu cho cả hai ngồi. "Ta có thể lấy gì cho quý cô của ta và... bạn cô?" ông nói thêm, rồi quay về phía Kenji. "Đợi đã. Cậu có phải là người vừa lãnh một cú đẹp ngay mắt vài ngày trước không?"

Đột nhiên cảm thấy xấu hổ, Kenji trượt tới gần tường hơn và lún xuống chỗ ngồi của mình để che giấu đôi má đang ửng đỏ. "... Vâng, đó là tôi", cậu lặng lẽ lẩm bẩm.

Tất cả Leiv có thể làm là cười gượng, cô nói. "Tin cháu đi Al, cháu cá cậu ta sẽ không dám đến đây một mình lần nào nữa đâu."

Nghe Leiv nhắc lại biệt danh cũ, bar master dịu lại và mỉm cười ấm áp. Cô đã sử dụng nó từ khi còn nhỏ, khi cha cô thường dẫn cô tới Quán Ale mỗi ngày. Do tật nói ngọng lúc nhỏ, Leiv đã không thể phát âm hoàn toàn chữ "ale", thế nên cô toàn kêu bar master là "AL!". Qua một thời gian dài, biệt danh trêu mếu này cũng thành thói quen và trở thành một trò đùa nhỏ trong quán. Lý do duy nhất Leiv được phép vào Quán Ale từ khi còn tí xiu là nhờ cha cô. Và đó cũng là lý do duy nhất mà họ tin cậy ở cô bây giờ, được phép ra vào quán tự do một mình. Leiv chân thành đáp lại nụ cười.

"Bác có thể cho chúng cháu hai cốc bia ale, và hai bát canh hầm của bác gái không ạ?"

Al rất thích Leiv và cũng đã xem cô lớn lên từng ngày, ông luôn chào đón cô vào gia đình ông, theo cách ông gọi nó là với vòng tay rộng mở. "Chắc chắn rồi cô gái, ta sẽ quay lại ngay."

Sau khi Al rời đi để làm bữa trưa cho hai người, Leiv ném cho Kenji một cái nhìn tự mãn đắc thắng. "Tớ đúng, phải không? Cậu sẽ không bao giờ dám tới đây một mình lần nữa, đúng chứ? "

"Tin tớ đi, Leiv... Tớ sẽ chỉ đến đây khi có cậu" Kenji ngoan ngoãn trả lời. "Tớ không gì hết, tớ chỉ muốn có một người đi cùng thôi", Kenji nhanh chóng chêm thêm.

Một vài phút sau, Al đặt hai bát canh hầm nóng hổi trước mặt họ, và một bình rượu bia với hai cái cốc trên một cái khay. "Ồ Al, bác không cần phải

cho chúng cháu hẳn một bình đầu," Leiv chỉ vào căn phòng đầy ắp khách quen. "Cháu biết bác còn có một đám đông cần phục vụ."

"Vớ vẩn, cháu thích là được rồi." Al mỉm cười, nắm lấy khay trước khi đi rồi một lần nữa biến mất trong đám đông.

Cả hai đều ăn trong im lặng, khi họ uống và ăn thức ăn của họ. Một vài tiếng ợ phát ra từ phía Kenji, Leiv phá vỡ sự im lặng. "Ừm... tớ sẽ kể cho cậu một chuyện mà cậu phải hứa sẽ không bao giờ -

dù chỉ một lần

- kể cho bất cứ ai nghe."

Giật mình, Kenji dời tầm mắt lên từ đĩa của mình với một miệng đầy thịt hầm. "Chuyện gì thế?" Cậu hỏi, nuốt trọn tất cả thức ăn trong miệng xuống.

"Cậu còn nhớ những câu chuyện về loài rồng mà cha mẹ chúng ta và người lớn thường kể với chúng ta khi chúng ta còn nhỏ không?" Với một cái gật đầu nhẹ từ Kenji, cô tiếp tục. "Ờ thì, tôi biết họ nói rằng những con rồng đã biến mất khỏi mặt đất cách đây rất lâu rồi, nhưng tớ lại có lý do để tin rằng chúng vẫn chưa biến mất

hoàn toàn

. Tớ biết tớ nói nghe có vẻ hoang đường, nhưng... " Leiv liếc nhanh xung quanh căn phòng để đảm bảo không có ai đang lắng nghe đoạn đối thoại của họ. "... Một con đã đến gặp tớ trong những giấc mơ của tớ khi tớ bất tỉnh, khi thầy thuốc đến chữa bệnh cho tớ."

Kenji nhìn chăm chăm vào Leiv trong im lặng hoàn toàn, không thể thốt ra một từ. Cậu hạ thìa của mình xuống và nhìn cô thận trọng, như thể cô sẽ phá lên cười bất cứ lúc nào và nói rằng đó tất cả chỉ là một trò đùa. Khi

nhận ra điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, Kenji mới tìm lại được giọng nói của mình, cậu hỏi Leiv hết sức cẩn thận. "Thế chuyện gì đã xảy ra trong giấc mơ của cậu?"

"Con rồng nói với tớ đi tìm nó và thời gian không còn dài nữa. Nó nói rất nhiều từ mà tớ không thể hiểu được. Những từ như ... " Leiv lấy tay ôm đầu, cố nhớ lại những lời con rồng đã nói với cô. "Anima ... một cái gì đó về mối liên hệ giữa chúng tôi", nhắm mắt lại, cô đã cố gắng ghi nhớ toàn bộ những lời nó đã nói với cô. Đột nhiên tất cả lại tràn về trong tâm trí cô:

Tôi là anima của bạn, còn bạn là của tôi. Chúng ta đã là aptus kể từ khi chúng ta còn là natus... khi họ dẫn chúng ta tới dưới neomeniae để ritus.

Leiv nói với Kenji toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện cô có thể nhớ được.

Kenji tiếp tục nhìn chăm chăm vào Leiv trong sự hoài nghi, không biết phải trả lời thế nào. Cậu mở miệng định nói gì đó, nhưng trước khi cậu kịp thốt ra một lời, một người đàn ông dường như là một thương nhân, tiếp cận họ. Ông ta đi loạng choạng và đặt một tay lên vai Leiv, từ từ đưa tay lên mái tóc Leiv, vuốt ve một sợi xung quanh ngón tay mình. "Cô em trông thật dễ thương," ông ta thì thào với hơi thở hơi thổi.

Al đang ở phía trước phục vụ một người khách quen khi ông quay qua nhìn cô và đứng hình. Ông nhìn Leiv với ánh mắt quan tâm, chờ đợi tín hiệu của cô xem liệu ông có nên can thiệp hay không, nhưng ông biết tốt hơn hết nên đứng ở phía trung lập. Khẩu hiệu của các Vương Kiếm ở đây là: Nỗi sợ hãi là cần thiết cho tất cả mọi người khi cận kề nguy hiểm, và việc chờ đợi lão bản Ale ra cứu là một việc không cần thiết. Nâng cao một bàn tay để báo hiệu rằng cô có thể tự xử lý tên ngu si này, Al dừng lại một lúc nhưng vẫn tiếp tục phục vụ rượu và bia. Leiv đã được tham gia vào rất nhiều cuộc ẩu đả mà hầu hết chúng đều là các buổi huấn luyện chiến đấu tay đôi diễn ra trong tòa nhà này. Đa số các ghế ở đây được thay thế định kỳ

do những trận gây gỗ thường xuyên xảy ra và làm gãy chúng, không quan tâm cô có ở thế trung lập hay không.

Hầu hết dân bản địa đều biết tốt hơn hết không nên đụng tới cô; mặc dù tất cả mọi người đều có quyền lợi như nhau khi bước vào đây. Hiện thực nhanh chóng được chấp nhận khi Leiv có tư cách trở thành Vương Kiếm tiếp theo cũng đồng nghĩa với sự thật cô rất nguy hiểm. Tuy nhiên, một số kẻ cứng đầu vẫn cố khuấy động làn nước yên ả, xem thử liệu mình có thể đánh bại cô không. Song những vụ ruồi nhặng như thế chắc chắn sẽ nhanh chóng lướt qua như chưa thể xảy ra.

Leiv hất tay gã ta ra khỏi vai. "Giữ bàn tay bẩn thỉu của người cho cẩn thận trước khi ta chặt nó." Vòng qua người Leiv, Kenji nhìn chòng chọc vào gã, nhưng cô biết ẩn trong ánh nhìn đó là một chút sợ hãi. Leiv gửi cho Kenji một cái nhìn an ủi, đảm bảo rằng tất cả sẽ ổn, đây chỉ là một chút rắc rối nhỏ thôi. Gã đàn ông kia nhìn chăm chăm vào Leiv phần nộ, tức giận vì bị đuổi đi bởi cả hành động lẫn lời nói. "Ta không nghĩ em không biết em đang đụng tới ai đâu, em yêu." gã ta nghiêng rằng trả lời, bóp chặt lấy cánh tay cô, kéo cô về phía gã. "Ta nghĩ đã đến lúc cô em phải trả giá vì cái hất tay đó rồi."

Toàn bộ thực khách trong Quán Ale chợt trở nên im lặng, mọi cặp mắt đổ dồn về phía họ. Gã đàn ông kéo Leiv đứng dậy, kéo cô lại gần gã hơn. Leiv quay đầu và nhăn mặt khi ngửi thấy hơi thở khủng khiếp của hắn ta.

"Tôi nghĩ ông nên ngừng uống quá nhiều bia ale đi. Toàn bộ người ông có mùi hôi thối như ngoại hình của ông vậy." Phía sau Leiv, Kenji cười khúc khích.

Gã đàn ông đẩy Leiv sang một bên, trợn mắt nhìn Kenji. "Ồ, người thấy nó thật buồn cười à, NHÓC CON?", Gã ta nói, rút ra một con dao từ đôi ủng của mình. Nhưng trước khi gã có thể nhào tới Kenji, Leiv đã nhảy lên đối diện cái bàn, hai tay chống mạnh vào nó để lấy đà và tung người lên, đá

thăng vào ngực gã ta bằng cả hai chân. Bị kinh ngạc, gã ta loạng choạng đứng dậy, nắm lại con dao vào trong tay.

Một kẻ khác lao đến chỗ họ, Leiv để ý tới bộ đồ của hắn ta, nó giống với bộ đồ của gã say xỉn kia. Đó có lẽ là bạn gã đàn độn tới trả thù cho danh dự của đồng bọn, vì vậy cô chuyển tư thế và chờ đợi. Đúng như dự đoán, tên kia giang rộng hai tay và chồm về phía trước, cố gắng chụp lấy cô. Leiv bật cong người lên từ cái bàn bên trái, hạ cước thăng vào đầu hắn ta khi hắn tiến đến. Bị sốc, hắn đưa một tay lên ôm lấy vùng đầu bị thương và sử dụng tay còn lại để rút con dao găm trong túi. Leiv phóng ngược về bàn mình, nơi Kenji đang ngồi, nhìn cô đầy kinh ngạc. Đối thủ của cô chậm rãi bước về phía cô một cách dè chừng. Nghĩ rằng có thể tấn công cô bất ngờ, hắn vung con dao trong tay nhưng trông nó thật vô dụng trước mắt một đối thủ còn nhanh hơn hắn nhiều. Một tay Leiv chụp lấy bàn tay đang hướng tới mặt cô của hắn ta, nắm chặt và bẻ lật ngược tay hắn ra sau rồi nhảy lên người hắn, khiến hắn phải ngã sập xuống đất. Tay còn lại rút con dao găm từ trong ủng ra và kề vào cổ gã.

"... Ta nghĩ người không nên cố gắng phản kháng một lần nữa," Leiv chậm rãi nói, từ từ thu hẹp khoảng cách giữa lưỡi dao tới cổ gã. "Người nên cảm thấy may mắn là ta không có ý định giết người."

Vừa nói, Leiv nghe thấy tiếng bước chân nặng nề tiến gần mình. Với một tay chặt ngay cổ kẻ tiến tới, cô lấy con dao găm thứ hai từ trong chiếc ủng còn lại. Trong vòng chưa đầy một cái nháy mắt, Leiv ném nó vào cánh tay của gã đầu tiên. Dưới va chạm giữa kim loại đâm vào da thịt, hắn hét lên, quỳ rạp xuống sàn, ôm chặt lấy cánh tay bị thương.

"Bây giờ, nếu bọn người không muốn giống hai kẻ này— " Leiv kê hất đầu về phía hai kẻ bị thương, " —thì tốt hơn hết các người đừng mơ tưởng đem rắc rối đến cho Quán Ale và bar master, và nên biết rằng nơi đây nằm dưới sự bảo hộ của Vương Kiếm và học trò của ông."

"T— Ta không hiểu, cô định— " hẳn ta có người lại sợ hãi.

Lưỡi kiếm dời đi, Leiv thoa thuốc mỡ và băng bó vết thương cho hai gã, lau sạch con dao của cô, cắt nó vào lại trong bọc. Một gã nhìn cô bối rối.

"Tại sao— "

"Tại sao ta lại giúp người?" Leiv đóng hộp cứu thương, cắt nó vào lại trong túi. "Ta không phải là kẻ giết người tùy tiện: cha ta đã dạy ta như thế. Ta chỉ muốn dạy cho các người một bài học." Leiv nhẹ nhàng khoát tay ra sau lưng.

Leiv để lại đằng sau những kẻ tấn công cô chết lặng, thông dong trở lại bàn của cô với Kenji, cậu vẫn đang dùng ánh mắt hăm dọa nhìn chăm chăm cô. Leiv nhẹ nhàng ném vài đồng xu, những đồng xu vàng kêu lách cách, trượt nhẹ trên mặt bàn gỗ. Chúng đủ để trả cho bữa ăn của hai người và bồi thường những tổn hại. Leiv ra hiệu cho Kenji đi theo. Đến gần cửa, cô quay lại tận hưởng những ánh mắt kinh ngạc của toàn bộ thực khách trong quán. Leiv liếc nhìn Al, ông nở nụ cười. Leiv gật đầu về phía ông rồi quay gót bước ra ngoài.

Kenji chặn trước mặt cô ngay khi hai người vừa mới ra khỏi cửa. Cánh cửa chính Quán Ale đóng sầm lại.

"Không kể từ đã xem cậu đánh nhau bao nhiêu lần, nó vẫn không bao giờ hết kích thích. Cậu thật sự quá tuyệt vời." Kenji hăng hái dấn vào không khí, bắt chước động tác của Leiv.

Leiv đỏ mặt. "Cảm ơn. Ít nhất thì những buổi huấn luyện cũng có ích." Cô tiếp tục bước.

"Vậy... cậu định làm gì với vụ con rồng?" Kenji cẩn thận hỏi, giọng cậu nghiêm lại.

Leiv thở dài. "Tí nữa tớ có một buổi học với Lord Therian. Có lẽ ông ấy sẽ cho tớ biết được điều gì đấy, và giúp tớ giải mã được thông điệp này." Cô nhìn vào khoảng không. "Tớ nghĩ rằng tớ có thể tin tưởng ông ấy."

"Nếu cậu định gặp Therian thì tại sao lại đến chỗ Pháp Sư Công Hội? Cậu thường tới lâu đài để học mà?"

Leiv dừng lại khi họ gần tới đích. "Tớ đã nói với cậu: ông ấy muốn tớ tập điều khiển phép thuật. Ông ấy nói tớ có một bề năng lượng khổng lồ, nhưng ông không thể biết khả năng ma thuật thật sự của tớ cho tới khi tớ biết đọc thuật chú. Kể từ một trong những học sinh của ông cố tấn công pháp lực vào tớ, và bằng một cách nào đó, tớ dễ dàng làm chệch hướng dòng pháp lực đó bằng ý niệm, ông bắt đầu dạy cho tớ. Therian gợi ý rằng tớ có thể trở thành một thành viên của Công Hội Wic thay vì một Thợ săn. Uhm... nếu tớ cố gắng hết mình, tớ có thể trở thành cả hai," Leiv thì thầm. Cô quay gót và chạy đi. "Tớ sẽ kể cho cậu nghe về buổi học," Leiv hét lên, trước khi biến mất ở ngã rẽ.

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Công Hội Wic tọa lạc tại một vị trí không xa lâu đài. Trong những trường hợp khẩn cấp, các pháp sư có thể dễ dàng được triệu tập để chống lại những kẻ xâm nhập. Leiv tiến tới gần cổng công hội, nhìn lên cánh cổng đồ sộ. Công Hội là tòa công trình lớn thứ hai trong Lãnh địa Vua, đứng đầu chính là lâu đài. Toàn bộ tòa nhà được bao quanh bởi những bức tường đá cao hơn đầu cô vài feet*, trên đỉnh tường thành là những thanh sắt được mài nhọn hoặc chia lên, bảo vệ công hội khỏi những vị khách không mời. Nhờ vào sự bảo vệ này mà từ bên ngoài nhìn vào không thể thấy gì bên trong. Những cánh cổng không chỉ được xây dựng bởi các thợ rèn mà còn được đúc và bảo vệ bởi một số phép thuật đặc biệt của các Wic trong hội.

[*]feet: Feet hay foot ký hiệu ft là 1 đơn vị đo chiều dài được sử dụng phổ biến ở một số nước, $1 \text{ ft} = 0,3048\text{m}$

Người ta nghĩ rằng họ có thể dễ dàng trèo qua bức tường và nện vào các cánh cổng cho đến khi mở được đường, nhưng chuyện không đơn giản như thế. Bất kỳ kẻ xâm nhập nào có ý định trèo tường đều chỉ được chào đón bằng những hàng dây thép vững chắc chồng lên nhau, chỉ chừa lại những chỗ hổng bé tí. Các thanh thép cũng quá trơn để bám vào, nên chuyện trèo qua là bất khả thi. Nếu một kẻ can đảm nào đó có thể lên đến đỉnh tường thì hẳn ta vẫn phải cẩn thận luôn lách giữa những hàng kẽm gai nhọn hoặc và trượt xuống thật nhẹ nhàng mà không phát ra một tiếng động nào. Tuy nhiên, tốt nhất là phải luôn ghi nhớ rằng các pháp sư có thể bỏ bùa mọi thứ, dù đó là một quyển sách hay chỉ đơn giản là một cái mặt dây chuyền. Nếu

họ tìm thấy bất cứ điểm yếu nào trên thân thể của kẻ thù thì kẻ đó chắc chắn sẽ bị ngăn chặn.

May mắn cho Leiv, cô không cần phải leo tường hay dùng sức để đốn ngã những bức tường của họ, bởi vì cô được mời tới đây. Leiv chỉ đơn giản đặt tay lên cánh cửa lớn và tự giới thiệu mình với lính canh. Hắng giọng, Leiv thông báo: "Tên ta là Leiv, người học việc cho vị trí Thanh kiếm của Đức vua. Ta có một buổi học với Lord Therian, hội trưởng của hội này." Leiv chưa bao giờ hiểu tại sao phần giới thiệu lại phải quá trang trọng hay tại sao lại phải dùng đến phong hiệu. Lối vào chậm rãi mở ra, để lộ những người lính đang đứng bảo vệ phía trước. Có hai lính gác mở cửa và từng người cúi chào cô khi cô bước qua. Nghi lễ và cúi chào là những thứ Leiv sẽ không bao giờ thích ứng được nhưng vì đã được bổ nhiệm là Vương Kiếm đời tiếp theo, cô phải tập quen dần với nó.

Leiv bước đến cửa chính công hội và được đón chào bởi một khuôn mặt quen thuộc. Lord Therian cao hơn cô khoảng một foot*, và trẻ hơn ba cô vài tuổi. Vài sợi tóc vàng sậm rơi ra khỏi chiếc cài tóc, bay bay trong gió. Không giống hầu hết những người đàn ông trong vương quốc, Lord Therian để tóc dài, vừa chạm đến vai. Ông giữ lại một số đặc điểm của cội nguồn Ai Cập, từ chối rũ bỏ hoàn toàn quá khứ của mình. Câu chuyện về cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Therian và Nhà vua đã lan khắp đất nước. Trong một lần đi lang thang quanh lâu đài, cô đã nghe được câu chuyện mà một người giúp việc già kể cho một người giúp việc trẻ hơn:

Therian đến đây vài năm sau khi Thợ săn tìm thấy Leiv. Vùng đất của ông đã bị nước láng giềng đánh chiếm và Therian là người may mắn trốn thoát được. Sợ hãi sẽ bị bắt nếu vẫn ở lại quê hương, Therian đã vượt đại dương để tìm kiếm một ngôi nhà mới. Ông đến bến cảng và xin Nhà Vua khoan dung, cho mình một cơ hội để sống một cuộc sống mới ở vùng đất này. Ban đầu, Nhà Vua có phần do dự khi cho phép một thanh niên ngoại

quốc không rõ lai lịch sống trong vương quốc mình, nhưng Therian có thứ mà không một Pháp sư nào khác có thể đáp ứng Nhà vua.

Trong cuộc gặp gỡ đầu tiên ấy, để chứng minh giá trị của mình, Therian đã yêu cầu Nhà vua cho ông một con vật hoang dã, khó thuần bất kỳ. Nhà Vua ra lệnh cho người canh chuồng ngựa dẫn họ đến chuồng ngựa, nơi có một con ngựa đực đen tuyền nguy hiểm đang được nhốt trong gian cấm, giữ cho các con ngựa khác và những người canh chuồng không bị nó tấn công. Chàng trai Ai Cập ngoại đạo mở then cửa rồi bước vào, đóng lại cánh cửa sau lưng.

Con thú sở hữu làn da đen trơn mượt, một màu đen mun có thể tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời nếu con vật được tự do chạy nhảy. Cái bờm đen chảy dài duyên dáng xuống mình trái. Therian nhìn con ngựa, nhận ra rằng nó vẫn chưa bị thuần, cơ bắp của nó cũng rất hoàn hảo, và rồi anh chậm rãi tiến lại gần con ngựa đực. Cảnh giác, nó lùi vào góc trong, dõi theo kẻ xâm nhập với con mắt dè chừng. Khi Therian cảm nhận được sự hoảng loạn và căng thẳng của con ngựa, anh lập tức quỳ một gối xuống trong khi vẫn tiếp tục giao tiếp bằng mắt với con vật. Giữ cho nhịp thở đều đặn, và cử động chậm rãi, cho con ngựa thấy rằng ông không là một mối đe dọa.

Sau một vài phút yên tĩnh, con ngựa ngáp ngừng bước đến Therian. Ông mở rộng ánh tay chào đón nó. Con ngựa dúi mõm của mình vào lòng bàn tay đang chờ đợi của anh, hí một tiếng nhỏ biểu trưng cho sự chấp nhận trong khi Therian vuốt ve má con ngựa rồi vươn dần lên mái bờm đen óng. Nhà Vua chỉ có thể kinh ngạc nhìn chằm chằm con ngựa hoang dã cúi đầu trước chàng trai Ai Cập trẻ. Thận trọng, ông tiến gần chuồng hơn để quan sát. "VẬY... con chiến mã bị làm sao?"

"Xin hãy cho thần một chút thời gian với nó, thưa Bệ hạ," pháp sư lặng lẽ trả lời khi đặt tay lên hai má con ngựa, tiếp tục duy trì mối giao tiếp bằng mắt. Tay anh dần dần nóng lên, bằng một cái chạm ấm áp, phép thuật truyền

từ anh vào con ngựa một cách dễ dàng. Nó chày vào con chiến mã, kết nối tâm trí Therian với tâm trí nó.

Tôi sẽ không làm tổn thương bạn đâu, chàng ngựa đực ạ. Tôi chỉ đến đây để giúp bạn thôi, Therian khẽ thì thầm vào tâm trí con ngựa, trấn tĩnh nó. Giờ hãy cho tôi biết, tại sao bạn lại không muốn để thuộc hạ của Nhà vua huấn luyện?

Họ đã cướp cô ấy khỏi tôi,

con ngựa trả lời.

'Cô ấy' bạn đang nói tới là ai?

Con ngựa giẫm mạnh móng lên mặt đất, biểu hiện cơn giận bùng lên.

Nàng ngựa cái họ từng nhốt trong chuồng cạnh tôi; cô ấy là của tôi.

Therian phá vỡ liên kết với con ngựa và quay lại nhìn cậu bé canh chuồng ngựa đang lo sợ bên cạnh Nhà Vua. "Cậu nhóc!" anh gọi, vẫy tay ra hiệu cho cậu ta về phía trước.

Cậu bé canh chuồng giật mình ngạc nhiên vì được gọi, nhanh chóng chạy tới chỗ Therian. "Vâng-Vâng, thưa Ngài?" cậu lắp bắp.

"Đã từng có một con ngựa cái trong chuồng kế bên?"

"Vâng thưa Ngài, đã có... chúng tôi đã chuyển nó đi vài ngày trước."

"Có chuyện gì với nó à?"

Người canh chuồng lắp bắp một lúc trước khi trả lời. "Tôi-Tôi được nói rằng nó bị ốm, thưa Ngài."

Therian quay lại với con ngựa, đặt tay lên má nó một lần nữa, kết nối với nó.

Bạn không nói với tôi rằng cô ấy bị ồm... đó là lý do duy nhất khiến họ chuyển cô ấy đi, bởi vì họ không cần một con ngựa cái bị ồm.

Cô ấy không bị ồm; cô ấy đã mang thai con chúng tôi.

Con ngựa đực càng ngày càng kích động. Nó cố giật ngược lại, nhưng Therian giữ nó lại và thì thầm vào trong tâm trí nó.

Nếu cô ấy có thai thì họ sẽ không bán cô ấy.

Chủ ngựa bán cô ấy vì ông ta biết được ông ta sẽ kiếm được một món hời.

Therian ngừng kết nối, trán anh nhăn lại, đi đến chỗ Nhà Vua. "Con ngựa nói rằng chủ chuồng đã bán con ngựa cái kia bởi vì nó đang mang thai con của chúng. Đó là lý do tại sao nó kích động và ngang bướng."

Nhà Vua đứng bất động hồi lâu trước khi trả lời, "Người lấy được những thông tin đó nhờ nói chuyện với con ngựa?"

"Thần là một Pháp sư Linh hồn, thưa Bệ Hạ." Bối rồi, Nhà Vua định mở miệng trả lời, nhưng Pháp sư ngắt lời ông. "Thần biết Người chưa bao giờ nghe nói đến Pháp sư Linh hồn vì chỉ có một số ít người Ai Cập có thể khai thác sức mạnh này. Những người như thần có một mối liên kết chặt chẽ với các loài động vật và có khả năng phát hiện được bản chất của sự vật. Sức mạnh này cho phép chúng thần giao tiếp qua tâm trí hoặc với đủ sức mạnh và sự tập trung, chúng thần có thể bẻ cong linh hồn theo ý mình.

"Vây... người vừa mới dùng phép thuật linh hồn để nói chuyện với con ngựa đó," Nhà Vua thì thầm, nhìn chăm chăm vào con chiến mã sau lưng Therian.

"Đúng vậy, thưa Bệ Hạ. Và Thần chắn chắn nếu Bệ Hạ tìm con ngựa cái kia về, con chiến mã này sẽ dễ thuần phục hơn nhiều."

Nhà Vua, vẫn còn do dự và hoài nghi, ra lệnh cho Therian điều khiển con ngựa. Người Pháp sư gật đầu, quay trở lại cái chuồng lúc này. Nhanh chóng mở chốt cửa, anh đẩy cánh cửa mở ra, đi ra ngoài. Yên lặng, anh đứng bên cạnh cánh cổng, mở đường cho con thú trắng lẻ đi về phía trước.

Kinh hoàng, Nhà Vua lui lại, há hốc miệng. "Từ từ đã- người định làm gì?"

"Thần chỉ thực hiện yêu cầu của Người mà thôi, thưa Bệ Hạ. Thần sẽ cho Người thấy thần có thể làm được những gì," trực tiếp dùng sức mạnh chỉ huy con ngựa, Therian bảo nó bước ra khỏi chuồng.

Nếu bạn muốn cô ấy trở lại, tôi nghĩ chúng ta nên cho Nhà Vua một màn trình diễn. Nhưng trước đó, tôi buộc yêu cầu bạn phải tin tôi.

Con ngựa càu nhàu, bước ra khỏi chuồng của mình. Nhà Vua lùi lại, giữ một khoảng cách an toàn giữa mình và con chiến mã. Therian lấy ra một thanh gươm từ trong ba lô rồi đứng trước con ngựa.

Tôi phải cắt một vết lên người bạn bằng thanh gươm này... hơi đau một chút nhưng sẽ chỉ nhanh thôi.

Con ngựa dẫm chân lên mặt đất, thể hiện niềm tin đối với Pháp sư. Therian lớn tiếng ra lệnh cho con ngựa chứ không nói thông qua liên kết tâm trí, vì vậy Nhà Vua có thể chứng kiến hiệu lực của sức mạnh linh hồn của anh.

"Ngựa, bạn có thể quay sang bên chứ." Con ngựa vẩy một tai, như một dấu hiệu đồng ý, và chậm rãi quay người sang bên. Therian tiến lên phía trước, nhanh chóng vung kiếm ngang hông con ngựa, tạo ra một vết cắt

nông. Rồi ông dời sự chú ý của mình về lại phía Nhà Vua đang đứng choáng váng tại chỗ.

"Thưa Bệ Hạ, Người có thể tới đây chứ, con ngựa sẽ không làm hại Người đâu."

Nhà Vua dè chừng tiến về phía trước, đề phòng con ngựa có thể nổi điên bất cứ lúc nào. Ông đến bên cạnh Therian, sững sốt nhìn những điều đang xảy ra. Therian đặt tay mình lên vết thương trên con ngựa, lòng bàn tay ông sáng lên phép thuật. Vết thương chậm rãi đóng lại: không còn bất cứ dấu vết nào của vết thẹo. Nhà Vua tròn mắt nhìn cảnh tượng ma thuật vừa rồi của Therian, làn da con ngựa bóng láng như chưa từng bị thương. Ông dời tầm mắt về Therian, miệng hé mở.

"Người có thể chữa lành vết thương bằng phép thuật?" Nhà Vua kinh ngạc hỏi.

"Thần chỉ có thể chữa vết thương nhỏ cho động vật. Nếu bị chặt chân thì Thần không thể làm mọc lại cái mới được. Phép thuật càng mạnh hậu quả để lại sẽ càng lớn."

"Ý người là gì?" Nhà Vua hỏi trong khi ngập ngừng đặt tay lên con ngựa, sờ sờ nơi đã từng là một vết thương hở.

Therian nâng cao cánh tay, để lộ ra vết cắt hồi nãy giờ đã xuất hiện trên cánh tay anh. "Những vết thương do thần chữa sẽ dời lên thân thể thần." Nhà Vua nâng cánh tay Therian lên xem xét, sau vài phút lại thả cánh tay ra, chú ý tới vết cắt đang chậm rãi khép lại.

"Vết-vết thương của người đang lành lại !" Nhà Vua lắp bắp.

"Cơ thể thần chữa lành thương nhanh hơn người bình thường, khả năng này sinh ra do phép thuật thần sử dụng. Làm sao thần có thể chữa bệnh cho tất cả mọi người khi bản thân không đủ khả năng tiếp nhận vết thương của

họ chứ? Xem thần như là một cây cầu: vết thương phải được chuyển dời đến một nơi nào đó và thần là một đối tượng hoàn hảo để nó đi qua."

Nhà Vua chỉ có thể cười, ông nhìn vào gương mặt tài năng nhất nhưng cũng trẻ tuổi nhất Pháp Sư Công Hội. Một thanh niên ngoại quốc đến vương quốc của ông, và chỉ sau vài năm trong Pháp Sư Công Hội, người này đã được bổ nhiệm làm Hội trưởng Công hội. Nhờ vào vị tân hội trưởng trong công hội, Therian có được một chiếc ghế trong Hội Đồng của Nhà Vua, còn bây giờ thì ông đang đứng cười toét miệng trước mặt Leiv, sẵn sàng cho một bài học pháp thuật khác.

"Chào mừng đến với hội, Leiv." Therian chào đón Leiv, vòng tay qua vai cô và kéo cô vào trong lòng. Giọng Therian rất trầm, dường như không nghe thấy nhấn trọng âm. "Ta hy vọng việc này không quá bất tiện, nhưng lâu đài không có khu vực riêng để năng lượng non nớt của con bay lung tung."

Leiv luôn tôn trọng cách Therian nói chuyện với cô - như một người trưởng thành, một người đồng cấp, đó là cái cách mà ông làm cô cảm thấy được chào đón bất cứ nơi nào. "Không có sự bất tiện nào cả, nơi đây thực ra còn gần hơn cả lâu đài mà," Leiv nhẹ nhàng phủ định.

"Ta mừng khi thấy con tích cực như hôm nay, Leiv." Therian quay lại. "Ta cần con phải giữ tâm trí thông suốt hết bài học hôm nay. Ta đã dạy cho con về huyền thoại và nguồn gốc ma thuật của các nguyên tố, nhưng linh hồn thì chưa."

"Con hiểu." Leiv mỉm cười. "Con luôn sẵn lòng thử những thứ mới mẻ. Kể từ khi con bắt đầu huấn luyện với ba và dõi theo ông ấy, con luôn mong đợi những bất ngờ khác nhau. Con đã phải đối mặt với nhiều cảnh ghê rợn." Leiv đi theo Therian vào tòa nhà. Họ đi qua một vài hành lang cho tới khi họ rẽ phải và dừng trước một cánh cửa lớn.

Lấy chiếc chìa khóa đeo trên cổ, Therian giữ nó trong tay và quay lại nhìn Leiv với vẻ dữ tợn trên mặt. "Có một số người làm việc không bao giờ để ý tới suy nghĩ của người khác, chỉ biết đến chính mình. Ta không bao giờ hiểu những người như thế được, Leiv à." Therian lắc đầu, trịnh trọng nói.

Giật mình, Leiv nhìn Therian. "Có việc gì khiến người phiền não ư, Lord Therian?" cô hỏi với vẻ quan tâm.

Phải mất một vài phút Therian mới trả lời. "Ừm.. ta chỉ đang nghĩ về quá khứ. Đừng lo lắng cho ta," Therian trấn an cô, mỉm cười lần nữa. Therian mở cánh cửa trước mặt họ bằng chìa khóa trong tay. Ông dẫn cô vào trong rồi quay người đóng nó lại. "Đây là phòng luyện tập riêng của ta, nó cũng dẫn thẳng tới phòng của ta. Nó được cách ly hoàn toàn nên con không phải lo về việc phá hoại cái gì đó."

Leiv kinh ngạc nhìn xung quanh, ngạc nhiên trước vẻ đẹp của căn phòng. Nó có trần cao với các thiết kế phức tạp và những bức tường như thể được sơn bằng vàng. Căn phòng giống như một căn phòng dạ tiệc hơn là phòng luyện tập.

Therian bước tới cánh cửa còn lại trong phòng, đặt tay lên tay cầm. "Ta biết con đã từng thấy bạn ta nhưng chưa bao giờ tiếp xúc gần bao giờ. Ta hy vọng cô ấy không làm con sợ."

Trước khi Leiv kịp trả lời, Therian đã mở cửa, và một con báo đen oai vệ bước ra. Cái đầu của nó ngẩng cao khi nó duyên dáng bước vào phòng. Con báo liếc nhìn người Pháp sư trong giây lát trước khi đôi mắt màu hổ phách chuyển đến Leiv. Chậm rãi, nó tiến đến chỗ Leiv, không hề nhuốm chút ác ý. Ở phía trước, Leiv nghe thấy Therian nói với cô: "Đừng sợ Leiv, cô ấy sẽ không làm hại con đâu."

"Người đùa à? Cô ấy thật đẹp!" Leiv bước tới gần con báo, khụy gối thấp người xuống. Chìa ra một tay, Leiv kiên nhẫn chờ đợi con vật đến gần,

sau một chớp, cô rút cuộc cũng đặt được tay lên mũi con báo khi nó tiến sát tới, để cho nó dụi mũi vào lòng bàn tay. Nó chỉ nhìn chăm chăm vào Leiv trong vài giây, đôi mắt màu hổ phách như xuyên thấu vào đôi mắt to màu phỉ hòa lục*. Đột nhiên làm Leiv giật mình, con báo khịt mũi vào tay cô. Leiv giật tay lại trong bất ngờ, việc khiến cô bật ngửa ra sau và phá lên cười. Leiv ôm chặt lấy hông, không thể kìm được tiếng phì cười.

[*] phỉ hòa lục: google hình ảnh hazel green eye để biết thêm thông tin chi tiết, dễ tưởng tượng thì màu mắt giống Angelina Jolie

Leiv dừng lại một chút khi nghe thấy hơi thở phì phì trên đầu mình; nhồm dậy, Leiv nhìn con báo. Tiếng khùng khục từ cái miệng mở to của con thú như đang cười nhạo cô. Trước đây, cô không biết rằng liệu động vật có thể cười không, nhưng rõ ràng là chúng có thể. Con báo tiến tới gần cô hơn, cọ cọ mặt nó vào má cô và kêu grừ grừ hài lòng. Leiv vòng tay ôm lấy cổ nó, vẫn cười khi cả hai ngã ngửa ra sau.

"Ta nghĩ cô ấy sẽ thích con nhưng không ngờ lại như thế này." Therian cười mỉm.

"Cô ấy thật tuyệt vời! Con từng thấy cô ấy đi xung quanh với Người nhưng chưa từng nghĩ rằng mình có thể gần gũi cô ấy như thế này."

"Cô ấy tên là Mygani, cô ấy đến với ta từ Ai Cập khi còn là thú con. Mẹ ta cho ta cô ấy trước khi chiến tranh nổ ra ở quê hương ta. Cô ấy là Ka của ta, cũng là người thân còn lại duy nhất của ta."

"Ka?" Leiv hỏi, ngồi dậy thắc mắc.

Therian quay đầu nhìn con báo và kêu nó. "Mygami," ông nhẹ nhàng gọi. "Người không phiền nếu rời khỏi vị khách của chúng ta để chúng ta có thể bắt đầu bài học chứ." Therian nhẹ nhàng nói với cô báo, không thủ thi như người ta thường làm với những con thú cưng trong nhà. Mặc dù thế, Mygani vẫn khác xa so với những thú cưng khác. Leiv mê mẩn nhìn con

báo đang bước ra khỏi lòng mình. Con báo lùi về sau, không quên liếm mặt cô trước khi đi. Rồi nó bước đến góc phòng, thoải mái vùi mình vào thứ trông như một cái gối lớn.

Trong khi cô vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm con báo đầy ngưỡng mộ, một bàn tay đã chìa ra trước mặt cô. Leiv nhìn lên, vị Pháp sư đã đưa tay ra để giúp cô đứng dậy. Ông nhìn xuống cô, mỉm cười "Ta biết con đang có rất nhiều câu hỏi, và ta sẽ tận lực để trả lời chúng," Therian nói khi nắm chặt tay cô và kéo cô đứng dậy. "Nhưng trước hết, chúng ta hãy bắt đầu với bề năng lượng của con đã. Hãy tìm xem con hợp với nguyên tố nào nhất."

Leiv đi theo Therian đến giữa phòng luyện tập. Therian thò tay vào áo choàng, lấy ra một cái bùa màu hổ phách được đeo ở cổ. Các cạnh của nó nhẵn nhụi và thon dài, với một điểm chấm ở phía trên và phía dưới. Therian giữ nó ở trong tay và nói, "Đây là một cái bùa hộ mệnh*: nó giữ lại phần năng lượng thừa do con tạo nên. Dù cho sau khi con rót năng lượng vào và nghĩ rằng không hề có tí phép thuật nào thì thật ra nó vẫn tồn tại. Bùa hộ mệnh niêm phong lượng năng lượng này lại và hút nó vào trong bùa. Con có thể dùng nó để tăng cường phép thuật hoặc phòng khi con cảm thấy bề năng lượng cạn kiệt."

[*] Bùa hộ mệnh: Chú ý ở đây bùa thuộc loại talisman/ amulet thường làm bằng kim loại được khắc vẽ tinh xảo và thường được dùng như mặt dây chuyền đeo cổ của châu Âu, chứ không phải là lá bùa như châu Á.

Therian xoay hòn đá trong tay, kiểm tra nó. "Mỗi người sử dụng phép thuật đều có một bùa hộ mệnh của riêng mình và chúng đặc biệt chỉ dành cho một người. Ví dụ, nếu con cố sử dụng cái của ta, nó sẽ không hoạt động. Phép thuật bên trong là của ta và chỉ thuộc về ta." Ông cất lại cái bùa vào trong áo và nhìn cô. "Sau khi chúng ta củng cố khả năng làm chủ các nguyên tố của con, chúng ta sẽ đi tìm một cái cho con."

Therian lướt qua Leiv, đi tới bệ cửa sổ rồi quay trở lại với một chậu cây nhỏ. "Ta sẽ chỉ cho con pháp thuật linh hồn đơn giản và ta muốn con quan sát thật kỹ xem con có thể nhìn thấy ngọn nến xung quanh ta khi ta làm phép hay không." Therian giữ cái cây ở trước mặt, và tay ông dần sáng lên. Khói mờ trắng tuôn ra từ lòng bàn tay đến cái cây làm nó hơi héo đi, như thể nó đã không được ở dưới ánh mặt trời trong thời gian dài. Mắt Leiv ngày càng mở to hơn qua từng khoảnh khắc, ngạc nhiên với màn trình diễn pháp thuật linh hồn đang diễn ra trước mắt. Giọng Therian vang lên phá vỡ yên lặng khi ông cho dừng dòng chảy của linh hồn. Leiv thấy một ít năng lượng còn lại bị hút vào cái bùa, lưu trữ chúng. "Bây giờ hãy kể cho ta những gì con thấy, Leiv." Therian nhẹ nhàng hỏi.

Không chắc chắn về việc làm thế nào để có thể mô tả hết những gì mắt vừa nhìn thấy, Leiv cố gắng miêu tả lại một cách yếu ớt. "Vâng... khi Người vận phép, năng lượng linh hồn của Người tuôn ra từ lòng bàn tay giống như khói từ một vụ hỏa hoạn-" Leiv nhanh chóng ngậm miệng, cô không tin thể rằng mình vừa mới so sánh pháp thuật của Therian với đồng hồ nát còn cháy âm ỉ. "-Kh-Không, pháp thuật của Người không như vậy đâu!"

Therian nhướng mày, khó có thể đọc được biểu cảm trên mặt ông lúc bấy giờ. Therian không giận ra mặt, chỉ thoáng mơ hồ. "Được rồi," Therian thúc giục. "Hãy tiếp tục đi."

Lúng túng, Leiv hắng giọng. "Con có thể nhìn xuyên qua ma thuật của Người như hồn ma vậy. Nó chậm rãi di chuyển từ tay Người sang cái cây, làm cho nó héo đi. Sau đó, con thấy phần ma thuật sót lại xoáy vào bùa hộ mệnh - như Người đã nói."

"Vậy là con có thể thấy dòng chảy phép thuật của ta bị đẩy vào cái cây?"

"Dạ... có. Đó là... điều xấu ư?" Leiv không biết phải nói gì, cô nghĩ đó là điều ông ấy muốn xảy ra.

"Ta sẽ không che giấu sự thật với con, Leiv, nhưng những gì con nhìn thấy phải là một dạng chuyển động xuyên qua không khí, giống như một vệt mờ. Lượng phép thuật ta phát động đáng ra không thể quá rõ ràng đối với con như vậy." Therian suy nghĩ một lúc, cố tìm một ví dụ. "Tưởng tượng xem, vào một ngày mùa hè nóng bức tới nỗi con tưởng chừng như mình có thể chảy ra. Khi con nhìn về phía trước, đường chân trời trông như chuyển lỏng, như thể có nước ở phía trước." Leiv gật đầu, hiểu ví dụ Therian đưa ra. "Đó là thứ đáng nhẽ ra con phải thấy."

Leiv nhú mào, không nắm bắt được những điều xảy ra với cô. Leiv nhìn vào khuôn mặt bối rối của vị Pháp sư. "Vây, chính xác thì việc đó có ý nghĩ gì? Con tưởng tất cả người sử dụng pháp thuật đều có thể thấy những dòng năng lượng. Không phải như thế có nghĩa là con cũng có thể điều khiển pháp thuật nếu con nhìn thấy pháp thuật của Người ư? Không phải đó là những gì Người đang hy vọng sao?"

Therian lắc đầu, thở dài. "Con thấy đó Leiv, chuyện này không đơn giản như vậy." Ông bước tới cái bàn gần Mygani, đặt cái cây lại lên bệ cửa sổ và ra hiệu cho Leiv ngồi xuống cạnh ông. Ông tiếp tục nói khi ngồi xuống "Không một người sử dụng phép thuật nào có thể dễ dàng nhìn thấy các nguyên tố mà chúng ta tạo ra như khi Pháp sư Lửa làm phép thì mọi người đều có thể dễ dàng thấy ngọn lửa bùng lên cả. Điều đó xảy ra tương tự với nước, đất, sấm,..."

Leiv vẫn không hiểu lắm vấn đề ở đây là gì. Lắc đầu trong mơ hồ, Leiv nhìn người Pháp sư. "Con vẫn không nắm bắt được vấn đề."

"Để ta nói tiếp," Ông nhẹ nhàng nói, "Con có thể thấy một số nguyên tố trong đời sống thường nhật, ta lấy nước làm ví dụ đi, con có thể dễ dàng thấy và chạm vào chúng bởi chúng đã trở thành một phần cuộc sống của chúng ta. Đó là lý do tại sao người ta dễ dàng nhận ra những nguyên tố đó khi họ làm phép. Nhưng phép thuật của ta thì khác, đối với linh hồn, nó

không có bất cứ hình dáng thực nào. Nó là bản chất của sự sống, và ta chắc chắn rằng con không thể thấy linh hồn trong cuộc sống hằng ngày được."

Ông liếc nhìn Mygani đang liếm lông, hoàn toàn thỏa mãn trong việc làm sạch mình. Nhận thấy ánh mắt của Therian, cô nàng ngừng chải lông, ngược lên nhìn ông. Khi ông quay đầu đi, Mygani lại tiếp tục với công việc vệ sinh cá nhân của mình.

"Trước đó con có hỏi ta Ka là gì, và giờ ta nghĩ con nên biết. Người Ai Cập tin rằng tất cả chúng ta được tạo nên bởi năm phần: Ib, Sheut, Ren, Ba và Ka. Dịch ra thì nó có nghĩa là: trái tim, cái bóng, tên, linh hồn và tia lửa sinh mạng."

"Vậy chúng liên quan gì tới con?" Cô chỉ muốn vài câu trả lời. Ba cô đang giấu cô điều gì đó và bây giờ thì đến Pháp sư lại đang kể chuyện thần thoại cho cô. Tất cả mọi thứ đều trở nên bí ẩn và cô phát ngấy vì nó rồi.

"Leiv," Therian nhấn mạnh, "Nếu con chú ý nghe, mọi thứ sẽ rõ ràng hơn đây."

Leiv thở dài, cô chẳng thể làm được gì ngoài việc để cho vị Pháp sư tiếp tục. Cô cần những câu trả lời và do đó, cô cần phải kiên nhẫn. "Người tiếp tục đi."

Therian gật đầu tán thành trong yên lặng. "Để có thể điều khiển linh hồn, con phải gắn kết với một con vật trước một độ tuổi nhất định. Có một ô cửa mỏng cho phép các con có thể thực hiện nghi thức trước khi các sợi dây liên kết giữa bọn con bị đứt. Nghi lễ yêu cầu cả người và vật đều phải lựa chọn lẫn nhau, thành người bạn đồng hành suốt đời. Việc này không đơn giản như tìm kiếm một con chó và yêu thương nó. Đó phải là một mối liên kết sâu sắc hơn nhiều. Con vật gắn kết với con đại diện cho con người thật của con, chỉ là dưới hình dạng một con vật thôi. Sinh vật là loài duy nhất có linh hồn vì chúng có trái tim thuần khiết."

Leiv cắt ngang trước khi Therian có thể tiếp tục. "Vậy là Người gắn kết với Mygani?" Leiv hỏi, chỉ vào con vật đang nằm bên trái.

"Đúng thế." Ông đáp với giọng đầy tự hào, "Cô nàng vẫn còn là báo con khi gắn kết với ta. Tuổi của động vật linh hồn khác với các sinh vật khác. Chúng dựa theo chu kỳ tăng trưởng của con người mà chúng gắn kết. Ta cũng tầm tuổi con khi cô nàng được trao cho ta bởi-"

Leiv xen vào, "Khi Người nói 'gắn kết' với cô ấy, chính xác thì nghĩa của nó là gì?"

Therian trông không ngạc nhiên khi bị Leiv ngắt lời lần nữa. Ông chỉ đơn thuần xem đó là sự tò mò đầy nhiệt tình. "Nó có nghĩa là chúng ta hợp lại thành một. Cô ấy là ta và ta là cô ấy."

Leiv hít vào, lời nói của Therian làm cô nhớ tới những câu nói của con rồng. Những gì Therian nói về sự 'gắn kết' nghe quá giống những gì con rồng đã kể con cô. "Làm ơn, hãy tiếp tục." Leiv nói khẽ.

"Ồ, được rồi." Therian nói, không chắc chắn về việc có phải ông vừa nghe cô hít vào không. "Khi ta nói cô ấy là Ka của ta, đó là một thuật ngữ Ai Cập cho 'Tia lửa sinh mệnh'. Nó phân biệt giữa sự sống và cái chết. Chúng ta cho rằng một người không thật sự chết đi nếu Ka của họ vẫn được ràng buộc với cơ thể của họ. Đó là bản chất thuần túy của thứ tạo nên toàn bộ con người và sự sống thật sự. Khi Mygani và ta gắn kết, cô ấy đã lấy một phần Ka của mình và truyền nó cho ta. Sau khi quá trình đó hoàn thành, ta hoàn thành gắn kết bằng cách trộn Ka của mình với của cô ấy. Bây giờ, linh hồn của ta và Mygani đã hòa làm một. Nếu ta chết, Mygani cũng sẽ chết và tương tự như vậy."

"Điều đó... thật không thể tin được." Leiv nói.

"Sau vụ thảm sát ở quê hương ta, ta là Pháp sư Linh hồn cuối cùng. Đó là lý do vì sao ta ngạc nhiên khi con có thể thấy linh hồn chuyển động xung

quanh ta trong khi trước đây con chưa bao giờ biết tới nó." Therian nói với vẻ bối rối.

Trong suốt cuộc đối thoại, Leiv chỉ toàn nghĩ về giấc mơ của mình và những gì con rồng đã nói với cô. Nó quá giống với những điều Therian vừa kể cho. Sẽ ra sao nếu ông ấy có thể giải mộng cho cô, làm rõ mọi chuyện? Nếu giấc mơ này là thật, cô sẽ phải làm rõ nó thật nhanh chóng. Liệu đây có phải lý do cô có thể thấy pháp thuật linh hồn, là bởi vì con rồng đó là động vật linh hồn của cô? Liệu chuyện này có thể hay không, khi mà đã không còn ai trông thấy chúng kể từ sau cuộc chiến?

Therian lặng lẽ nhìn Leiv. "Con có vẻ như đang suy nghĩ quá nhiều."

"Chỉ là có quá nhiều thứ để suy nghĩ." Cô nhẹ nhàng trả lời.

"Leiv, có việc gì đó con muốn kể cho ta chẳng?" Therian hỏi cô một cách lịch sự. "Ta là bạn của con, và ta có thể giúp con nếu con nói cho ta biết."

Trước khi Leiv kịp thốt ra tiếng nào, cơn đau bất ngờ bùng lên trong ngực cô. Đó là cảm giác bị đè ép giống như khi cô đang tập luyện cùng ba mình. Cô có thể cảm thấy bóng tối ập đến, chậm rãi nhấn chìm cô vào giấc ngủ. Cô ngã khỏi ghế, té xuống sàn với một tiếng ục. Vị Pháp sư bảo cô phải giữ tỉnh táo, cố gắng giúp mi mắt cô không sụp xuống.

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Therian đỡ tay Leiv khỏi ngực cô. Bàn tay thô ráp của ông dìu cô tới cái ghế. Một dòng ấm áp chảy từ tay Therian truyền vào Leiv, chậm rãi xoa dịu áp lực đang đè nén lên tim cô. Những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Leiv bị đẩy đi, giúp tâm trí cô thông suốt hơn. Leiv ngẩng đầu nhìn gương mặt tràn ngập sự lo lắng và quan tâm của vị pháp sư.

Leiv gượng người đứng dậy, cảm giác buồn nôn bất chợt ập đến. Thứ duy nhất giữ cho thân hình Leiv đứng vững là cánh tay của Therian đang vòng qua vai chống đỡ cô. Therian tựa lưng Leiv vào ghế, Mygani bước tới, dụi đầu vào lòng Leiv. Leiv xoa đầu con báo, gãi tai nó không khác gì một con mèo nhà. Leiv liếc nhìn vị pháp sư bây giờ đang ngồi xoa ngực phía bên kia bàn.

"Người không sao chứ?" Leiv hỏi.

"Không sao đâu, nó sẽ qua nhanh thôi à."

Hai người yên lặng trong vài phút, không nói chuyện. Cho tới khi Leiv phá vỡ sự yên lặng, "Người có nghĩ rằng con có thể trở thành một Pháp sư Linh hồn không?" Leiv hỏi câu hỏi khiến cô thắc mắc này giờ.

"Điều đó-" Therian ngưng lại, "có thể."

Leiv phân vân không biết cô có nên kể cho Therian nghe về giấc mơ không. Leiv không chắc rằng ông ấy sẽ tin cô hay chỉ nghĩ rằng cô điên rồi.

Cảm nhận được sự lo lắng của Leiv, Therian trấn an cô, "Leiv, con có thể kể ta nghe bất cứ thứ gì. Ta đã tin tưởng con vô điều kiện. Ta sẽ rất vui lòng nếu con làm tương tự như thế với ta."

Cô phải kể cho ông ấy nghe.

Cô không thể giấu nó lâu hơn nữa, cô biết cô cần sự trợ giúp từ ai đó, và Therian là sự lựa chọn hoàn hảo nhất. Leiv kể cho Therian toàn bộ giấc mơ, kể cả những câu nói chứa các từ khó hiểu. Leiv không thấy vẻ hoài nghi trên mặt Therian, chỉ đầy lo lắng và quan tâm. Như trút được gánh nặng, Leiv vui mừng vì Therian không nghĩ rằng cô đang lừa gạt ông.

"Rất nhiều chi tiết Người nói về Ka của Người và sự gắn kết tương tự với những gì con rồng nói với con, mọi thứ đang dần rõ hơn rồi. Điều đó giải thích cho những gì con đã thấy và nghe. Bất quá, vẫn có một chỗ con không hiểu."

"Chỗ nào?" Therian hỏi.

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu con không gắn kết với animal của con trong thời gian quy định?" Leiv hỏi khẽ, không chắc rằng liệu mình có muốn nghe câu trả lời không.

"Chúng ta không thể tác động đến pháp thuật linh hồn. Một khi tới độ tuổi nhất định, nếu chúng ta không thực hiện gắn kết thì sẽ không còn cơ hội nào nữa. Cả linh hồn của người chủ lẫn animal sẽ héo mòn dần và cả hai sẽ chết. Sợi dây liên kết giữa hai người với nhau từ khi mới sinh ra sẽ bị đứt và cả hai sẽ mất sự liên kết đó." Therian tròn tròn mắt nhìn chăm chăm Leiv, ông rốt cuộc cũng nhận ra vấn đề thực sự cô đang đề cập đến.

"Leiv, ta nghĩ chúng ta nên đi tìm con rồng của con. Những câu con kể với ta đều được nói bằng tiếng Latin." Therian lấy ra một cây bút lông ngỗng và giấy da, viết xuống những câu con rồng đã nói với cô. "Được rồi, nếu con có thể hiểu thì nó nói rằng 'Tôi là linh hồn của bạn và bạn là linh

hồn của tôi, chúng ta đã gắn kết với nhau từ khi mới được sinh ra, kể từ khi họ dẫn chúng ta tới dưới ánh trăng để thực hiện nghi thức."

Leiv đứng đó, hoàn toàn bị sốc vì bản dịch. Làm thế nào mà họ đã được gắn kết với nhau từ khi mới được sinh ra? Nó có liên quan gì tới tấm vải cha cô giấu không? Cô cần vài câu trả lời thực sự và chỉ có một cách để cô tìm được chúng.

Cô phải đi tìm con rồng của cô.

Giọng Therian tràn ngập hoảng sợ khi ông nói, "VẬY, nếu chúng ta đoán đúng thì con không còn nhiều thời gian nữa. Những cơn đau mới bắt đầu hôm nay, ngày sinh nhật của con. Có lẽ đó là điềm báo thời gian liên kết với con rồng đang rút ngắn lại."

"Chỉ là," Leiv ngập ngừng, vẫn còn bối rối về cái tình trạng rối rắm mới của mình, "Chỉ là con chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, và tại sao chúng lại xảy ra với con. Nếu con rồng đang chờ con tìm nó, vậy tại sao không ai thấy nó? Đức Vua vẫn luôn ra lệnh cho cha con truy lùng những thứ vô lý này và họ không tìm thấy con rồng nào hết, rồi bây giờ, con lại được hy vọng sẽ tìm thấy một."

Tâm trạng Therian chùng xuống khi nghe Leiv nhắc tới Đức Vua. "Leiv, Đức Vua không còn làm căng việc này như trước nữa. Khi ta mới đến đây, Đức Vua hỏi ta có cách nào để xác định vị trí linh hồn của những con rồng thất lạc không. Ban đầu, ta tưởng Ngài ấy điên rồi, hoặc chí ít là Ngài đang bị bệnh. Nhưng ta nhanh chóng đánh mất ý nghĩ đó khi cha con kể cho ta nghe những câu chuyện về chiến tranh rồng và viễn cảnh của nó."

Leiv lập tức ngồi thẳng lưng lên khi Therian bắt đầu nói về cuộc chiến. "Ba chưa bao giờ đề cập tới cuộc chiến này cả, đó là thời gian vợ ông ấy mất. Mỗi lần con cố hỏi ông về nó, ông đều lảng tránh và đổi chủ đề."

"Đó là một lý do, nhưng có lẽ còn có một lý do khác mà ông ấy chọn để cho con không biết gì về nó (cuộc chiến)." Therian hít một hơi, tiếp tục câu chuyện, "những con rồng đã từng tự do lang thang khắp vùng đất này, nhưng Nhà Vua lại muốn sử dụng sức mạnh của chúng cho riêng mình." Therian tự động im bật khi nghe tiếng bước chân tiến tới, quay lại nhìn phía sau lưng Leiv. Nhưng đó chỉ là tiếng bước chân của các pháp sư ngang qua phòng thực hành.

Leiv nhìn Therian, "Con hứa sẽ không kể chuyện này cho bất cứ ai có thể làm hại Người." Cô đảm bảo với ông.

Therian cười nhẹ đáp lại Leiv, mặc dù nó vẫn còn giấu một chút thận trọng trong đó. "Ta chắc rằng con sẽ không làm như thế, nhưng con và ta nên biết rằng những gì ta đang nói với con là phạm phải tội phản nghịch đấy." Leiv gật đầu với Therian rồi mỉm cười, thúc giục ông nói tiếp.

Therian tiếp tục, "Nhà Vua ra lệnh cho người của mình đi săn lùng những con rồng, nhưng họ chỉ có thể bắt những con rồng cái. Những con rồng khác khó bắt hơn vì chúng có kỵ sĩ điều khiển chúng, hướng dẫn chúng phải đi đâu."

Leiv giật mình. "Kỵ sĩ? Những con rồng có kỵ sĩ cưỡi trên lưng chúng? Bây giờ họ đang ở đâu? Người có nghĩ họ sẽ giúp con không?"

"Từ từ đã Leiv, con dường như có sở thích cắt lời ta. Hãy để ta kể xong câu chuyện cha con đã kể cho con nghe nào."

Leiv gật nhẹ, xấu hổ vì hành động chen ngang của mình.

"Nhà Vua nghĩ rằng việc bắt những con rồng sẽ dễ dàng hơn nếu họ bắt được các kỵ sĩ và sử dụng họ như những con mồi. Nhà Vua yêu cầu cha con bắt giữ họ và đưa họ về lâu đài."

Leiv tròn tròn mắt kinh hoàng, nhưng Therian chỉ lắc đầu, "Cha con đã từ chối, ông không muốn phải bỏ tù những người vô tội. Đức Vua rất tức giận, coi đó là một hành động xác láo và đã bỏ tù ông trong suốt những ngày chiến tranh nổ ra."

"Đức... Vua đã làm thế?" Leiv quay đầu đi. "Sao ông ấy có thể làm như thế chứ?"

Therian cũng sẽ không tin việc này là sự thật nếu những lời này không phải đến từ miệng Eli. Đức Vua là một người đàn ông độc ác, nhưng bỏ tù chính người của ông ta thì quả thật vô cùng tàn nhẫn. "Ông ta đã thuê một nhóm tội phạm theo dấu những kỵ sĩ và bắt họ đến lâu đài. Chỉ sau 14 ngày, ông ta đã có một tá kỵ sĩ được đưa đến chỗ ông ta."

"Nhà Vua quá độc ác." Leiv lẩm bẩm.

"Đúng tròn một tháng, Nhà Vua đã có hơn ba mươi kỵ sĩ. Khi các kỵ sĩ bị bắt, rồng của họ cũng đi theo vì lo lắng cho an toàn của người bạn mình. Tất cả bị giam đầu đó dưới lâu đài và bị canh giữ bởi các pháp sư ngăn chúng không thể thoát ra. Cho đến lúc này, bọn người săn kỵ sĩ nói báo cáo với Nhà Vua rằng chúng không tìm thấy con rồng hay kỵ sĩ nào nữa."

"Ông ta định làm gì với các kỵ sĩ đó," Leiv chế giễu, "giết ư?"

Therian trả lời trong im lặng.

"KHÔNG ĐỜI NÀO!" Leiv gào lên. "Tại sao ông ta có thể giết người của chính mình chỉ để nâng cao quyền lực mình chứ?"

"Nhà Vua là một người thèm khát sức mạnh và không bao giờ quan tâm ai là người bị ông ta đẩy đi, chỉ cần ông ta muốn là được."

"Đấy nghe có vẻ nhẹ nhàng quá đi," Leiv lắc đầu ghê tởm. "Vậy ông ta chính xác đã làm gì với họ?"

Người Pháp sư quay đầu đi chỗ khác, "Ta không nghĩ con muốn nghe việc này đâu."

"Con đủ lớn để biết rồi." Leiv đơn giản trả lời.

Therian thở dài tiếp tục, "Ông ta bắt họ đứng thành hàng dựa vào bức tường, còn người của ông ta thì đứng ở phía đối diện với cung tên," Therian nhắm mắt lại và bóp sống mũi, cảm thấy đầu nhức nhức, "rồi Nhà Vua ra lệnh cho các cung thủ bắn tên vào ngực họ."

"Loại sức mạnh gì ông ta có thể kiểm được từ việc này cơ chứ?" Leiv nghi hoặc hỏi.

"Ông ta nghĩ rằng ông ta có thể khai thác được sức mạnh của các con rồng, ông ta muốn có những gì các kỵ sĩ có được, và hoàn toàn kiểm soát lũ rồng."

"Ông ta rõ ràng là không thể."

Therian gật đầu. Nở một nụ cười hài lòng, "Ông ta đã mắc phải một sai lầm lớn khi giết các kỵ sĩ rồng, ông ta hoàn toàn không biết gì về sự gắn kết linh hồn giữa bọn họ."

Leiv nhìn ông ngạc nhiên, nhớ lại những gì ông đã nói với cô trước đó về những linh hồn được gắn kết. Cô chợt nhận ra một điều, "Vậy các con rồng cũng chết theo các kỵ sĩ, đúng không ạ?"

Therian gật đầu, "Ngay khi Nhà Vua giết các kỵ sĩ, những con rồng tự động bốc cháy, cơ thể cháy tan rã ra."

"Có phải đó là lý do tại sao Nhà Vua luôn ra lệnh cho cha con phải tìm kiếm khắp các vùng đất, để có thể tìm thêm rồng cho ông ta?"

"Ta tin là như vậy," Therian đứng dậy và đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài vùng đất xung quanh công hội. "Đó là tất cả câu chuyện cha con đã kể cho ta nghe, mặc dù ta nghi ngờ còn nhiều ẩn dấu khác nữa. Ta nghĩ con nên tìm ông ấy và trực tiếp hỏi ông." Therian quay lại nhìn Leiv, "Ta cũng nghĩ con nên đi tìm con rồng của con càng nhanh càng tốt, Vương Kiếm trẻ tuổi ạ. Ta sẽ giúp con hết sức có thể, nhưng ta cũng không thể bỏ quên trách nhiệm của ta ở nơi này, phòng ngừa ai đó sẽ nghi ngờ nếu ta biến mất."

Leiv đẩy ghế ra sau đứng dậy, bước về phía cửa chính, không quên hỏi Therian câu cuối cùng trước khi rời đi, "Tại sao người lại tin vào những điều con nói, Lord Therian?"

Không chút do dự, Therian trả lời "Bởi vì ta tin tưởng con. Cũng như ta tin tưởng cha con." Therian vòng qua bàn, đối diện với Leiv. "So với Nhà Vua, ta tin tưởng vào cha con nhiều hơn con nghĩ đấy."

"Cảm ơn Người." Đó là điều duy nhất cô có thể nói với ông lúc này. Leiv quay bước ra khỏi công hội, chìm dần vào màn đêm lạnh lẽo.

Quá nhiều thứ ập đến với cô trong ngày sinh nhật này khiến cô cảm tưởng chuyện này sẽ không bao giờ kết thúc vậy. Leiv đi xuống con đường dẫn thẳng đến nhà cô. Đột nhiên, một bóng đen lướt qua bên trái cô. Leiv mỉm cười, lắng nghe bất cứ âm thanh nào vang lên trong màn đêm. Không có thứ gì xuất hiện, Leiv tiếp tục rảo bước về nhà, vẫn cẩn thận phòng ngừa thứ đang ẩn mình.

Một tiếng động khác phát ra từ con hẻm bên phải Leiv, nơi bóng đen lướt qua. "Mặc kệ người là ai, hãy xuất hiện đi." Leiv đặt tay lên vị trí con dao găm, chuẩn bị cho bất cứ thứ gì có thể nhảy ra. Một tiếng động khác to hơn vang lên đằng sau lưng cô, Leiv chụp lấy con dao và quay lại chuẩn bị tấn công. Khi Leiv đang lao tới với con dao của mình, một bàn tay chộp tới dừng cô lại.

"Ồ, luôn luôn chuẩn bị chiến đấu mọi lúc mọi nơi hửm?" một giọng nam quen thuộc vang lên.

"Talen?" Leiv hỏi.

Anh ta thả tay cô ra, "Như cô yêu cầu, quý cô của tôi."

Talen cao hơn cô hơn một cái đầu, cơ bắp rắn chắc chảy dọc vai anh xuống hai tay. Trông anh như một hình tượng hoàn hảo của thần, khuôn mặt như được tạc tượng một cách hoàn hảo. Tất cả cô gái trong thị trấn đều muốn có anh, không chỉ bởi vì vẻ đẹp của anh, mà còn vì thân phận của anh nữa. Kể từ khi em trai biến mất, Talen được phong lên làm thái tử của Orakrest. Hai người họ lớn lên cùng với nhau. Mỗi khi cha cô dạy kiếm thuật cho hoàng tử, cô cũng sẽ luôn ở đó với ông.

Song, Talen luôn có vẻ rất bí ẩn, không bao giờ giao tiếp với cô nhiều. Cô rất hiếm khi thấy anh lúc nhỏ. Anh luôn ở lì trong phòng, giết thời gian bằng cách sai khiến người xung quanh.

Leiv lập tức cúi chào và nói, "Điện Hạ."

Talen đảo mắt nhìn cô, "Từ khi nào em trở nên lễ phép với ta thế?"

"Ờ, có lẽ thần nên bắt đầu từ bây giờ."

Talen đảo mắt lần nữa, "Tùy em thôi."

"Như Người muốn," Leiv cười, "thưa Điện Hạ." Cô luôn thích đùa cợt anh. "Tại sao Người lại lang thang trên đường vào đêm tối thế này?" Leiv hỏi anh.

"Giống như em thôi."

"Người là hoàng tử, cuộc sống của Người chẳng phải cũng sẽ quý giá hơn thần một chút ư?"

Talen tiến gần lại Leiv, rút ngắn khoảng cách giữa hai người. "Không hề." Talen vén một lọn tóc lên tai cô, "Ta nghĩ cuộc sống của em cũng giống như ta thôi."

Trái tim Leiv khó khăn đập thành thịch trong lồng ngực, cô nghĩ đó là do vấn đề của con rồng cô gây ra, nhưng cô biết, đó là do cô đang lo sợ. Cô đã biết Talen từ khi còn nhỏ cho tới bây giờ, vậy tại sao bây giờ trái tim cô lại đập nhanh như vậy?

Đó là tại vì anh ta nhìn thật... kỳ quặc. Có cái gì đó không đúng ở đây.

Talen cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, "Trông em thật đáng yêu khi suy nghĩ." Talen nói khi vén một sợi tóc mình qua sau tai.

Tóc anh có màu đặc biệt nhất mà cô từng nhìn thấy. Lúc còn nhỏ, tóc anh màu vàng tro và có một vài sợi màu bạc nổi bật trên nó. Nhưng bây giờ, tóc anh đã chuyển hoàn toàn sang màu bạc, điều này chỉ mới xảy ra vài năm trước. Cô nghe người ta nói rằng anh đã từng bị nhốt cách ly trong lâu đài bởi vì anh bị ốm. Rồi sau đó, anh bỗng xuất hiện với mái tóc toàn màu bạc dài xém vai. Đôi mắt màu xanh lá lúc trước sẫm lại, chuyển thành một màu đen lạ thường. Leiv nghĩ nó thật kỳ quặc, nhưng chưa bao giờ nói thẳng ra.

Leiv chuyển chân, không thể giữ người đứng vững, "Gần đây thần gặp phải quá nhiều chuyện khó hiểu, nếu không phiến Điện Hạ, thần xin phép đi về." Leiv cố gắng thoát ra, nhưng bị chặn lại bởi một bàn tay đặt lên vai.

Giọng anh trầm và nghe có vẻ lạnh lùng, "Đừng quay lưng lại với ta, quý cô của ta." Talen phun ra từng chữ, "em không biết ai có thể ở sau mình đâu." Vai Leiv bùng lên đau đớn khi nhiệt nóng truyền qua làn da cô. Leiv đẩy tay anh ra và quay lại. Lồng bàn tay Talen đang phập phồng một ngọn lửa, anh ta mỉm cười tắt nó đi.

"Sao Người dám sử dụng pháp thuật lửa với thần!" Leiv hét lên.

"Ồ, ta xin lỗi, quý cô của ta. Ta không cố ý làm đau em đâu." Làn môi mỏng nở một nụ cười tinh nghịch.

Leiv lườm chăm chăm Talen như muốn xoáy thủng người anh. Cô không hiểu anh ta bị gì. Anh trông quá lạnh lùng và vô cảm, hoàn toàn trái ngược với những lời khách sáo của anh trước đó. Talen cuối cùng cũng hạ tay anh xuống, Leiv chậm rãi quay đi và tiến thẳng về nhà. Thỉnh thoảng cô quay lại để đảm bảo Talen không đi theo cô. Không nhận thấy sự tồn tại của anh nữa, cô bắt đầu chạy thật nhanh.

Leiv rốt cuộc cũng về tới nhà, đóng sầm cửa lại, thả người tụt xuống sàn. Cha cô không ở nhà, điều đó có nghĩa là cha cô vẫn đang lảng tránh cô và quyết định sẽ ngủ ở lâu đài tối nay. Leiv hít vào một hơi, chậm rãi đứng lên. Các cơ của cô đều đau như sau cả ngày mệt mỏi này, bây giờ, cô chỉ muốn lăn ra giường và ngủ một giấc thật sâu.

Ngày mai, cô sẽ lên đường đi tìm con rồng của mình.

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa

www.dtv-ebook.com

Chương 7

"Thất vọng, cậu còn từ nào khác không," Leiv hỏi Kenji, "vì não của tớ đã cạn kiệt từ ngữ để diễn tả cái tâm trạng chán chường này rồi."

"Thôi nào, Lửa điên. Cậu đang cư xử như một tàn lửa tắt dúm vậy." Kenji tự nói tự cười vì trò đùa của mình.

Leiv chịu thua, tất cả cô có thể làm để đáp lại là một tiếng rên, trong khi tay còn đang chọc chọc vào miếng thịt thỏ, cũng là phần cơm bác Al mới đưa ra cho họ. Thức ăn trên đĩa của cô hiện giờ là thứ duy nhất họ kiếm được về từ chuyến đi cuối cùng của mình. Đã mười sáu con trăng kể từ khi cô và Kenji bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm con rồng, và cho tới bây giờ, vẫn không có chút may mắn nào bám dính trên người hai người. Bọn họ đi hết chỗ này tới chỗ khác, lang thang trong rừng cả ngày lẫn đêm từ lần gặp cuối của cô với Therian. Thế mà, mặc dù họ đi xa tới đâu, bất kể bao lâu, cũng chả đạt được tí thành quả nào.

Hai người gần như đã mù quáng lục tung khắp vùng đất, với không hề một phương hướng hay địa điểm xác định nào về nơi họ cần tới. Cô và Kenji đã sử dụng hơn cả nửa thời gian đó ngủ trong rừng, mặc cái rét lạnh ban đêm, chỉ để thức dậy và bắt đầu tìm kiếm lại một lần nữa. Mỗi ngày dường như đều giống nhau, cùng lặp lại một thời gian biểu y đúc: thức dậy, ăn, đi, tìm kiếm, ngủ, và làm lại những điều đó một lần nữa vào ngày hôm sau.

Du hành hàng dặm trên lưng ngựa và đi bộ, nhớ lại những con đường cha cô đã dẫn cô qua trong các cuộc đi săn của họ. Ông luôn chỉ cô con

đường nhanh nhất, an toàn nhất để đi từ nơi này đến nơi khác. Những cánh rừng này không khác ngôi nhà thứ hai của Leiv là bao; hai cha con cô có thể ở nhiều tuần liền trong những khu đất rộng rãi này. Leiv đã quá quen thuộc với âm thanh của tự nhiên và hoang dã tới nỗi chỉ cần khi nghe tiếng một cành cây gãy, cô cũng có thể nói được nó đến từ hướng nào, và con vật hay người làm gãy, nó to lớn hay nhỏ bé.

Bên cạnh công việc quan trọng là ngăn ngừa bất kỳ mối nguy hại nào có thể đe dọa đến ngai vàng của nhà vua, cha cô còn dạy cô cách sinh tồn trong hoang dã. Di chuyển từ nơi này đến nơi khác là một trong những phần thiết yếu nhất của một Vương Kiếm. Họ phải đi đến những vùng đất khác nhau, đảm bảo rằng không có mối nguy hại nào sẽ hoặc đang đe dọa tới vương quốc. Các kỹ năng này của Leiv được cải thiện khá khi cô và Kenji liên tục tìm kiếm và cắm trại trong rừng. Cha cô luôn nói rằng cô được sinh ra để trở thành một nữ thợ săn đặc biệt, đó như là thiên phú của cô.

Mặc dù thế, cha cô không nói nhiều về việc đó. Ông tiếp tục lảng tránh những chủ đề liên quan đến cuộc đối thoại giữa họ. Ông hiếm khi ở nhà và hầu như không nói chuyện với cô. Trước kia, cha cô không về nhà hàng tuần liền là bởi vì ông nhận được mệnh lệnh từ nhà vua, nhưng ông sẽ luôn báo với cô rằng khi nào ông sẽ rời đi. Nhưng bây giờ, dường như ông đang tránh né tất cả. Ông sẽ không thể giấu diếm mãi mãi, khi cô tìm được cơ hội, cô sẽ buộc ông phải nói chuyện với cô.

Leiv nhìn lên Kenji đang nuốt từng miếng thức ăn trong đĩa. Con thỏ của cậu ta trông giống như là một bữa tiệc lớn cho chó hơn là thức ăn, thứ duy nhất còn sót lại là những mẩu xương xếp chồng lên nhau ở mép đĩa. Không cần biết đang ở trạng huống nào, Leiv đều có thể tin tưởng nương tựa vào Kenji về khoảng lấp đầy dạ dày. Nếu ăn uống được gọi là một kỹ năng thì cậu ta chắc chắn sẽ là nhà vô địch lĩnh vực này.

Cô muốn hỏi Kenji một câu, không chắc cậu ta có thể trả lời nó được không. Nhưng, cô muốn cậu phải thành thật với cô. Vì thế, Leiv hỏi, "Cậu có nghĩ tớ sẽ chết sớm không?" Leiv tỏ ra như thể đó không là gì hơn một câu hỏi đơn giản.

Cái muỗng trong tay Kenji rớt thẳng xuống đĩa, làm văng cơm lên đầy bàn. Miệng cậu ta há rộng tới nỗi có thể nhét vừa một quả trứng, khuôn mặt tràn đầy sự không thể tin nổi. Lông mày Kenji nhíu lại, khóe môi giật giật. "Sao cậu có thể nói như vậy?" Kenji lặng lẽ hỏi.

Leiv thở dài, dời mắt khỏi cậu ta, tiếp tục chọc tay vào thức ăn của mình. "Thời gian đã vượt qua hai tuần rồi và chúng ta chưa tìm thấy gì cả. Chúng ta thậm chí còn không biết phải tìm nó ở đâu."

Có một vấn đề khác nữa, nhưng Leiv không dám nói lớn về nó. Cơn đau nhói lên ở vùng ngực cô bắt đầu trở nên thường xuyên hơn, và càng ngày càng đau hơn. Khi họ đang đi du hành, cô thường kiểm soát là mình cần nước uống hay cần nghỉ giải lao, và trước khi Kenji kịp nói gì thì cô đã chạy đi rồi, nhờ đó cô có thể chịu đựng cơn đau một mình. Sẽ chỉ làm Kenji buồn nếu cậu biết cô bị đau và đó là điều Leiv không muốn thấy nhất.

Kenji lắc đầu và nhìn thẳng vào mắt cô. "Chúng ta sẽ tìm thấy nó, tớ hứa." Kenji vươn tay ra nắm chặt tay Leiv, day day ngón tay của cậu lên nó. Cậu muốn an ủi cô, nhưng nếu làm quá sẽ chỉ làm cô lo lắng thêm. Ngược lên nhìn gương mặt Kenji, Leiv thấy sự kiên định trong mắt cậu.

Làm sao cậu ấy có thể chắc chắn về việc đó như thế khi thậm chí cô còn nghi ngờ? Cô cần một kế hoạch mới vì vô định hướng bằng qua các cánh rừng không phải là một phương pháp tốt đối với họ. Có lẽ, nếu cô đã suy nghĩ kỹ càng hơn về tính thực tế trước khi hành động, cô đã không phải ngồi đây và cảm thấy như hoàn toàn mất phương hướng.

Ý tưởng ban đầu về kế hoạch của Leiv chỉ là đánh thức Kenji dậy khi mới tờ mờ sáng, thu gom một số dụng cụ cần thiết và lương khô và khởi hành mà không có điểm đến xác định nào cả. Nó dường như là một ý tưởng hoàn hảo vào lúc đầu. Kenji có vẻ miễn cưỡng khi rời khỏi sự an toàn của thị trấn để đi tới một vùng lãnh thổ mờ mịt không xác định, nhưng cậu không thể dứt bỏ tình bạn được. Giữa hai người họ có một mối liên kết không thể diễn tả bằng lời và một khả năng kỳ lạ có thể cảm nhận được nỗi đau của người khác.

Lần đầu tiên họ gặp nhau là khi cả hai đều mới 12 tuổi. Leiv đang ở trong rừng, gần như đã vượt qua ranh giới cổng thị trấn. Cha cô mới chỉ cô cách giăng một bẫy lưới cố định để bắt thú. Leiv tự thề sẽ không về nhà với tay không, kể cả khi cô phải ngồi canh suốt đêm.

Sau khi hoàn thành đeo khóa chữ V cho hai cây gậy, Leiv cắm nó vào hai lỗ tách biệt trên mặt đất và đặt thêm một cây thứ ba vào giữa chúng. Leiv tiếp tục tạo cái bẫy của mình với sợi dây thừng cô mang theo, buộc chặt nó quanh ba cây gậy. Leiv nói lỏng sợi dây để có thể buộc nó vào cây non gần đó. Cái bẫy sẽ hoạt động như một lò xo: chộp lấy con mồi bằng cách dính căng đầu cành non vào bẫy, cành non khi được giải phóng sẽ tạo lực đẩy thanh gỗ thứ ba đi, bật trúng con thú và bắt nó.

Nghe có vẻ khá dễ dàng, cho tới khi Leiv nhận ra mình không đủ mạnh để bẻ cong cành non và buộc các nút kết với nhau cùng một lúc. Đúng vào thời điểm đó, định mệnh đã can thiệp, đưa Kenji tới cho Leiv. Kenji đang thu nhặt gỗ về cho cha mẹ thì không may vấp ngay phải cái bẫy mới dựng dang dở của Leiv. Ban đầu, Leiv mang thái độ thù địch về phía Kenji, kể cả sau khi cậu đã can đảm tiến tới phía gốc cây nhỏ, chủ động uốn cong nó để cô có thể buộc dây thừng. Kenji cười nhạo Leiv yếu đuối và điều đó càng như đổ thêm dầu vào cơn lửa giận muốn bùng cháy trong Leiv này giờ.

Leiv hỏi Kenji rằng cậu có biết cô là ai và cha cô sẽ làm gì nếu cậu tiếp tục không tôn trọng cô như thế. Kenji chỉ đơn thuần trả lời bằng một cái gật

đầu, nói rằng điều đó cũng không thể ngăn cản cậu nói ra suy nghĩ của mình. Những lời nói đó như một búa giáng thẳng vào Leiv, rặng rắc, có cái gì đó giống như tiếng băng vỡ tan tành vang lên. Leiv đã luôn từng ao ước ai đó có thể đối xử hoàn toàn thật lòng với cô, không màng tới thân phận của cô. Tại thời điểm đó, rất nhiều người không hề sợ hãi bởi Leiv, mà chỉ kiên dè bởi sức ảnh hưởng của cha cô. Từ đó, Leiv và Kenji trở thành tri kỷ không thể tách rời của nhau, một sẽ luôn có mặt khi người kia căng thẳng. Cậu là người duy nhất cô thật sự tin tưởng, sau cha cô.

Thậm chí cho tới bây giờ, cậu vẫn luôn sẵn sàng liều mình vì cô. Leiv biết sẽ rất nguy hiểm cho Kenji khi phải tham gia vào cuộc tìm kiếm này. Ngày thường Kenji phụ giúp cha mẹ chăm sóc nhà trọ, thời gian rảnh thì đam mê nấu nướng. Kenji hầu như không phải tuýp người thích phiêu lưu. Cô nợ cậu chuyến đi lần này, cô nhất định phải tìm được con rồng của mình, không mọi chuyện sẽ trở thành vô nghĩa. Cô sẽ không từ bỏ dễ dàng, chắc chắn là vậy.

Trong đầu Leiv đột nhiên lóe lên câu nói cha thường dặn đi dặn lại với cô nhiều lần. 'Nếu khi nào đó con cảm thấy mình dường như đang ở đường cùng, không còn nơi nào để đi nữa, hãy chỉ đơn giản quay lại và tìm một con đường khác.'

Lời nói của ông xoay vòng quanh tâm trí Leiv. Leiv đột nhiên bật dậy, đập bàn cái rầm, làm nó rung lạch cạch. Leiv quắc mắt về phía Kenji, người đang nhìn cô bằng ánh mắt khiếp sợ. "Tớ có một ý tưởng!" Leiv nói đầy hào hứng.

"Tớ hy vọng cái bàn sẽ không bị gãy vì cú đập của cậu," Kenji đùa, ngón thêm một mồm đầy thịt thỏ.

"Lắng nghe cẩn thận đi Kenji," Leiv nhấn mạnh. "Tất cả mà cha tớ đã giấu đi. nó khiến tớ băn khoăn... cha thật ra đã tìm thấy tớ ở đâu? Ý tớ là, tớ

không thể nào được tình cờ tìm về từ một chỗ ngẫu nhiên trong rừng được, với không lý do nào hết."

Kenji lắc đầu. "Hai cha con cậu hầu như không nói chuyện với nhau gần đây," cậu chìa ngón tay vào cô, điều gì khiến cậu nghĩ ông ấy sẽ kể cho cậu bây giờ?"

"Ông ấy nợ tớ một lời giải thích," Leiv nói, "không cách này thì cách khác, tớ quyết định rồi." Một tia lửa mới đốt cháy hy vọng trong Leiv. Mọi thứ trở lại đường ray của mình, thúc đẩy cô tiếp tục tiến về phía trước.

Leiv và Kenji hoàn thành nốt bữa ăn của mình rồi chia tay. Leiv hứa sẽ tới gặp Kenji nhanh nhất có thể nếu có thêm manh mối về việc này.

Đã là giữa trưa, trên con đường dẫn đến lâu đài Leiv vẫn đi thường ngày giờ chật kín người. Thời gian cách Ngày Thị Trường chỉ còn vài ngày nữa, thị trấn càng bận rộn, náo nhiệt hơn bao giờ hết. Ngựa và xe trái dài trên những con đường đá cuội từ đầu này tới đầu kia. Hầu hết các thương buôn thường xuyên ra đường những ngày này, chuẩn bị chọn địa điểm dựng quầy cho Ngày Thị Trường gần tới.

Các thương buôn có phong cách ăn mặc riêng của mình, nhưng gần như ai cũng mặc những cái áo chên với hình dạng kỳ quặc. Cầu vai phồng to, ống tay áo kéo dài thẳng tới cổ tay. Một số mặc quần bó sặc sỡ sắc màu, thường là màu tối hơn áo chên. Các thương buôn đều rất giàu có, bằng chứng chính là cái bụng căng tròn toàn thức ăn của họ. Dây nịt dẹt buộc chặt quanh thắt lưng, cố định áo chên. Đây là một kiểu thời trang kỳ quặc mà Leiv nghĩ sẽ chẳng bao giờ hiểu được ý nghĩa của nó. Nó khiến cô bối rối, nhưng chí ít nó cũng có tác dụng giúp người mặc dễ dàng được nhận ra trong đám đông.

Leiv len lỏi xuyên qua đám đông náo nhiệt ở khu trung tâm thị trấn. Lách vào một con hẻm để tránh đám đông phía trước, từ đây Leiv có thể đi

đường tắt tới lâu đài, di chuyển dễ dàng qua các con đường nhánh của thị trấn.

Đằng trước bỗng vang lên tiếng đổ ngã và tranh cãi lớn, đó là âm thanh tạo ra do va chạm mạnh với mặt đất. Chạy vội lần theo nơi phát ra âm thanh, một người khoác áo choàng đang treo lủng lẳng một người đàn ông gầy gò đè vào tường, chân anh ta chới với trong không khí trong khi tên kia đang kề dao vào cổ. Một tràng la hét tục tĩu phát ra từ miệng người mặc áo choàng.

Leiv chạy về phía cuộc ẩu đả, sẵn sàng tư thế cho một cuộc đấu. "Này anh!" Leiv hét, "Thả ông ta xuống!" Cô dịch tới gần hơn, thận trọng di chuyển.

Tên kia quay đầu nhìn Leiv, ngạc nhiên vì có người tới.

"Tôi nói... thả... ông... ta... xuống," Leiv gằn từng tiếng chậm rãi.

Hắn nhẹ nhàng thả người đàn ông xuống, dịch ông ta qua một bên để có thể thấy mặt Leiv. Bàn tay đang túm lấy vai người đàn ông vẫn không buông ra. Hắn chỉ làm những gì được cô bảo, và nó không bao gồm việc thả ông ta ra.

"Tôi có thể làm gì cho cô, quý cô của tôi?" Giọng nam khá quen thuộc vang lên.

Leiv ngạc nhiên vì mình có thể nhận ra nó. "Anh có thể hạ mũ xuống được không?" Leiv hỏi lịch sự nhất có thể.

"Như cô muốn, quý cô của tôi," hắn trả lời.

Hắn hạ mũ trùm đầu xuống. Đó là tên con trai cô đã gặp ở nhà trọ của Kenji. Anh ta đang làm gì ở đây? Không, phải nói là vì sao anh ta lại xách

cổ người đàn ông kia? Mặt Leiv đánh lại, cô mím môi, nheo mắt nhìn chăm chăm hẳn.

Thấy vẻ mặt ngờ vực của Leiv, anh ta nhanh chóng tự giải thích cho mình, "Tôi chỉ đang bắt một tên trộm thôi," anh ta chỉ vào người đàn ông đang nằm trong tay, "hắn lấy thứ vốn thuộc về tôi, và tôi chỉ muốn lấy lại nó."

Leiv nhìn thẳng vào mắt anh ta rồi liếc qua tên trộm. "Có đúng không?" Cô hỏi.

Tên trộm bây giờ mới ngẩng mặt lên nhìn cô, khuôn mặt nhanh chóng tràn ngập nỗi sợ hãi. Không nghi ngờ gì rằng ông ta biết cô là ai và biết cô có thể trừng phạt ông ta như thế nào. "Vâng-" ông ta lắp bắp, "Vâng, thưa quý cô."

"Tại sao?" Leiv hỏi.

"Gia đình tôi, họ đang chết đói, mà tôi thì không có tiền để mua thức ăn cho họ," ông ta trả lời, nước mắt trào ra. "Tôi thề, tôi chỉ cố cứu sống họ thôi."

Vứt bỏ nghi ngờ, Leiv tin tưởng ông ta. Sự tuyệt vọng trong mắt anh ta không phải là giả vờ. Vẻ ngoài hốc hác của ông ta hoàn toàn chứng minh thêm cho việc đó. Ông ta gầy một cách không bình thường. Xương cùi chỏ nhọn chìa ra, bầu mắt đậm thâm quầng. Xương đòn của ông ta phô rõ qua lớp da nhợt nhạt. Đây là các biểu hiện của một người đàn ông không cho gì để cho đi, hoàn toàn vô vọng.

Leiv chìa tay ra trước mặt ông ta, biểu thị rõ mình muốn gì. Ông ta thò tay vào chiếc áo choàng của mình với bàn tay run rẩy và lấy ra một tấm vải đang bọc sợi dây chuyền bên trong. Ông ta buồn bã đặt nó vào trong lòng bàn tay, và không do dự, Leiv trao nó cho tên con trai kia, người cuối cùng cũng chịu buông tay của mình.

Mắt Leiv vẫn không rời khỏi tên ăn trộm. "Tôi không hiểu. Tại sao ông không thể nuôi sống gia đình? Ông đủ khả năng lao động mà."

Tên trộm vội nhìn xung quanh, như thể đảm bảo không có ai đang nghe lén câu chuyện của họ. Sau khi đã đảm bảo, ông ta tiếp tục nói, "Là do Bộ hạ, Đức vua Liyem, đã cho người của ông đột kích vào làng chúng tôi một vài tuần trước để tìm kiếm thứ gì đó. Chúng chà đạp và phá hủy vụ mùa của làng chúng tôi. Chúng còn bắt chúng tôi thề không được kể với ai về chuyện tìm kiếm đó," những giọt nước mắt người đàn ông cố kìm nén này giờ trào ra, chảy xuống khuôn mặt hốc hác. "Vì thế nên bây giờ tôi không còn lựa chọn nào khác bởi vụ mùa là thứ duy nhất giúp chúng tôi sống qua ngày."

Sao nhà vua có thể làm như thế đối với chính con dân của mình? Có vẻ những điều cô nghe được về nhà vua là đúng, ông ta vẫn là kẻ giết người tàn nhẫn như bao năm về trước. Leiv thò tay vào balo và lấy ra một túi đầy tiền vàng đưa cho người đàn ông. "Chừng này đủ để cứu sống làng ông vài tháng cho tới vụ mùa tiếp theo."

Người đàn ông nhìn Leiv ánh mắt không thể tin được. Ông ta lắc đầu, đẩy lại túi tiền về phía cô, sợ đây chỉ là một trò lừa bịp. Leiv giữ chặt tay người đàn ông, đặt túi tiền vào trong đó. Ông ta lắc đầu dữ dội, cố trả lại tiền. Chỉ cho tới khi Leiv thuyết phục được ông ta đây là thành ý của cô, ông ta mới đồng ý nhận nó. Người đàn ông tiến lại gần Leiv rồi ôm chầm lấy cô, cảm ơn rồi rít trong tiếng nước nở. Ông ta cúi chào Leiv với cả hai bàn tay nắm chặt đặt chéo lên ngực. Đó là biểu hiện cho sự tôn kính đối với người có thân phận cao hơn. Cuối cùng ông ta quay đầu và chạy đi, biến mất trong đám đông.

Leiv không thể không mỉm cười khi nhìn thấy sự phấn khích ở người đàn ông kia cho tới khi cô nhớ rằng người đàn ông mà cô đã gặp ở nhà trọ vẫn còn đứng bên cạnh cô. Leiv quay lại nhìn anh ta, chạm phải đôi mắt màu lục bảo tràn đầy ý cười, khóe môi anh ta nhếch lên thành một nụ cười.

"Cô cũng quá hào phóng đấy," anh ta nói, "sao cô lại có nhiều tiền như vậy?"

Leiv phớt lờ câu hỏi và nhìn anh ta với vẻ nghi ngờ, "Đó không phải việc của anh. Có vẻ chúng ta lại gặp nhau nữa rồi."

"Có vẻ cô lại chạm mặt tôi vào thời điểm bất tiện nhất nữa rồi," anh ta tự mãn trả lời.

Con lợn kiêu ngạo. Đây là lần thứ hai cô chạm mặt anh ta và thậm chí còn chả biết tên anh ta là gì. Mặc dù vậy, cô vẫn không thể xóa bỏ cái cảm giác giống như mình đã từng gặp anh ta ở đâu đó rồi. Leiv không thể nhớ rõ ràng là nơi nào, nhưng cô biết chắc chắn là đã có xảy ra. Leiv ngược đầu lên, đụng vào ánh mắt dò xét đang nhìn chăm chăm cô của anh ta. Nó khiến cô thấy mình như đang trần trụi trước mặt anh ta vậy.

"Vậy," anh ta dài giọng, "cô hầu của nhà trọ lại đang lén lút làm gì ở ngõ sau của thị trấn thế?"

Leiv đảo tròn mắt. "Tôi không có lén lút. Đường bên kia quá đông, thế nên tôi phải đi đường tắt," Leiv vặn lại, "tới lượt tôi hỏi, anh đang làm gì ở đây?"

Anh ta nhún vai, trả lời một cách thờ ơ, 'À, tôi đang lo việc trong khu trung tâm thì một tên trộm cắp đồ trong túi tôi nên tôi đuổi theo hắn tới đây."

"Không phiền nếu tôi hỏi rằng ông ta đã lấy thứ gì quan trọng mà khiến anh phải đuổi theo tới tận đây chứ?"

Anh ta im lặng, không trả lời ngay. Nhưng sau một vài giây im ắng, anh ta nói, "Vòng cổ mẹ tôi để lại cho tôi trước khi qua đời," anh ta ảm đạm nói.

"Ồ," Leiv nhỏ tiếng. "Tôi đã không nhận ra... "

Anh ta cười. Nét đau buồn nhanh chóng biến mất trên khuôn mặt anh ta.
"Không sao cả."

Leiv cảm thấy có lỗi vì đã khiến anh ta phải nhớ lại ký ức đau buồn. Leiv chưa bao giờ được biết đến cha mẹ ruột của cô là ai, nên cũng chưa cảm thấy buồn khổ và mất mát bao giờ. Có thời gian Leiv từng thấy thật buồn bã khi nghĩ rằng mình bị bỏ rơi nhưng vẫn chưa tới mức như anh đang cảm thấy bây giờ.

Họ đứng đó, bất động trong một vài phút. Cô muốn hỏi anh ta rằng anh ta có thật sự chắc chắn họ chưa từng gặp nhau không nhưng rồi cô lại chợt nhớ đến lý do mình đi qua nơi này. Cô phải tới lâu đài nhanh nhất có thể, trước khi cha cô lại chuẩn bị đi ra ngoài theo lệnh của nhà vua.

"Tôi phải đi rồi," Leiv nhanh chóng nói cho anh ta, quay đi.

Anh ta đặt một tay lên vai cô, nắm tay cứng như sắt của anh ta giữ cô lại. Leiv phải đấu tranh tâm lý một hồi để không túm lấy bàn tay anh ta mà bẻ nó ra sau. Hít một hơi thật sâu, Leiv từ từ quay lại đối mặt với anh ta. Đi ngược với ý muốn của mình không phải là thói quen của Leiv, nhưng trong trường hợp này, cô sẽ thuận theo nó một lần để xem thử anh ta muốn gì. Anh ta mở miệng định nói gì đó nhưng nhanh chóng ngậm lại. Áo choàng anh ta trượt ra đằng sau, để lộ một thanh kiếm được giấu ở thắt lưng.

Leiv lùi lại, không thể giấu vẻ kinh ngạc của mình.

Chỉ có các kịch sĩ mới có thể trọ ở nhà trọ của gia đình Kenji, và không cần biết người này là ai, chắc chắn anh ta không phải là một kịch sĩ. Ngày Thị trường thu hút rất nhiều thương buôn tới thị trấn nhưng đồng thời cũng thu hút nhiều tên trộm, cướp và thậm chí cả những tên sát nhân, những kẻ mà cô gọi là bọn cặn bã. Đôi khi muốn tách biệt hoàn toàn người thường và cặn bã là rất khó khăn. Những tên cặn bã, cũng có thể giàu như thương nhân, nên việc trà trộn vào đối với chúng chưa bao giờ là vấn đề. Bất quá,

nếu bạn chú ý kỹ hơn sẽ phát hiện một số điểm bất đồng nho nhỏ: những chiếc túi nặng trĩch, áo choàng sẫm màu và che giấu vũ khí.

Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta là một trong những loại sau, song Leiv vẫn chưa chắc anh ta là gì. Leiv muốn hỏi anh ta nhiều câu hơn nữa nhưng giờ cô có việc quan trọng hơn phải làm. Leiv quyết định tạm gác lại những câu hỏi đó. "Nếu anh định nói gì thì hãy nói nhanh lên," Leiv nói vội, "vì tôi còn việc khác phải làm nữa."

Anh ta sững lại, rõ ràng là anh chàng này không quen với việc có một cô gái nói chuyện ngang ngược với mình. Tốt thôi, cứ để anh ta cảm thấy bị coi thường. Đợi anh ta tí cũng được. Leiv kiên nhẫn chờ đợi thêm một lúc nữa. Khi thấy anh ta không có gì để nói, Leiv nhún vai, quay người định rời đi. Cô cho rằng anh ta sẽ dừng cô một lần nữa, nhưng không có gì xảy ra.

Tên ngoan cố. Leiv nghĩ. Nhìn lại phía sau, anh ta vẫn đứng nhìn cô chằm chằm với ánh mắt mà cô nghĩ là sự khinh thường, nhưng nhanh chóng Leiv nhận ra đó thật ra là sự ngưỡng mộ. Tại sao anh ta lại ngưỡng mộ cô?

Leiv lắc đầu xua tan suy nghĩ, tiếp tục đi tới cổng lâu đài. Cô băng qua cây cầu rút gỗ dài và nặng trĩch ngăn cách lâu đài tới thị trấn. Những lính canh đứng thẳng hai bên cổng khẽ nghiêng người chào khi Leiv đi ngang qua. Tòa lâu đài này được xây dựng như một pháo đài kiên cố ngăn cách khỏi những kẻ đột nhập. Các tháp canh bao quanh lâu đài với những cửa sổ nhỏ cho cung thủ bắn tên ra ngoài. Hầu hết các lâu đài đều có một hào nước bao quanh nhưng ở đây họ có thứ nguy hiểm hơn nhiều. Bột đen bao bọc quanh lâu đài, nhìn xa nó trông không khác gì một lỗ hồng. Loại bột này được tạo nên bằng cách trộn bột lưu huỳnh, than củi và nitrat. Các pháp sư lửa đóng quân dọc theo bức tường pháo đài, ở vị trí dễ theo dõi nguồn năng lượng này nhất. Nếu lửa được châm vào hỗn hợp đen kia thì nó sẽ tạo ra một vụ nổ lớn, giết chết bất kỳ ai lợi qua nó.

Leiv đi vào sân trước tòa lâu đài. Nhiều người hầu đang ở đây làm công việc hằng ngày của họ. Cô thấy Hoàng tử Talen đang tiến về phía này, vừa đi vừa nói chuyện với Quý cô Cinne, người đứng đầu của Ghi Chép Công Hội. Leiv đứng yên, không cử động được. Kể từ lúc va chạm với anh trên đường về hôm bữa, cô vẫn còn chút mất bình tĩnh mỗi khi tiếp cận với anh. Chỉ là có cái gì đó ở cách hành xử của anh gần đây khiến cô không quen.

'Ghét của nào trời trao của đó' cha cô luôn nói như vậy. Nếu không phải Talen thì mọi việc đã dễ thở hơn nhiều. Gần đây, anh trở nên lạnh lùng và xa cách mọi người hơn. Anh dường như trở thành một con người hoàn toàn khác. Anh ta giờ đây chắc chắn chính là con trai của nhà vua, cô không thể tin được là mình đã hoàn toàn không nhìn ra điểm tương đồng giữa họ, cho đến lúc này.

Trước khi anh phát hiện ra cô, cô lao ra một hành lang bên trái. Sau khi bước qua một dãy bậc thang, cô đã nhận ra là mình đang ở vị trí nào trong lâu đài. Vội vã đi dọc theo hành lang, quẹo phải ở ngã rẽ tiếp theo, tới cuối đường hành lang dẫn tới sảnh chính. Leiv vòng qua lối vào hội trường, đi vào một lối đi tối hơn. Cuối cùng, Leiv cũng tới được phòng của cha cô, vươn tay gõ cửa.

Không có hồi đáp.

Leiv đợi một chập, rồi lại gõ một lần nữa. Cánh cửa vẫn không mở ra. Ban đầu Leiv nghĩ mình đang bị cha phớt lờ nên áp tai lên cửa, nghe thử xem có tiếng động nào không. Nhưng không có gì cả, Leiv thắc mắc cha cô đang ở đâu.

Tiếng chân nhẹ nhàng vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Leiv thấy Chúa công Wruc đang đi lên cầu thang sảnh chính. Leiv chạy tới chỗ Wruc khi ông dời tầm mắt lên từ quyển sách trên tay và nở một nụ cười. Chúa công Wruc là phái viên của Sứ Giả Công Hội. Wruc thường xuyên đi

đàm phán với các vùng đất khác về hòa bình và thương mại nên hiếm khi xuất hiện ở lâu đài, vì vậy đây quả là một bất ngờ.

Chúa công Wruc đang mặc bộ đồ du hành của mình với đôi ủng cưỡi ngựa. Wruc năm nay mới ba mươi lăm tuổi, ở thời kỳ rực rỡ nhất. Wruc cao và có thân hình mảnh khảnh. Đôi mắt màu quế kết hợp mái tóc nâu ngắn một cách hoàn hảo. Ông có một ngoại hình khá góc cạnh. Xương gò má cao và khuôn mặt như được chạm khắc khiến Wruc trông như xuất thân từ giới quý tộc. Wruc đối với cô rất tốt và luôn kể cho cô các câu chuyện về những vùng đất mà ông đã ghé thăm.

Có một lần, Wruc đã mang về cho Leiv một bộ dao săn từ một thương gia buôn vũ khí phương bắc sau một chuyến đi xa. Cho tới bây giờ Leiv vẫn mang theo bộ dao đó bên mình, nhét chúng trong một túi giắt đặt biệt trong mỗi chiếc giày. Wruc giống như chú ruột của Leiv, luôn ấm áp và quan tâm tới cô.

Tới chỗ Wruc, Leiv không thể ngăn mình không hét và nhảy căng lên như một đứa trẻ, vòng tay ôm lấy Wruc. Ông cười khúc khích, nâng bổng Leiv lên khỏi mặt đất, ôm chặt lấy cô rồi xoay cô vòng tròn như thể cô không hơn gì một con gấu bông. Wruc cuối cùng cũng chịu buông tha Leiv sau khi cô đe dọa sẽ nôn hết bữa ăn sáng lên người ông.

"Sao chú trở về lâu đài sớm thế?" Leiv hỏi Wruc, chân lại tiếp đất.

"Sao, con không biết ư?" Wruc nhẹ nhàng trả lời, nghiêng mình gần cô hơn.

"Biết gì?" Leiv nói, cũng nghiêng người về phía anh.

Wruc đặt một nụ hôn lên má Leiv. "Tất nhiên là do ta nhớ con rồi!" Wruc cười lớn, vòng tay ôm hai bên hông, tiếng cười của ông vang qua cả đại sảnh. Mặt ông chuyển sang màu đỏ như quả táo chín trong vườn.

Leiv đảo mắt, đưa tay lau vết hôn của ông. "Ha, Ha," Leiv cười gượng, cố gắng để không tự cười chính mình, "lý do thật sự chú ở đây là gì?"

Wruc tiếp tục cười thêm vài giây nữa, rồi giọng đột nhiên trở nên nghiêm trọng hẳn, "Có báo cáo từ một số làng trong vùng chúng ta nói rằng có các vụ tấn công đang xảy ra liên tục."

Leiv ngạc nhiên. Nhưng không phải vì thông tin về các cuộc tấn công, bởi vì cô đã biết chuyện đó từ miệng tên trộm mới này rồi. Thứ gây bất ngờ cho cô là việc Wruc không hề biết người gây nên chúng là ai.

Leiv chộp lấy tay Chúa công Wruc rồi dẫn ông tới một hành lang vắng, tránh xa tầm nghe của người khác. "Con nghĩ mình biết ai là người đã gây ra chúng," Leiv nói nhỏ.

"Ai?" Sự mơ hồ pha trong giọng nói của Wruc.

"Bệ hạ," Leiv thất vọng nói. Mỉa mai khi nhắc đến danh phận của ông ta.

Wruc chết đứng, khuôn mặt trông hoàn toàn mất hết sức sống. Chú ấy thật sự không biết về mức độ tàn ác của đức vua? Đức vua Liyem đã thành công trong việc che giấu hành động xấu xa của mình khỏi tầm mắt hội đồng? Ông ta chắc chắn biết rằng người dân sẽ bàn tán về việc làm của ông? Nhưng cô biết người dân ai cũng e sợ, và điều đó gây cản trở trong việc lên án hành động của nhà vua. Cô thật may mắn khi đã ở đúng nơi đúng lúc.

Wruc siết chặt tay cô. "Những lời con vừa nói có đúng không?" ông hỏi. "Đây không phải là trò đùa. Buộc tội vua vô căn cứ là phạm tội... phản quốc đấy." Wruc khó khăn thốt ra từ cuối cùng, sợ có người đang nghe lén.

Leiv kể cho ông nghe về người đàn ông đã gặp ở hẻm sau thị trấn, những điều ông ta đã kể về cuộc tấn công ở làng ông ta và vụ mùa bị tàn phá của họ. Nhưng cô không kể về chàng trai bí ẩn ở nhà trọ Kenji. Wruc

thả tay Leiv ra sau khi cô kể xong và nói ông sẽ chú ý hơn việc này. Cũng không quên dặn Leiv không được kể cho bất cứ ai khác nghe về những điều vừa rồi và cẩn thận hơn với những người cô tin tưởng. Wruc bước đi, khuất khỏi tầm nhìn của Leiv.

Tại sao mọi việc cô từng biết lại trở nên thật rắc rối? Những điều cô từng tin tưởng là sự thật hóa ra chỉ là giả dối, một câu chuyện bịa đặt. Cô quyết tâm phải tìm được cha và tìm lấy câu trả lời. Cô phải chờ đợi lâu rồi. Ngoài phòng riêng ra, vẫn còn một nơi khác cô có thể tìm thấy cha mình.

Băng qua lâu đài, Leiv đi thẳng tới bãi tập đẳng sau khu vườn. Tại đây, có một người đang giương cung hướng thẳng vào tấm bia, đó chính là ba cô. Mọi tri thức cô đang sở hữu đều được truyền dạy từ ông. Leiv lặng yên đứng nhìn người đã cứu cô khỏi bờ vực cái chết khi cô chỉ là một đứa bé sơ sinh.

Eli kéo căng dây cung, nhả mũi tên. Phập. Tiếng mũi tên cắm vào đích. Dù cho mũi tên của ông đã lệch hồng tâm một inch. Trong lúc Eli chuẩn bị cho lần bắn tiếp theo, Leiv cầm lên cây cung dự phòng đang ở trên mặt đất. Cô rút một mũi tên từ cây cọc và kéo cung. Trước khi mũi tên của Eli kịp bay đi, Leiv đã thả dây, mũi tên cắm chặt ngay giữa hồng tâm một cách hoàn hảo.

Eli hạ cung và xoay người lại. Cô con gái của ông đang cầm cung trên tay đứng đẳng sau dãy tự hào. Eli không thể không bị ấn tượng bởi kỹ năng bắn cung được cải thiện không ngừng qua từng năm của cô con gái. Ông đặt cung xuống và tiến về phía Leiv. Nếu ông mong rằng mình nhận được một cái ôm ấm áp từ con gái, e rằng lần này thì không.

Leiv cau mày khi Eli đến gần, toàn bộ sự giận dữ của cô đều hướng vào ông. Cô thất vọng khoanh tay trước ngực khi ông dừng trước mặt mình.

Leiv mệt mỏi đưa mắt nhìn ba mình. Đây không chỉ là người đàn ông đã từng cứu mạng cô mà còn là người đã nuôi dạy cô như con đẻ. Tất cả mọi thứ cô đã và sẽ có được đều nhờ vào ông. Từ nhỏ đến lớn, cô luôn ghi nhớ những điều ông đã dạy và luôn cố gắng làm ông tự hào.

Ngày xưa, có lần ông đã hỏi cô rằng việc cô trở thành một thợ săn giống ông có thật sự là điều cô muốn hay không, dù cho cô có trả lời là không, thì điều đó cũng không khiến ông thất vọng mà vẫn tự hào vì cô. Cô đã trả lời là có, cô từng muốn trở thành một người giống ông ở mọi phương diện. Nhưng bây giờ, khi ông đứng trước mặt cô như thế này, cô cảm thấy như bị phản bội.

Leiv đi thẳng vào vấn đề. "Con cần ba thật lòng và trả lời những câu hỏi của con, gần đây ba toàn né tránh con vấn đề này thôi."

Eli nắm lấy tay Leiv. "Nào, ta đi dạo chút đi."

Ông khiến cô ngạc nhiên nên cô cũng hơi ngập ngừng, nhưng rồi cuối cùng cũng nắm lấy tay ông. Họ rời khỏi sân huấn luyện, vào trong mê cung của khu vườn. Leiv đã băng qua những hàng rào này hàng tá lần khi cô còn nhỏ. Cô vẫn nhớ lần Kenji bị lạc trong đây làm cô phải vào lôi cậu ta ra. Khi cô tìm thấy, cậu ta còn đang cố leo lên hàng rào. Tới bây giờ, Kenji vẫn còn quá tự cao để thừa nhận rằng nếu không có cô thì cậu ta chẳng thể thoát nổi được.

Lần theo lối cũ, Leiv dẫn ba mình đi xuyên qua mê cung. Tiếng nước chảy của đài phun nước cho biết cô đã đi đúng hướng. Cả hai đều bước đi trong im lặng, tránh ánh mắt không chạm nhau. Cuối cùng họ cũng tới nơi, cả hai đều tự đi tới đài phun nước rồi ngồi xuống. Cả hai người đều tránh việc phải nhìn vào mắt đối phương trước.

Im lặng cứ thế tiếp diễn cho tới khi cha cô phá vỡ nó. "Ta đã đối xử bất công với con," ông nói, "Con xứng đáng được biết sự thật."

Lời nói của ông ngoài dự kiến của cô. Leiv đã tưởng rằng ông sẽ lảng tránh hay câu gắt, nhưng cả hai đều không xảy ra. Cô nghĩ ông sẽ đề phòng và quyết liệt bảo vệ cô khỏi sự thật, nhưng bây giờ ông không khác gì quyển sách đã mở sẵn. Leiv thở hắt hơi thở đã vô tình nén lại này giờ.

Leiv gật đầu, thốt ra câu hỏi bật ra đầu tiên trong đầu, "Tại sao ba vẫn ở lại sau chiến tranh?"

"Ta khô-" Eli cố phản bác.

Leiv giơ tay dừng lời ông nói. "Ba à, con đã biết mọi chuyện rồi. Ba đã hứa sẽ nói với con sự thật cơ mà."

Eli thở dài. "Ta đã định rời khỏi rồi nhưng ta không thể làm thế với Margo. Nếu ta cố chạy trốn, Nhà vua chắc chắn sẽ cho người săn lùng chúng ta, và như thế thì chúng ta sẽ sống như thế nào đây?" Eli nhắm mắt, hít thở đều trước khi tiếp tục. "Vài tuần sau đó, khi mà ta đã được bọn lính canh thả ra khỏi ngục, ta chạy thẳng về nhà nhưng cô ấy không còn ở đó. Ta đã hoảng hốt hỏi mọi người xung quanh xem có ai thấy cô ấy không." Một giọt nước mắt không kìm được thoát ra khỏi khóe mi, lăn dài trên má ông.

Leiv lấy tay lau nước mắt của ông đi, tay còn lại đặt lên đùi ông. "Ba à..."

"Sau đó Al kể cho ta nghe mọi chuyện," Giọng ông run run. "Nhà vua đã sai người nói cho Margo rằng ta đã chết."

Liev giật mình.

"Al nói với ta rằng ông ấy đã tới nhà ta kiểm tra tình hình của Margo đúng vào lúc người của nhà vua đến và báo tin cho cô ấy. Cô ấy đã vội vàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy trốn. Al đã cố ngăn chặn Margo nhưng cô ấy đã đẩy Al ra. Hình ảnh cuối cùng mà Al thấy được về cô ấy là khi Margo chạy ra khỏi nhà, vào trong cánh đồng. Anh ta bảo, khi ấy, đã có một con

rồng đỏ to lớn sà xuống và gắp cô ấy đi. Al không biết phải làm gì ngoài việc hét tên Margo liên tục cho đến khi giọng khản đặc."

Leiv lúc này hoàn toàn cứng họng. Chưa bao giờ cô tưởng tượng cảnh Eli mất Margo lại như thế này, bởi vì một con rồng đã tấn công. Giờ cô đã hiểu tại sao ông lại muốn giữ bí mật lâu như vậy. Nhưng có một điều vẫn làm cô băn khoăn. "Nếu ba đã mất Margo, tại sao ba vẫn tiếp tục ở lại?"

Eli ngẩng đầu nhìn Leiv. "Bởi vì Nhà vua đe dọa sẽ làm hại bất kỳ ai thân thiết với ta. Margo là cả thế giới với ta, nhưng vẫn còn nhiều người khác mà ta quý mến. Vài năm sau đó, ta lại tìm thấy con, không thể nào có chuyện ta để ông ấy tách con khỏi ta, thế nên, ta ở lại." Eli vươn tay xoa xoa má Leiv, tiếp tục. "Giờ con cả cả thế giới đối với ta, Leiv. Ta sẽ không thể chịu được nếu mất cả con."

Leiv nắm tay bàn tay ông. "Sẽ không đâu, con hứa đấy."

Eli mỉm cười. Nụ cười của ông luôn làm trái tim cô tan chảy và làm vỡ vụn những bức tường cô đã học tạo nên để bảo vệ mình. Song, có một điều nữa Leiv vẫn phải hỏi, lý do thật sự khiến cô phải đi tìm ông hôm nay.

"Ba," Leiv cẩn thận nói, "Con... đã tìm thấy tấm vải ba giấu."

Eli trông có vẻ bất ngờ, lưỡng lự, nhưng lần này ông không hề có ý giấu diếm sự thật. "Ta làm vậy để bảo vệ con thôi. Chúng ta đều biết Nhà vua vốn là người không thể đoán trước được, nhất là khi việc ấy có liên quan đến những con rồng. Lúc ta tìm thấy con, con được bọc trong một tấm chăn. Khi mở nó ra thì ta tìm thấy biểu tượng đó. Ta không muốn bỏ rơi con nên buộc phải xé rời giấu nó đi."

Ông tiếp tục kể những chuyện đã xảy ra trong cuộc chiến, như là ai ở phe nào, ai đã mất cả mạng sống, cả cuộc chiến đó đã kéo dài bao lâu. Qua lời kể của ba cô, Leiv biết được lý do thật sự tại sao Nhà vua lại thèm khát loài rồng tới như vậy. Ông ta dự định giữ lại vài con cho riêng mình, rồi tàn

sát những con còn lại để rút cạn năng lượng của chúng với sự giúp đỡ một tên pháp sư hắc ám. Không giống với những đứa con của mình, Nhà vua từ khi sinh ra đã không có bề năng lượng phép thuật. Khi ông ta biết được mình có thể sử dụng bề năng lượng của những con rồng, cũng là lúc lòng đố kỵ khiến ông ta trở nên tàn nhẫn, vô tình chỉ để đạt được mục đích.

Sau đó, Leiv kể lại cho Eli những chuyện đã xảy ra trong những tuần qua: Cuộc đối thoại của cô với Therian, cuộc tìm kiếm của cô với Kenji, cuộc rượt đuổi tên trộm và cuộc chạm mặt chóng vánh với Wruc. Dù vậy, tương tự như đã nói với Wruc, cô giấu đi phần về người đàn ông bí ẩn mà mình đã có vẻ đã chạm mặt gần đây.

Lôi tấm vải từ trong ba lô, Leiv hỏi ba mình về địa điểm chính xác trong rừng nơi ông tìm thấy cô. Ông miêu tả cho cô khu vực và hướng mà cô nên đi. Eli muốn đi cùng Leiv để đảm bảo cô an toàn nhưng Leiv từ chối, an ủi rằng ông mọi việc sẽ ổn thôi. Leiv nói với ông cô muốn làm việc này một mình, không nhờ bất cứ sự giúp đỡ nào, vì đây là trách nhiệm của cô chứ không phải của ai khác. Siết chặt bàn tay của ba mình, Leiv hứa rằng cô sẽ an toàn quay trở về. Leiv nhanh chóng hôn lên má Eli rồi chạy vụt đi.

Ba đã khuyên cô nên đi theo lối cửa sau, nơi ông đặt chân đầu tiên vào 17 năm trước với cô trên tay. Đó là con đường nhanh nhất cho Leiv tìm đến nơi cô được tìm thấy khi còn là một đứa trẻ. Đến nơi, cô băng qua lối đi dành cho người hầu phía Tây lâu đài. Ngay khi cô rẽ ở góc đường thì Talen đột nhiên xuất hiện, chặn đường Leiv. Khóe môi cong lên thành một nụ cười nguy hiểm tươi rói, anh ta tiến lại gần cô. Leiv có thể cảm thấy được nguồn nhiệt tỏa ra từ cơ thể anh ta. Nhưng dù cho có cảm nhận được hơi ấm, vẫn có một luồng lạnh buốt khác chạy dọc sống lưng cô khi anh ta tới gần hơn, cho tới khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một cánh tay. Thu hết can đảm trong người, Leiv dồn hết lực tay lên ngực Talen, đẩy anh ta ra.

Nhưng anh ta không hề nhúc nhích, dù chỉ một bước nhỏ. Talen cười khoái chí, tay vươn ra định chạm mặt Leiv. Theo phản xạ, cô gạt tay anh ta

ra, hành động của anh ta đối với cô thật thô lỗ. Nhưng thay vào đó, Talen lại xoay ngược mu bàn tay, vuốt ve má cô. Việc này khiến cô càng thêm bối rối. Chỉ một phút trước anh ta còn đối xử với cô như thể cô là một thứ gì đó rất ghê tởm, nhưng một phút sau anh ta lại âu yếm chạm vào cô.

Những lời tiếp theo thốt ra từ miệng anh ta còn ngoài dự kiến Leiv hơn nữa. "Hãy thuộc về ta," Talen nói, "chúng ta sẽ là một cặp đôi tuyệt đẹp." Anh ta nhìn cô như thể cô là vật sở hữu của anh ta, là thứ mà anh ta có thể chiếm làm của riêng được.

"Người điên rồi," Cô nói và lùi lại một bước, "Người chỉ vừa mới biết thần và thần dám chắc rằng ngoài kia còn vô vàn cô gái có thể trở thành người của Ngài. Không phải chỉ mỗi thần."

"Em thấy đó, đây chính là điều ta yêu thích nơi em. Em thật sôi nổi. Ta cần một người như em bên cạnh khi ta cai trị vương quốc này." Talen lại bước gần hơn, tiếp tục cọ xát má Leiv. "Em là người đặc biệt, em không nhận thấy điều đó ư? Em có quá nhiều tiềm năng thiên phú. Một tương lai rộng lớn luôn ở trước em, em hẳn là không biết được em có thể phát triển như thế nào đâu."

Anh ta đang nói gì thế? Anh ta nói đặc biệt là có ý gì?

"Thần không nghĩ Người hiểu thần đâu," Leiv tích cực nói, "Thần không muốn hay cần Người nói thần phải làm gì. Bây giờ thì sao Người không đi tìm một cô gái khác cho riêng mình bởi vì thần không hề hứng thú với việc Người đang nói đâu, thưa Điện hạ."

Leiv không biết sự dửng dưng cảm này cô lôi đâu ra nhưng cũng không bận tâm. Đặt tay lên ngực Talen, Leiv dùng hết sức bình sinh đẩy anh ta ra. Đột nhiên có tiếng ù ù vang lên, không khí chậm rãi chuyển động. Talen, người vốn đứng ngay trước mặt Leiv giờ đã đứng cách đó cả mười feet, với vẻ thỏa mãn tự phụ hiện rõ trên mặt. Rõ ràng là, dù cho anh ta đang cố gắng

nhử cô làm gì đi chẳng nữa thì anh ta cũng đã thành công. Leiv nhìn xuống tay, những tia lửa sót lại còn đang nhảy lách tách trên lòng bàn tay. Năng lượng này giống với dòng năng lượng cô đã thấy ở chỗ Therian. Tiếng chân Talen bước về phía Leiv vang lên, một nụ cười nham hiểm vẽ rõ trên đường cong môi anh ta.

Leiv cố chạy đi trước khi anh ta kịp tới chỗ cô, nhưng đã quá muộn. Talen siết chặt tay Leiv, chỗ bị anh ta nắm vào hiện lên nét bầm tím. Anh ta chạm vào như thể muốn kích thích thứ gì đó bên trong cô. Mọi thứ bên trong cô như muốn nổ tung, và cô ước gì mình có thể đẩy hết năng lượng đó của mình vào anh ta. Một gợn sóng nhỏ xuyên qua, chạy dọc xuống cánh tay. Nó thẩm thấu qua người Leiv, truyền qua Talen, năng lượng hai người va chạm. Không khí dao động, cổ tay Leiv phát sáng và nóng lên. Talen vẫn giữ chặt tay cô, mặt anh ta ánh lên nét cười hung tợn. Dù cho Leiv đang làm gì, anh ta vẫn muốn nó xảy ra. Năng lượng Leiv thoát khỏi sự kiểm soát của cô, chảy vào Talen như thể anh ta đang hút lấy năng lượng của cô. Leiv chưa từng biết người sử dụng sức mạnh có thể làm như thế. Talen cuối cùng cũng buông lỏng kiềm kẹp ra, hít lấy một hơi ổn định.

Leiv nhìn nơi tay Talen nắm lấy, nó vẫn còn phát ánh sáng cam. Cô đưa bàn tay còn lại lên chạm vào và ngay lập tức cảm nhận được nhiệt nóng. Làn da cô chậm rãi chuyển về màu bình thường. Chỉ có dấu tay còn sót lại là bằng chứng cho thấy Talen đã siết tay cô, nhưng dần dần, nó cũng mờ nhạt biến mất đi. Leiv đề phòng ngược nhìn Talen. Khuôn mặt vô cảm của anh ta dò xét cô. Leiv từ chối đầu hàng hay tỏ ra sợ hãi, mặc dù trong lòng vẫn không ngừng run rẩy bởi hành vi tùy ý sử dụng năng lượng cô một cách thô bạo như vậy.

Talen vươn tay lên và... vỗ tay. "Đó chính là những gì ta đang đề cập đến."

Hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để rời đi, Leiv nghĩ. Trước khi Talen lại ngăn cô một lần nữa, Leiv chạy thẳng vào phía rừng. Cô nghe thấy tiếng

cười lớn vang lên từ đằng sau, nhưng không dám ngoái lại nhìn. Có chuyện gì đó đang xảy ra, và cô phải đi tìm hiểu nó. Dường như Talen muốn cô mắng chửi anh ta, nhưng tại sao? Anh ta muốn gì từ cô? Cô chắc chắn còn có cả đồng người sử dụng năng lượng là nữ trong công hội, tại sao lại không đi tìm họ đi?

Leiv cũng nhận ra điều gì đó, anh ta giờ đây đã biết về cô. Therian đã khuyên cô không nên nhẹ dạ cả tin, mà Talen chắc chắn là người đứng đầu danh sách đen đó. Bây giờ, có cái gì mập mờ giữa họ, Leiv khẳng định chuyện vừa nãy không phải là lần cuối cùng cô còn gặp Talen.

Leiv lắc đầu, gạt mớ suy nghĩ hỗn loạn qua một bên, và tiến về phía trước.

Leiv đi thẳng theo lời chỉ dẫn từ bố cô, theo hướng mặt trời, hơn hai tiếng trôi qua nhanh chóng, đã tới bữa ăn tối. Chân Leiv đã bắt đầu ê ẩm, cần một khoảng thời gian khá dài mới hồi phục được. Lựa đại một gốc cây bên đường, Leiv tựa người vào rồi ngồi phịch xuống đất. Cổ họng khô khốc, cô chợt nhớ ra đã quên bi đông nước ở nhà, tự mắng mình ngu vì nó.

Miệng càng ngày càng đắng nghét khi cứ nghĩ về nước, Leiv tự hỏi xem xung quanh đây có con suối nào không. Nâng người dậy, tiến vào sâu trong rừng, lắng nghe âm thanh của con suối nhỏ lân cận. Vào sâu hơn, mặt đất dưới chân cô trở nên ẩm ướt hơn, báo hiệu sự tồn tại của một dòng chảy phía trước. Leiv đi bộ thong thả tới bên dòng suối nhỏ trong lành. Khuỷu gối cạnh dòng suối, cô dứt khoát hớp một ngụm nước lớn, tận hưởng cái cảm giác dòng chảy mát lạnh trôi tuột trong cổ họng khô rát. Leiv thở nhẹ thỏa mãn, mọi mệt mỏi như đã tan chảy hết. Cô khum tay hứng nước dội vào mặt, giảm triệt để nhiệt độ cơ thể.

Gió nổi lên, thổi xuyên qua cánh rừng. Nó vờn nhẹ quanh mặt cô trước khi đi qua hẳn. Có tiếng xào xạc vang lên từ đằng sau, Leiv chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng tiến tới bụi cây, một tay đặt sẵn trên con dao găm. Từ từ gạt

những tán cây sang một bên, cô nhìn xuyên qua nó. Không có gì hết, có lẽ chỉ là tiếng xì xào gió gây ra khi thổi qua bụi cây nhỏ.

Lại một tiếng xào xạc vang lên từ bụi cây khác. Leiv tiếp tục tiến đến và gạt cây sang bên cạnh như hồi nãy. Lần này, có một thân cây sừng sững đứng đó với dấu X được khắc sâu rõ rệt.

Đó là cột mốc đánh dấu bố đã nhắc tới. Đây là nơi bố nghỉ ngơi trước khi tìm thấy cô. Có nghĩa là, chỗ cô cần tìm chỉ đâu đó quanh đây. Leiv bước lên một bước, chạm tay lên vết khắc bố cô để lại chừng đây năm, đột nhiên, cơn đau nhói lên trong ngực Leiv, buộc cô quỳ sụp xuống đất.

Không thể xảy ra ngay lúc này được. Cô đã đến đích rất gần rồi. Tựa người lấy lực đứng dậy, Leiv buộc hai chân phải cử động. Leiv bám chặt tay vào các thân cây, thập thững đẩy người về phía trước. Bám víu vào những thân cây, Leiv không ngừng sẩy chân, khó khăn lấy hơi thở mới. Lồng ngực càng ngày càng thắt chặt lại, mày nhăn lại, mỗi lần lấy một hít lấy một hơi lớn, Leiv đều không nhìn được mà nhú chặt mắt. Chậm chạp, cơn đau hơi dịu xuống nhưng Leiv biết đó chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi nó trở lại. Mồ hôi đầm đìa phủ cả trán, cô vẫn không buông tha cho tìm kiếm.

Trước mặt Leiv là khoảng đất trống kỳ lạ mà lại trông có gì đó rất quen thuộc bao quanh bởi những bụi cây con. Dẫm lên những cây con, Leiv nhận thấy mình đã ở một nơi khác. Nơi đây hoàn toàn khác biệt với vị trí lúc nãy trong rừng. Không hề có một bông hoa, cái cây hay bất kỳ thực vật sống nào. Một không gian hủ vu được bao vây bởi những bức tường cây. Quay đầu sang bên trái, cô nhìn thấy một thứ trông giống hàng rào. Không giống những bụi cây bao quanh khu vực, nó hoàn toàn tạo nên từ dây leo.

Não cô quay cuồng trong trí nhớ. Đây là hình ảnh cô đã thấy trong giấc mơ!

Lại quay ngược đằng sau nhìn con đường cô đi tới và nhận ra nó cũng giống y đúc cái trong giấc mơ mình. Tự hỏi làm thế nào để cô vượt qua rào dây leo, Leiv vươn tay lên quan sát xung quanh. Theo như cô biết, dây leo chỉ có thể bám theo bề mặt của một kiến trúc nhưng những dây leo này lại quấn chặt lại với nhau tạo thành hình bức tường. Leiv rút dao ra khỏi bao và bắt đầu chém vào đám dây leo. Qua một lỗ hổng nhỏ, Leiv thấy ánh sáng xuyên qua, mà điều đó chứng tỏ phải có một không gian khác bên phía bên kia.

Leiv mần mò một hồi, cánh tay cô gào thét kháng cự, bắt ép cô phải dừng lại. Cảm giác nhói nơi ngực mạnh dần và cô biết mình chỉ còn chút ít thời gian trước khi mối liên kết hoàn toàn gãy bỏ. Còn tí nữa thôi, Leiv nghĩ khi lỗ hổng cô tạo xuyên qua lớp dây leo chẳng chịt dần tới điểm cuối.

Thứ cô không mong đợi lại đến, cơn đau bùng lên lần nữa. Người cô rơi nhào qua lớp cuối cùng của hàng dây leo vẫn chưa kịp cắt, hạ cánh xuống một bãi trống. Phập phồng không ngừng, không khí lấp đầy phổi rồi lại rút ra như những cơn sóng.

Tay vẫn giữ chặt lấy ngực, Leiv đảo người và nhìn xung quanh. Khung cảnh thật đẹp. Bồ công anh mọc khắp mặt đất và những cái cây cao chót vót tới nỗi bạn chỉ có thể lơ mơ thấy cánh của nó. Thác nước âm âm đổ xuống một hồ nhỏ. Con người không ngừng đảo qua đảo lại, mí mắt trĩu nặng, đó chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi cô lại bị bao phủ trong bóng tối một lần nữa.

Mặt đất chấn động nhẹ khi tầm mắt Leiv mờ dần. Đúng lúc đó một cái gì đó ướt và lạnh huých nhẹ đầu cô, đẩy cô tỉnh táo. Hơi nóng bao phủ quanh Leiv, nó lại huých cô. Leiv ép ý chí mình ở lại với thế giới này và tập trung hết tinh thần vào bất cứ thứ gì đang ở bên cạnh cô. Dần dần, cơn đau dịu đi, Leiv thận trọng mở mắt. Thứ cô thấy làm nhịp thở của cô xáo trộn trong khi đang chậm chạp đứng thẳng người.

Nó giúp đứng cô, đẩy cô lên với cái đầu của mình. Leiv nhìn vào đôi mắt màu tím mà cô chỉ từng thấy trong một giấc mơ.

Con rồng thật tráng lệ.

Nó đẩy đầu của mình bên cạnh đầu cô, hành động như một chú cún con bị lạc cuối cùng cũng tìm thấy chủ mình, với kỹ thuật gần giống hệt. Leiv vuốt ve má nó, cười khúc khích khi thấy nó lộn xộn dưới tay.

Da cậu chàng giống với da loài bò sát, những cái vảy di chuyển với từng cử động. Cậu sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời đang ban cho làn da nó một vẻ ngoài rực rỡ, thêm vài điểm sáng cho mỗi phần cơ thể. Màu các tấm vảy không phải là màu bụi than hay màu onyx* đen nhạt mà là màu kim loại của đá obsidian*. Làn da dày cứng; một thanh gươm khó có thể đâm thủng nó được.

[*] onyx: là loại đá thuộc dòng đá thạch anh, kết hợp từ nước và quá trình phân rã của đá vôi, cùng với sự chuyển hóa liên tục trong lòng đất tạo thành một loại đá mới. Onyx có đặc tính mềm, giòn, dễ vỡ và rạn nứt theo vân, có bề mặt trông như sáp, khả năng xuyên sáng và vẻ đẹp sang trọng. Onyx có nhiều lớp màu sắc khác nhau...

[*] đá obsidian (hay còn gọi là đá vỏ chai): là một dạng tự nhiên được tạo ra ở dạng phun trào. Nó được tạo ra khi phun trào ra từ và nguội lạnh nhanh nên bên trong nó có các tinh thể rất nhỏ. Obsidian thường được tìm thấy ở rìa của các dòng dung nham, vì thành phần hóa học của nó nhiều, tạo ra độ nhớt và mức độ trùng hợp của dung nham cao. Sự kiềm hãm khuếch tán nguyên tử qua dung nham bị polymer hóa và độ nhớt cao này được lý giải là do thiếu sự phát triển của tinh thể. Do thiếu các cấu trúc tinh thể nên các rìa của nó có thể đạt đến độ mỏng gần như ở kích thước phân tử, vì vậy mà người tiền sử đã sử dụng nó làm các dụng cụ có đầu nhọn và các lưỡi (dao) bén, và trong hiện đại nó được dùng làm lưỡi dao mổ.

Con rồng lớn như những con tàu buôn thường đậu ở những bến tàu, không, thậm chí còn gấp ba lần như thế. Đuôi nó có thể dễ dàng vút bay cả tá người đàn ông một lúc và thân hình của nó còn vượt trội hơn nữa. Lùn và chắc mập, không phải là những từ thích hợp dùng để miêu tả nó, đậm thịch thì đúng hơn. Nhưng dù vậy, Leiv chắc chắn một con rồng gầy cũng sẽ chẳng giúp ít gì hơn, mà nghĩ tới những điều người ta sẽ nói thì như thế này: 'Ôi, nhìn cái thứ vô tích sự kia kìa!' hay là 'Chúng ta sẽ sợ hãi nó ư?' Không bao giờ, Leiv nghĩ, chắc chắn mọi việc sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Leiv mỉm cười với con rồng trong lúc nó ngả người và ngồi xuống bằng chân sau, cho cô một cái nhìn đầy đủ về kích thước đồ sộ của nó. Mắt con rồng lướt qua cô khi nó hạ cổ xuống nhìn xuống. Leiv chỉ vào đôi cánh con rồng, yên lặng hỏi liệu nó có thể mở rộng chúng ra cho cô xem không. Và nó đã làm thế, giang rộng cánh và nâng cao chúng lên đủ để cô nhìn thấy hết.

Những câu chuyện thường miêu tả rồng có đôi cánh giống cánh dơi, mảnh và mỏng manh, như vải hay giấy. Và dường như những câu chuyện đó đã đúng. Hai vuốt nhọn chia ra từ đỉnh cánh nơi gấp khúc; mỗi cánh một cái. Đôi cánh của nó làm cô liên tưởng tới hình dáng cánh bướm thuyền. Trông nó như cùng một vật liệu, mỏng nhưng chắc chắn. Phần bên trong có màu sáng hơn một chút so với các phần còn lại của chiếc cánh đen. Chúng phải khỏe lắm thì nó mới có thể nâng cơ thể khỏi mặt đất được. Leiv nghĩ.

Cô nhìn con rồng, trông nó thật thiếu an toàn. Chủ yếu là bởi vì nó có vẻ quá 'thoáng đảng' cho một cuộc tấn công có thể dễ dàng kết thúc mạng sống của nó, và cả của cô. Nhưng khi Leiv thật sự nhìn vào nó, cô nhận ra không cần phải có sự bảo vệ đặc biệt nào nữa, chính nó đã là một cái áo giáp rồi. Lớp da cứng như thép của nó có thể ngăn chặn bất kỳ mũi nhọn nào; chúng khó mà lọt qua nổi lớp vảy trên mình con rồng.

Trong số tất cả những đặc điểm độc nhất vô nhị của nó, thứ Leiv thích thú nhất không phải là cách nó mở cánh giang rộng hay cách những chiếc

vảy của nó được chiếu sáng lấp lánh mà là những đường nét trên khuôn mặt của nó. Đầu nó gần bằng cả nửa người cô và thậm chí còn dày hơn khung người mỏng manh của cô. Tám giác nhọn bao quanh khuôn mặt nó: hai cái bự trên đỉnh đầu và ba cái nhỏ hơn ở mỗi bên.

Nó nhe răng cười với cô, khoe trọn hàm răng cửa của mình. Chúng dài hoắc và sắc nhọn - vô cùng hoàn hảo để gặm thịt. Nhìn bên trong miệng nó, Leiv tự hỏi liệu nó có thể thở ra lửa như truyền thuyết nói không, nhưng có lẽ chẳng được đâu, truyền thuyết mà.

Leiv tiếp tục quan sát con rồng, kỹ tới từng phần nhỏ nhất. Cô muốn ghi nhớ mọi chi tiết đặc điểm của một con rồng, khắc sâu nó vào trí nhớ mãi mãi. Ánh mắt cô lướt khắp đầu con rồng, đánh dấu vị trí từng cái sừng, từng cái vảy vào trong trí óc. Lang thang một hồi, ánh mắt cô cuối cùng dừng lại trên đôi mắt con rồng. Chúng có màu tím oải hương tinh khiết tới nỗi cô tưởng chừng như mình có thể bơi thăm thẳm trong chúng. Cái màu của loài oải hương ngọt ngào người dân thị trấn luôn yêu thích trồng trong vườn. Cái màu của những cây oải hương xinh đẹp mọc trên bãi cỏ đằng sau nhà cô và chỉ vườn mình thoát khỏi mặt đất khi mùa xuân đến. Cái màu của viên đá thạch anh tím cô từng thấy ở quầy hàng của một thương buôn đá quý. Đó là sự thuần khiết cuốn hút cô vào nơi đôi mắt nó. Chúng mê hoặc tới nỗi cô phải không ngừng nhắc nhở mình tất cả không phải là một giấc mơ.

Con rồng này, nếu cô đúng, nó cũng bằng tuổi cô. Therian đã từng giải thích rằng spirit animal được sinh ra cùng ngày bạn cộng hưởng của nó. Song, có gì đó từ đôi mắt kia lại toát ra sự trí tuệ đã được mài dũa qua năm tháng. Chúng trong suốt, nhưng lại thiếu đi sự ngây thơ của một đứa trẻ. Nó tràn ngập vẻ thông thái; bằng cách nào đó, nó biết cả những thứ cô chưa hề biết về thế giới xung quanh chúng. Trong mối quan hệ này, nó là một cố vấn đầy kinh nghiệm còn cô chỉ là một đứa trẻ.

Sau khi quan sát cẩn thận phần thân, đuôi và đầu của nó, Leiv lùi lại một bước nhìn toàn cảnh thân thể nó. Leiv mở miệng, nhưng không có âm thanh nào bật ra khỏi đầu lưỡi. Cô vô cùng bối rối. Không phải ngày nào bạn cũng có cơ hội giao tiếp với một con rồng, một sinh vật được cho rằng đã tuyệt chủng từ lâu.

Leiv thấy như trọng lượng của cả thế giới đang đè nặng lên vai mình và cô hoàn toàn bất lực trong việc rũ bỏ nó. Tự tin đã là một khái niệm từng tồn tại trong quá khứ, chỉ có một tiếng khóc thầm lặng khẽ vang lên khi cô cố nghĩ về ý nghĩa của những việc này. Có một cái giá đi kèm với việc gạt bỏ cảm xúc sang một bên trong nhiều tuần, một cái giá cô sắp sửa phải trả. Tất cả mọi thứ cứ trút ào lên người cô và khiến mọi câu hỏi không lời giải đáp phải trôi lên bề mặt: ai mới thật sự là cha mẹ cô, chuyện gì đã xảy ra khi cô mới chỉ là một đứa trẻ, những ký ức rồng còn lại giờ đang ở đâu và chuyện gì sắp sửa xảy ra tiếp theo?

Suy nghĩ cô đã được chuẩn bị không còn giống như bình thường, nghĩa là đã được chuẩn bị cho những việc sắp xảy ra phía trước. Về mặt thể chất mà nói, cơ thể cô đã sẵn sàng như nó vẫn luôn như vậy, nhưng xét về tinh thần thì cô chả khác gì một con tàu đắm cả. Nhiều năm huấn luyện với cường độ cao đã tạo nên một chiến binh như cô hiện giờ, song cảm xúc lại luôn bị khóa chặt, để tránh ảnh hưởng của những cảm giác không cần thiết cản trở cô trong lúc đi săn. Đây không phải là một điều cha đã huấn luyện cho cô; đó là thứ ông luôn cố gắng đấu tranh để bảo vệ. Đóng kín những cảm xúc đồng nghĩa với việc bạn phải thật sự chịu tổn thương tinh thần ở thực tại, một cơ hội để nghĩ mà không cần suy nghĩ. Không được có bất cứ đám mây mờ che lấp tâm trí khỏi việc cần làm nào. Bạn phải có khả năng sắp đặt mọi thứ vào một quan điểm chính xác cho phép bạn có kỹ năng suy nghĩ rõ ràng.

Nó dường như thấu hiểu được nỗi khổ sở của cô, dụi đầu vào người cô. Nó thở phì một cái, hơi nóng từ lỗ mũi lùa qua mái tóc cô gái. Cử chỉ rất

nhỏ, nhưng tầm ảnh hưởng của nó lại không nhỏ chút nào. Nhớ những lần cùng Kenji tìm kiếm sâu trong rừng, mới mấy tuần trước thôi cô còn nghĩ bụng sẽ không tài nào tìm được sinh vật chỉ có trong truyền thuyết ấy.

Vậy mà giờ đây đứng trước cô là con rồng mà cô chưa từng nghĩ mình sẽ tìm thấy. Có thể quá trình đòi hỏi thật nhiều sự bền bỉ, nhưng cô còn bền bỉ hơn thế. Nếu như từ bỏ cuộc tìm kiếm, có lẽ bây giờ cô không còn sống nữa. Nhưng, cô đã chiến thắng chính bản thân mình, và cuối cùng thì tất cả đều đáng.

Phải, cô có rất nhiều câu hỏi và cô chắc chắn rằng nó cũng có rất nhiều lời giải đáp, nhưng cái đó có thể đợi. Dù cho tương lai có ra sao thì cô cũng đã sẵn sàng. Hít một hơi thật sâu, cô thở ra, bao nhiêu căng thẳng cũng từ đó mà đi mất.

Nó dò hỏi hỏi nhìn Leiv, tuồng như xem xem Leiv có thật sự cảm thấy bình thường không. Leiv trấn an con rồng bằng một nụ cười. Khuôn mặt nó vẫn thoáng lo âu, có lẽ tự hỏi có chuyện gì không ổn chẳng.

"Tôi-" Leiv lắp bắp, thu hết can đảm, "Tôi chỉ nghĩ tôi sẽ không bao giờ kịp tìm thấy cậu."

Nó lặng lẽ nhìn cô.

Cô trở nên bối rối, tại sao nó lại im lìm thế? "Cậu có nói được không?" cô hỏi "Như trong giấc mơ của tôi ấy?"

Nó lắc đầu.

"Sao thế?"

Nó ngược lên trời. Mặt trời đã gần như khuất bóng, và chỉ trong vài tiếng nữa thôi, mặt trăng sẽ lên cao.

À phải rồi, mặt trăng.

Mất một lúc để cô nhớ lại những gì nó nói khi cả hai vẫn còn nhỏ, về những lễ nghi. Nó đã được thực hiện dưới ánh trăng. Lại thêm một câu hỏi vào danh sách đang không ngừng lớn lên: nếu như bọn họ từng tham gia nghi thức ấy, tại sao mối liên kết giữa hai bọn họ vẫn chưa hoàn toàn chặt chẽ?

Leiv quay sang. "Mối liên kết có liên quan đến mặt trăng hay sao?" Cô hỏi.

Nở nụ cười đầy răng với cô, nó gừ lên một tiếng kỳ quái. Cô đoán rằng tiếng động ấy có nghĩa là phải.

Cô không thể làm gì khác ngoài chờ cho mặt trăng lên cao. Con rồng nằm phủ phục dưới đất và cuộn mình xung quanh cô. Ngồi xuống, Leiv tựa đầu lên đầu con rồng, vẫn chưa thể tin thực sự có một con rồng ở đây, con rồng của cô. Có lẽ ngả lưng một chút là một ý kiến không tồi, cô đã mệt quá rồi.

Lần đầu tiên trong nhiều tuần qua, cô cảm thấy bình yên trong cơn mơ màng. Gió lướt qua tóc cô, kéo cô ra khỏi giấc ngủ không mộng mị.

Con rồng vẫn đang ngủ rất say; tiếng rầm rừ thoát ra từ cổ họng nó có lẽ là tiếng ngáy. Cô liếc nhìn trời, tối nay trăng tròn vạnh vạnh, sáng như những lần cô thấy trong quá khứ. Tiếng sột soạt do cô tạo ra đánh thức con rồng, nó ngẩng đầu nhìn cô. Cô nhìn nó và chỉ lên bầu trời, tỏ ý hỏi xem đã đến lúc chưa.

Nó gật đầu, đúng vậy, đã đến giờ rồi. Leiv không biết phải làm gì, đành chờ nó hướng dẫn. Nó hạ người, ưỡn cô về phía lưng mình. Nó muốn cô cười lên người nó sao?

Cô đoán vậy.

Trèo lên một con rồng quả là một chuyện khó. Leiv không biết phải đặt chân vào đâu trước. Cô giơ chân và cẩn thận giẫm lên rìa cánh để nâng người lên. Chân trái cô tì vào lưng nó, cố gắng bò lên. Nó để yên cho cô làm vậy. Coi đó là một dấu hiệu cho thấy nó đồng ý, cô trườn đến điểm giữa hai cánh, ngay sau cổ nó.

Con rồng mất kiên nhẫn rên lên một tiếng.

Leiv leo nốt quãng còn lại, bám chặt vào nó. Cánh rồng sải rộng cũng là khi cô run lên vì phấn khích. Leiv không biết mình đang mong đợi điều gì, nhưng trước khi cô nhận ra, nó vỗ cánh bay lên. Họ lao vút lên trong tích tắc, và mọi thứ bên dưới nhìn mới nhỏ bé làm sao. Một cơn gió thổi qua và cô không thể không toét miệng cười.

Cô đang bay! Nếu như đây là tự do, cô không bao giờ muốn quay lại nữa. Cô chưa từng cảm thấy như này, cũng không gì có thể sánh được với nó. Họ bay cao đến mức cô cảm nhận được những đám mây bay qua. Cô giang tay, giả vờ rằng cô đang tự bay bằng chính đôi cánh của mình.

Cuối cùng dần quen với độ cao và tốc độ, cô chinh dánh ngồi thoải mái hơn một chút, chân kẹp chặt vào cái cổ to của nó. Cô tin rằng nó biết phải làm gì, và cô sẽ chỉ theo chỉ dẫn của nó. Những gì nó làm tiếp theo lại là trải nghiệm tuyệt vời và kinh hãi nhất mà cô trải qua trong đời.

Ngay khi họ lên cao, con rồng của cô lắc cô rơi xuống khỏi lưng nó, rơi tự do. Leiv hét lên, cố gắng hết sức để với về phía nó, nhưng không có cái gì để cô có thể bám vào. Con rồng rời xa cô, khoảng cách giữa cả hai mỗi lúc một xa.

Hoảng sợ, cô chưa từng nghĩ đây là cách cô chết. Cô nghĩ đến tất cả những thứ và tất cả những người cô từng quan tâm. Suy nghĩ ấy làm nước mắt trào ra, cô nghĩ đến những khoảnh khắc hạnh phúc trong cuộc đời: cha

dạy cô cầm cung, cô và Kenji đùa giỡn hay lần mà Wruc để cô cưỡi con ngựa của chú.

Cô nhắm mắt, những kỷ niệm vùn vụt lướt qua, và rồi một đôi tay bất thần giữ lấy cô. Con rồng đã trở lại cạnh cô, nó nhìn xuống và nở nụ cười đầy rạng rỡ cuối cùng. Hy vọng chảy tràn trong cô. Cô sẽ được cứu, cô nghĩ. Nhưng hy vọng ngắn chẳng tày gang khi đôi cánh trên lưng nó chợt cháy rụi; biến thành tàn lửa trước khi trở thành tro bụi tung vào gió. Cánh của nó hoàn toàn bị thiêu trụi và mọi sự đảm bảo tan biến. Nhưng, vì một lý do nào đó, cô ổn.

Leiv bám chặt lấy nó, không phải vì sợ mà với sự chấp nhận. Cô đã tìm thấy con rồng của cô, điều mà cô chưa từng nghĩ sẽ thành thật, và nếu cô chết, cô sẽ chết với một nửa của mình. Mặt đất trở nên gần hơn khi bọn họ rơi còn nhanh hơn lúc trước. Cô nhắm mắt. Hơi nóng làm mi mắt cô muốn bốc cháy. Có cái gì đó lục đục trong bụng con rồng, cô ngẩng đầu để nhìn rõ mặt nó. Miệng nó đang mở rộng và một nguồn năng lượng màu xanh dương xuất hiện trong mồm nó khi nó hướng xuống dưới. Nó để nguồn năng lượng xanh ấy vụt đi, lao thẳng xuống đất.

Chuyện này trả lời cho thắc mắc của cô về ngọn lửa của rồng. Nhưng không phải màu đỏ, màu xanh dương. Nó khắc ra lửa xanh, cô nghĩ. Bây giờ mặt đất không còn là thứ chờ đón bọn họ, mà là ngọn lửa. Cô để nước mắt tràn ra và để bản thân rơi xuống. Ngọn lửa xanh xung quanh che mắt cô, khiến cô không còn cảm thấy gì nữa, chỉ có hơi ấm ngọn lửa từ con rồng của cô.

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Có lẽ một thiên niên kỉ đã trôi qua trước lúc cô có thể hé mở đôi mắt tỉnh dậy, chỉ để ánh sáng buổi sớm mai xuyên qua những tán lá tràn ập đến và làm nhòe đi đôi mắt cô. Cô vươn tay lên cố che đi cái chói chang của mặt trời. Băn khoăn bắt đầu dấy lên khi tất cả trở nên dễ nhìn hơn; sự mơ màng trong ánh nhìn của cô dần dần tan biến. Mặt đất rất lạnh và ẩm ướt dưới làn da tái nhợt của cô, làm cho cả người cô run rẩy. Ngọn gió rít qua da thịt làm cô lạnh sống lưng và cái lạnh lan tỏa ra cả cơ thể trần truồng của cô.

Cô sốc đến tột độ. Cơ thể trần truồng của mình!

Nhìn xuống lỏa thể của mình cô không thấy bất kì chần, da thú hay một mảnh vải nào dắt ngang lưng cô. Cô trần như ngày cô vừa chào đời. Sự bối rối trở thành nỗi xấu hổ, khi cô dùng hai cánh tay dính đầy đất che chắn lấy những gì còn lại của niềm kiêu hãnh đầy khiêm tốn. Những kí ức về đêm hôm qua từ từ trở lại, khi từng mảnh vỡ của việc đã xảy ra ghép lại với nhau. Tồn mất vài khoảnh khắc để mọi thứ trở nên rõ ràng, và để dừng những suy nghĩ thoáng qua đang nhảy nhót trong đầu của cô. Thật khó để tập trung khi điều duy nhất cô cứ mãi nghĩ tới là tìm thứ gì đó để che thân thể của mình.

Khi cô bắt đầu rảo bước, kí ức đêm qua hiện lên chớp nhoáng; nó giúp cô nhớ lại vì sao cô lại đang đứng giữa khu rừng này, hoàn toàn không mảnh vải che thân và dính đầy bùn. Cô nhớ lại một cách rõ ràng là cô bị kẹt với chú rồng của cô khi đang không ngừng rơi về phía mặt đất, và sự thật

phũ phàng là cô đã có thể chết lúc cơ thể của họ va với mặt đất của khu rừng. Khi đôi cánh của con rồng cháy, kể cả một tia sáng hi vọng nhỏ nhoi cũng tan biến và đẩy cô gần hơn tới vòng tay chờ đợi của thần chết. Ở những giây phút cuối cùng cô nhớ nó đã vặn vẹo cái đầu và phun ra những tia lửa xanh về phía mặt đất. Cô nhớ cái bụng của nó chứa đầy luồng khí ấm nóng để phun ra và cả luồng nhiệt khí bao trùm bọn họ, làm nhận thức của cô rơi vào quên lãng.

Cô chợt nhớ đến cơn đau bỏng rát ở bụng như cái gì đó đang đốt lan trên da cô. Săm soi vào chỗ bỏng trên bụng, ngay gần đùi của cô, là một biểu tượng. Chạm những đầu ngón tay để cảm nhận dấu ấn, cô cẩn thận lần những đường đã khắc vào trong da thịt. Cô biết nó là gì. Thật là khó để quên đi biểu tượng này, vì nó chính là thứ dẫn cô tới đây; nó chính là dấu ấn của rồng.

Dù chuyện gì xảy ra vào đêm trước, cô biết chắc một điều rằng: cô có thể đã chết. Rơi từ một độ cao khủng khiếp như vậy đã có thể đủ để tiễn cô về thế giới bên kia. Đã thế lại còn rơi vào một thảm lửa bao trùm lấy bọn họ, cứ như họ là những mảnh gỗ đang cháy ngùn ngụt trong lò sưởi.

Không có gì thay đổi bên trong cô; mọi thứ có vẻ đang hoạt động như bình thường khi cô mới tới đây. Đi một vòng; cô cố tìm con rồng của cô. Cô băng khoản không biết nó đã đáp đất ở đâu nếu hai người đã ở rất gần nhau khi họ rơi, nhưng cũng có thể nó đã tỉnh dậy trước cả cô.

Trong tất cả những điều mà cô đã lường trước về giao ước này, đây là điều cuối cùng mà cô muốn nghĩ đến. Nỗi xấu hổ về sự khỏa thân của cô đã nhanh chóng hao mòn đi khi cô bắt đầu đi tìm spirit animal của mình, hay một vật mà cô hi vọng là con vật của mình. Lê bước xuyên địa hình của khu rừng cô nhận ra đây là nơi họ gặp nhau trong lần đầu tiên. Khoảng rừng thưa nhỏ được giữ kín đằng sau những bức tường đầy dây leo, thác nước ở phía xa, và những cái cây đã vươn rất cao; mọi thứ đều hệt như những gì cô nhớ, không có gì thay đổi.

Quyết định rằng nó sẽ trở lại và sẽ dễ dàng tìm ra cô, cô quyết định đi dọn dẹp một chút. Đi về phía cái hồ, cô dẫm lên vài cành cây và đá làm trầy xước lòng bàn chân cô; chúng không xinh xắn như chân của các tiểu thư quý tộc, nhưng lại thô ráp và chai vì ngần ấy năm săn bắn và du ngoạn. Nó không phải là thứ gì làm cô buồn phiền lắm, vì cô luôn mang giày để che chúng khi ra ngoài. Hai tay cô cũng như thế; không mượt mà như chúng, mà bị trầy xước và bầm tím từ những buổi rèn đánh nhau với cha cô. Chúng thì khó giấu đi hơn, nhưng đôi khi cô dung găng tay da, cũng rất có lợi.

Cuối cùng cô ấy cũng đến được bờ hồ. Vì chẳng có quần áo để cởi cô lập tức nhảy xuống nước, cảm nhận hơi lạnh thấm vào da. Sự thay đổi nhiệt độ cơ thể đột ngột làm cô đứng yên, cho đến khi cô dần quen với cái lạnh. Khi đã điều chỉnh với làn nước cô bơi về phía thác nước đang đổ xuống nơi bờ đá. Cũng không xa lắm, chỉ vài cái quạt nước là cô sẽ đến nơi. Khi cuối cùng cũng tới nơi, cô thử độ trơn trượt của mỏm đá xung quanh và cố tự trèo qua. Dần dần cô cũng tới nơi những triền đá ngay dưới thác nước đổ.

Nơi này cho dù có là gì, thì nó cũng là một mảnh của thiên đường. Nó là nơi mà cha cô sẽ gọi là Camelot; nơi của sự hoàn mỹ. Cô đã nghe nhiều câu chuyện kể về một nơi như thế, nhưng chưa bao giờ nghĩ nó có thể tồn tại. Nếu loài người biết đến nơi đây, nó sẽ chẳng còn là Utopia nữa; họ sẽ tìm cách phá hủy vẻ đẹp này và nhào nặn nó thành cái xã hội hỗn loạn mà cô đang sống.

Thoát khỏi sức mạnh và cái nặng của con thác, cô cảm thấy lưng mình đau nhẹ. Cô dùng tay thô bạo chà mớ bùn ra khỏi cơ thể một cách kĩ càng nhất có thể. Đưa tay xoa lấy mái tóc cô mang lại cảm giác khoan khoái khi những nhánh cây và những chiếc lá rơi ra. Không còn cảm giác nào tuyệt vời hơn là được tắm rửa sạch sẽ sau một ngày dài. Sau khi đã xem xét cơ thể mình và chắc rằng tất cả những bùn đất đã trôi đi, cô nhảy xuống hồ và bơi trở về bờ bên kia.

Cô bước khỏi làn nước mát lạnh và bị tấn công bởi làn gió giá lạnh làm cho làn da của cô tê tái toàn thân. Với ra sau, cô túm lấy tóc mình và vắt bớt nước ra khỏi những lọn tóc dài quá vai cô. Ngọn gió đang thổi qua rồi cũng sẽ hong khô những giọt nước vẫn còn bám lại trên da cô. Không phải cái lạnh của ngọn gió làm cho cô run rẩy, mà chính là vì sự thay đổi nhiệt độ đột ngột một lần nữa.

Nguồn sức mạnh quen thuộc tràn qua người cô. Cô biết một cái gì đó đang đi tới, chính xác hơn là cô khá chắc chắn biết đó là ai. Đúng như dự đoán, con rồng của cô bước qua khỏi những cái cây và tiến vào khoảng rừng thưa nơi bờ hồ. Cô chẳng buồn che lấy người mình; cô cảm thấy một nỗi yên bình và thấu hiểu chưa từng có với chú rồng của mình. Đây sẽ là thứ cô sẽ bảo vệ và hoàn toàn sẵn sàng cống hiến cả bản thân mình. Con rồng giờ đây đã trở thành linh vật của cô và mọi thứ về nó làm tâm hồn cô mỉm cười.

Nó vẫn là chú rồng to bự mà cô chỉ vừa mới gặp vài giờ trước, nhưng thứ gì đó giữa hai người bọn họ đã thay đổi cực kì nhanh chóng. Cô gái đầy sợ hãi mà cô đã từng giờ đã biến mất. Cô đã bị thay thế bởi một phiên bản mạnh mẽ hơn và trưởng thành hơn của của chính cô; nếu không thay đổi bề ngoài, thì chắc chắn bên trong đã thay đổi. Cô gái trước đây sẽ cố che lấy bản thân mình và tỏ ra e thẹn với lửa thể của mình. Nhưng, người phụ nữ rực lửa giờ đây cô đã trở thành sẽ không làm hành động đó.

Một thứ gì đó chắc chắn đã thay đổi bên trong cô ấy. Cô cảm thấy tự tin hơn vào bản thân mình và những gì mình đang làm. Cho dù điều đó đến từ giao ước hay từ việc lột bỏ sự căng thẳng, thì cô cũng không biết. Cô cảm thấy mình tràn đầy sức sống và mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Con rồng tiến tới gần cô hơn, ánh mặt trời làm bộ giáp trên người nó lóe sáng. Một con thú to lớn như thế sẽ phải di chuyển với những sải chân nặng nề, nhưng những chuyển động của nó lại uyển chuyển một cách kì lạ. Nó dành nụ cười nhăn răng quen thuộc cho cô; điều đó làm cô bật cười và nhận

ra những cái răng của rồng cũng có thể làm cô buồn cười. Nó dừng ngay trước mặt cô, ngửi ngửi mái tóc. Cô vươn tay ra chào đón nó trở lại; nó cúi người xuống dấu ấn phía bên hông cô và cạ đầu vào đó.

Cô đã bị đánh dấu.

Giọng nói vang vọng trong đầu khiến cô giật mình, một tiếng rít vang lên vì cảm giác kì lạ khi họ đối thoại qua suy nghĩ. Cố không tỏ ra vẻ ngạc nhiên trước mặt nó, cô thay thế bằng một nụ cười. Những cảm xúc ấm áp vỡ òa trong người cô, tràn đầy từng lỗ hổng với năng lượng ma thuật. Một cái gì đó khuấy động trong cô, khi cô cố hiểu rõ những cảm giác này là gì.

"Cậu có thể nói chuyện với tôi rồi ư?" Cô hỏi.

Nó cười. 'Đúng, tôi có thể. Giao ước đã sắp hoàn thành.'

Cô hốt hoảng, giật mình vì nó có thể dễ dàng nghe thấy từng chữ nói bằng suy nghĩ của cô, cứ như chúng đang được nói to vậy.

'Tôi tưởng những thứ mình vừa trải qua chính là giao ước,' cô nghĩ trong đầu, không nói chuyện với một cá nhân đặc biệt nào.

'Nó chỉ là một phần thôi,' Nó trả lời, lắc đầu

'Đừng tỏ ra ngạc nhiên vậy chứ, đương nhiên là tôi có thể đọc suy nghĩ của cậu. Cậu cũng có thể đọc suy nghĩ của tôi và trò chuyện với nó,' nó nghiêng đầu qua một bên. 'Thử đi.'

Cô gật đầu, tập trung hết sức có thể; hướng năng lượng của cô về phía con rồng và nói, 'Um, cậu có nghe thấy tôi không?'

Giọng khàn khàn của nó tràn ngập trong tai cô, khi nó bắt đầu cười. Nó không đến nỗi như tiếng hai tờ giấy nhám chà vào nhau, nó giống như giọng của bố cô hơn; nghe như thế giới cổ, nhưng đồng thời cũng rất trẻ

trung hòa quyện với nhau. Nó chính là tiếng của một người đang trong thời kì sung mãn nhất. Nó là giọng của một người con trai, nhưng lại không giống như ông lão. 'Vâng, tôi có thể nghe cậu rất rõ ràng. Cậu không cần phải cố quá; tôi có thể dễ dàng hiểu cậu đang nói gì mà.'

Hai má cô ửng hồng vì xấu hổ. 'Dù sao thì, cậu đang nói gì ấy nhỉ?'

'Oh, đúng rồi. Ừ thì, cú ngã của chúng ta là một dạng kiểu hồi sinh.' Giọng nó trở nên bối rối khi tiếp tục nói, 'Xin lỗi, về chuyện đó, tôi không thể kể cho cậu nghe tường tận chuyện đã xảy ra, nếu không nó sẽ đi ngược lại với mục đích của việc được "tái sinh". Dù sao thì, sự hồi sinh là cho linh hồn của cậu. Cho cả tâm hồn của cậu và tôi gắn kết, mỗi người chúng ta đều phải thuần khiết, nếu không thì nó sẽ không có tác dụng.'

Cô gật đầu, để nó tiếp tục giải thích.

'Như bây giờ, linh hồn của cậu đã trong sạch rồi và không có gì có thể làm ô uế nó. Nó cho phép chúng ta hoàn toàn hòa vào lẫn nhau.'

"Vậy thì... ý tôi là," cô bỗng thốt lên, nhưng lại tiếp tục trong đầu cô ấy, 'Ý tôi là, vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?'

'Sự hòa quyện,' Nó trả lời.

'Sự hòa quyện là gì?' Cô hỏi.

'Đó là khi cả hai linh hồn của chúng ta tiếp xúc với nhau và quấn vào nhau. Sẽ không còn đường quay lại nữa sau thời khắc ấy. Cuộc sống của hai ta sẽ được kết nối, và nếu chuyện gì xảy ra với một trong hai chúng ta, đối phương cũng phải chịu cảnh tương tự.'

Cô vẫn không thể hiểu nổi mối kiến thức của nó đến từ đâu. Nên cô hỏi nó, 'Nếu chúng ta được sinh ra trong cùng một ngày, vậy thì tại sao cậu biết nhiều vậy?'

Nó ngồi lên hai chân sau và nằm lên cả bốn chân; đầu nó ngược lên, khi điều chỉnh để ngang tầm nhìn của cô. 'Một số mảnh kí ức đến từ con rồng đã sinh ra tôi. Dù vậy, đa số những con rồng khi chào đời đều được sinh ra cùng với kiến thức về giao ước. Nó giống như hơi thở vậy. Nhưng, hầu hết kí ức của tôi đều được truyền từ mẹ tôi thật, người mà thật ra là con rồng của mẹ cậu.'

Nó lại một lần nữa làm cô ngỡ ngàng, lấy đi hơi thở của cô. Cô lặng người, không thể cất tiếng nói. Có lúc cô chỉ nhắm mắt lại và thở. Tiếng 'mẹ' thốt ra làm cô ấy sửng sốt. Hoàn toàn làm cho những thói quen của cô bất động.

Nó bình tĩnh nhìn cô chăm chú, kiên nhẫn chờ cô trả lời.

Bình ổn lại giọng nói, cô hỏi, 'Chuyện gì đã xảy ra với mẹ của tôi?'

Cả thế giới xung quanh hai người như đóng băng khi ánh mắt nó hướng xuống mặt đất. Dồn dập trong cô là một cảm giác u buồn. Cô không biết làm sao cô lại cảm nhận được nó, cũng không biết nó từ đâu đến, nhưng nó tràn qua cô cứ như nó là cảm giác thật sự của cô vậy. 'Cái cảm xúc này là của tôi hay của cậu?'

'Của tôi. Cậu sẽ có thể cảm thấy nó như tôi dễ dàng cảm thấy cậu vậy.'

Cô kiên định nhìn nó. 'Tôi cần cậu kể cho tôi nghe.'

Nó thở dài, nhưng rồi cũng kể cô câu chuyện ấy. 'Đây là tất cả những gì tôi có thể thu nhập được từ kí ức của mẹ tôi.'

Cô gật đầu.

'Mẹ của cô là một hoàng hậu lừng danh ở thế giới của chúng ta. Bà ấy rất công bằng, nhưng cũng đầy lòng trắc ẩn. Cậu trông rất giống bà ấy. Tóc bà ấy ngắn hơn cậu, nhưng cùng màu với da của tôi. Đôi mắt cậu thừa

hưởng từ cha cậu, ông ấy cũng là một vị vua được yêu mến. Mặc dù cả hai cùng trị vì, nhưng chỉ có mẹ cậu là sinh ra với dòng máu hoàng tộc, và cha cậu chỉ cưới dòng dõi ấy. Không ai có thể chỉ ngồi không mà cai trị vương quốc này; cần phải có dòng máu này để bảo toàn trật tự. Rồng đã từng cư ngụ trong thế giới này, cùng tồn tại với loài người; đó là mối liên minh hòa bình giữa cả hai. Cho đến khi, cha cậu ham muốn tất cả quyền lực chỉ thuộc về ông ấy.'

Khuôn mặt cô ấy trở nên cau có vì giận dữ khi câu chuyện chuyển hướng tới nhà vua.

'Đã từng có một cái cổng liên kết thế giới của hai chúng ta, nó tồn tại như một cửa ngõ dành cho kỵ sĩ rồng và rồng thông qua giao tiếp. Những con rồng tự do lang thang trên cả hai vùng đất, chẳng bao giờ lo nghĩ bị bắt nhốt. Việc nhìn thấy rồng như cơm bữa vậy, nó xảy ra vài lần một ngày và chẳng bao giờ phiền hà gì cô. Đa số các con rồng đều có người cưỡi, nhưng vài con thì không, và sống một cuộc sống tự do và lâu dài. Cho đến một ngày, vị vua tìm đến một gã hắc pháp sư để xin lời khuyên, người đã nói vị vua rằng ông có thể điều khiển sức mạnh của rồng.' Nó ngừng kể và cô bỗng có cảm giác nhột nhạt trong đầu. 'Tôi có thể đọc được suy nghĩ của cậu, và nó bảo tôi rằng cậu đã nghe câu chuyện về những việc làm của nhà vua rồi.'

Cô vẫn cảm thấy vô cùng kì quái vì nó có thể đi vào đầu cô quá dễ dàng, nhưng cô đang dần dà quen với cảm giác ấy. Nên cô gật đầu nhẹ để xác nhận và để nó tiếp tục với câu chuyện.

Nó gật đầu một lần rồi tiếp tục. 'Ừ thì, mẹ cậu không muốn hãm giết thêm con rồng hay kỵ sĩ nào nữa; đó là thần dân của bà và bà phải bảo vệ họ. Bà sử dụng rất nhiều phép thuật để liên kết suy nghĩ của mình với những người sống sót còn lại và bảo họ hãy chạy đến vùng đất của rồng. Nhưng, thật không may rằng nhà vua đã tìm ra cách để đi qua cánh cổng, kể cả khi hãm không sinh ra là một kỵ sĩ. Mẹ cậu, sợ hãi trước những gì hãm có

thể gây ra nếu bước qua được cánh cổng, đã nghĩ ra một kế hoạch. Thời điểm này bà đang mang thai cậu, nên bà đã đợi thêm vài ngày trước khi cô chào đời. Sau khi sinh ra cậu, bà đã chui qua cánh cổng, rồi đi vào khu rừng và dùng phép thuật của bà để dựng lên một nơi an toàn cho riêng bà và tách biệt khỏi chúng tôi.

Nó quay đầu và nhìn bao quát nơi trú ẩn xung quanh họ. Đây là nơi mẹ đã xây cho mình và để mình lớn lên. Một nơi an toàn, nơi mà chỉ mình cậu mới có thể vào được và đi tìm tôi.

Mẹ cô rất thông minh, cô thâm nghĩ. Sau một lúc đứng quá lâu, chân cô đã mỏi nên cô ngồi trên mặt đất và bắt chéo chân. Con rồng của cô tựa đầu lên mặt đất kế bên cô. Cô bắt đầu vô ý vuốt ve nó và nói với nó. 'Làm sao mẹ tôi biết rằng một ai đó sẽ tìm ra tôi ở nơi đồng không mông quạnh này?'

'Bà cảm nhận được nó', nó trả lời. 'Bằng cách nào đó, bà biết rằng cậu sẽ được tìm thấy, và chỉ mong rằng mọi chuyện sẽ tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp. Bà ấy có niềm tin.'

Nó có vẻ thoải mái với những cái vuốt ve của cô, khép hờ đôi mắt khi cô chuyển động những ngón tay, vẽ vòng tròn lên da của nó. 'Vậy, chuyện gì đã xảy ra với bố mẹ tôi?' Cô hỏi đầy nghiêm trang.

Hé mở đôi mắt, nó nhìn cô. Cô cảm thấy nỗi hối hận từ nó, nhưng dần tan biến khi nó nói với cô. 'Cánh cổng, cần phải được đóng chặt, và trong ngàn ấy năm cánh cổng chưa bao giờ được đóng kín. Hoàng hậu sử dụng hết tất cả pháp lực của bà để đóng cánh cổng; kể cả khi nhà vua đã trao hết sức mạnh cho bà ấy, nó vẫn không đủ. Cả hai con rồng đứng cạnh họ và để năng lực của chúng va chạm với pháp lực của họ, cuối cùng cũng khiến cánh cổng đóng lại. Tất cả đều dồn hết tâm trí và năng lực vào việc đóng cánh cổng nên tinh nguyên của họ đều bị rút cạn. Không lâu sau khi cánh cổng đóng lại họ từ từ cháy đến tan biến và những con rồng cũng theo họ ngay sau đó. Tất cả biến thành tro bụi và trôi vào hư vô.' Nó xác nhận xem

cô có đang nhìn nó hay không và giọng nó trở nên cực kì nghiêm trọng. 'Cậu là thành viên cuối cùng của dòng dõi rồng, và chỉ có cậu mới mở được cánh cổng và cân bằng mớ hỗn mang này.'

Cô chau mày vì bối rối, và mím môi. Sao mẹ của cô, hoàng hậu của muôn loài, lại có thể kì vọng cô làm điều này? Cô chẳng có gì đặc biệt cả. Làm sao cô có thể cân bằng cả thế giới nếu cô đã tốn bao nhiêu thời gian chỉ để tìm con rồng của mình? Hơn nữa, tại sao cô phải làm vậy khi vị vua có thể gây nên hủy diệt nếu hắn ta bước qua cánh cổng?

Cô không thể nghĩ thông. Rồi cô chợt nhớ ra cô chẳng có quần áo gì và dùng nó như cái cớ để có chút thời gian một mình. Quay qua nhìn con rồng của mình cô hỏi liệu quần áo của cô có thể đã không bị thiêu cháy bởi ngọn lửa. Nó lắc đầu, nhưng bảo cô đợi một chút.

Vài phút đã trôi qua cho đến khi nó ló ra khỏi cánh rừng và đi về phía cô, ngậm một cái giẻ trong miệng. Nó thả xuống chân cô. Cô nhặt nó lên và tìm thấy một bộ đồ sẵn làm từ vải chất lượng hơn và trông nữ tính hơn trang phục sẵn thường ngày của cô. Nó được thêu rất đẹp mắt; những đường nối được may rất chuyên nghiệp, lớp lót được khắc vàng. Màu vải được nhuộm thật tuyệt vời, vì nó có vẻ như bắt chước một cách hoàn hảo những sắc thái của lá cây. Cô đã quen với trang phục của nam giới; một cái áo, áo khoác và vài cái quần bó với giày boots nặng nề. Còn đây hết như quần áo của quý tộc, nhưng chỉ ngắn tới đầu gối, trông thật lạ. Đôi ủng dài tới gối rất nhẹ, nhưng được làm từ vật liệu bền bỉ. Cô sẽ có thể di chuyển nhanh nhẹn hơn với đôi giày này. Phía trên của cái váy trông giống cooc xê, nhưng lại rộng hơn nhiều. Nó có dây ở giữa và có thể thắt chặt hơn nếu cô muốn. Cô lại không thích như vậy và thay bằng một cái áo lót, như vậy sẽ không ai nhìn thấy. Cái váy có hai tay dài và vừa khít. Cảm ơn mẹ, cô thầm nghĩ.

Khi cô đang mang giày, con rồng của cô bỏ đi mà không nói lời nào. Cô tiếp tục cột dây giày và chờ nó trở lại. Vài khắc sau nó trở lại và tha theo một vật gì lóe sáng. Nó dừng lại trước mặt cô và nhả vật ấy xuống đất.

Dao găm của cô! Cả ba con dao nằm trên đất ngau trước mặt cô, và cô không thể ngăn mình khóc khi nhìn thấy chúng. Cô chạy đến và ôm lấy con rồng cả cô, gần như không thể ngừng rơi lệ. Nó rúc vào cổ cô, trấn an cô. Cô quay lại và nhặt vũ khí lên. Cô giắt con dao găm mà bố đã tặng cho cô cũng nằm trong cái túi ấy vào thắt lưng. Như bố đã chỉ dạy, cô làm một đường may bên trong đôi ủng và giắt dao vào trong mỗi chiếc giày. Giờ đây, cô đã thấy mình chín chu hơn.

Con rồng lại nằm trên bốn chân lần nữa, hạ tầm mắt ngang với cô. Nó đợi. Cô thấy sự hiện diện của nó trong đầu mình, không như một sự mơ mơn trốn nhẹ nhàng, mà là như một cú thúc cho cô để nó tiếp tục. 'Được rồi tôi hiểu rồi,' cô nói, 'làm sao tôi có thể làm những chuyện như thế này? Tôi không được huấn luyện với những kĩ năng đặc biệt này. Tôi chỉ tự nhiên phát hiện ra tôi còn có thể làm phép!'

'Đúng, cậu có thể rèn luyện phép thuật để tốt lên thêm, nhưng cô cũng có những khả năng tiềm ẩn có sẵn trong cô. Khả năng hoàn toàn phóng thích nó ra và để nó hỗ trợ cậu đều phụ thuộc vào cậu.'

Cô khoanh tay. 'Tôi không hiểu vì sao tôi phải mở cánh cổng, khi chúng ta đều biết vị vua có thể dễ dàng xâm chiếm vùng đất rồng?'

Nó nhìn cô ngây ngốc. 'Cậu không biết ư? Ý tôi là, tôi biết cậu không biết nhiều, nhưng chắc cậu cũng nhận ra có nhiều người chết hơn bình thường chứ?'

Cô đáp trả ánh nhìn, tròn trọc nhìn nó với tất cả nỗi ngạc nhiên có thể. 'Ừ thì, lúc nào cũng có người chết. Chúng tôi sống trong một thế giới tồi tệ.'

'Đúng vậy, nhưng cậu có để ý cách họ chết rất là bất thường không? Những cái chết không nguyên nhân, cứ như họ chỉ đột ngột nằm xuống?'

Cô cố hồi tưởng lại những lần cô được phái đi trong những buổi triệu tập thường xuyên. Khi cô đến nhà của họ gia đình họ nói rằng họ đang than

phiền về những cơn đau ngực và một ngày nọ họ bỗng dừng chết. Nhìn lại cô nhận ra, những người tử vong đều ở cỡ tuổi của cô. Hốt hoảng, cô hướng về phía con rồng của cô với cảm giác nguy cấp. Sao cô lại có thể không nhận ra chứ?

'Ý cậu muốn nói với tôi là những cái chết đang diễn ra ấy là vì họ không thể giao ước với những con rồng của họ?'

Nó nghiêm túc gật đầu. 'Mọi con rồng đang được sinh ra trong thế giới của chúng tôi không thể dẫn đường cho những kị sĩ của họ về với họ bởi vì họ không thể băng qua cánh cổng. Số lượng rồng cũng đang dần giảm đi, bởi vì một khi kị sĩ chết rồng sẽ đi theo. Những con rồng còn sống sót bây giờ là những con không có kị sĩ. Tôi mong cậu hiểu trách nhiệm của cậu, không chỉ đối với những người này, hay bản thân cậu, nhưng còn đối với người mẹ của cậu, người đã nguyện hi sinh mạng sống để cứu lấy mọi người. Đừng để cái chết của mẹ tôi, và bố mẹ cậu trở nên vô ích.'

Sự quyết tâm của nó nhóm lửa cho một cái gì đó bên trong cô và thúc đẩy cô tiến bước. Có gì đó khuấy động trong trái tim cô, chỉ cần một ý nghĩ mỏng manh về việc thua trận chiến cũng không thể chấp nhận được. Cô cần phải làm việc này không chỉ cho huyết thống của cô, mà còn cho bản thân cô và thần dân của cô. Cô nhìn nó. 'Hãy hoàn tất giao ước.'

Nó trao cô một nụ cười nhăn răng; một nụ cười ranh mãnh hiện lên trên môi nó. Cô không biết nụ cười ấy là vì ý nghĩ về việc cứu lấy tương lai của thần dân họ, hay chuyện sắp tới diễn ra và cô không quan tâm. Đã tới lúc cô nắm lấy sự trị vì và đi trên con đường cô đã chọn

Giọng của nó truyền vào đầu cô khi nó đứng lên. 'Đặt tay lên người tôi.' Cô vươn tay và đặt chúng lên đầu nó. 'Tốt, giờ nhắm mắt lại.' Cô làm theo. 'Tưởng tượng năng lượng của chúng ta va chạm vào nhau, cả hai linh hồn chúng ta bện vào nhau và trở thành một.' Tim cô đập nhanh hơn và hơi thở cô cũng nhanh hơn. Cô muốn mở mắt, nhưng lời nói của nó ngăn cô lại.

'Tập trung và đừng buông ra cho dù cô có cảm thấy thế nào. Giờ hãy thử tưởng tượng rằng linh hồn có hình thù. Cô nhìn thấy gì?'

Cô không thở ra hơi, nhưng cố trả lời. Đôi cánh, cô hồi đáp.

Nó bật cười. 'Tôi cũng vậy. Nghĩ tới đôi cánh của cô hòa vào đôi cánh của tôi, và để chúng va chạm với nhau.'

Mất một khoảng thời gian dài, nhưng cô đã hiểu ra. 'Được rồi, chúng đang ở cùng một chỗ,' cô nói.

'Hãy để chúng hòa thành một thực thể. Hãy để chúng cùng bay lên.'

Cô giật nảy khi có một nỗi đau rất trong đầu có nguy cơ làm cô rơi xuống đất. Nhưng, cô cố bám trụ và để nó lan tỏa ra khắp cơ thể, cố giữ lại tiếng hét trong cuống họng. Nó rất đau đớn; nó giống như bị khắc dấu lên lưng của cô. Từng giọt nước mắt lăn dài trên má, cô cố hết sức không buông tay khỏi con rồng. Rồi bỗng nhiên mọi thứ kết thúc. Trong tâm trí cô, đôi cánh rồng đã trở thành một đôi với hình thù còn lớn hơn những gì cô đã tưởng tượng.

Chậm rãi, cô mở mắt và nhìn thấy con rồng cũng đang hé mở đôi mắt của nó. Cô thở dốc khi cơn đau đang dần rút đi. Cô còn không để tâm rằng cả hai đang nằm trên mặt đất, cô đoán trong một thời khắc nào đó cơn đau đã quá sức chịu đựng của bọn họ. Cô cẩn trọng rút hai tay lại, vẫn còn chưa thông chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ. 'Chuyện...chuyện gì đã xảy ra vậy?' Cô hỏi nó

'Giao ước đã hoàn thành.'

Vẫn chưa hiểu nó có nghĩa là gì, cô nhìn nó đầy thắc mắc.

'Nó có nghĩa là, giờ chúng ta đã có linh hồn của đối phương pha lẫn bên trong mình. Nếu cậu chết, tôi cũng sẽ sớm chết theo sau, và ngược lại.'

Nhưng, là hoàng hậu...'

Cô ghen hờn khi nghe tiếng 'hoàng hậu'. Dù biết rõ rằng khi nó nói cô có trách nhiệm thừa hưởng lấy danh hiệu, cô chưa bao giờ thực sự tưởng tượng rằng nó sẽ như thế nào khi là một người đứng đầu. Mạng sống của nhiều người phụ thuộc vào khả năng chiến đấu của cô chống lại cái ác, cái ác mà đã gieo rắc lên thân dân của cô. Nhưng, cô thừa nhận rằng dù biết tự cao là tội lỗi, cô vẫn rất thích hai tiếng 'hoàng hậu'. Dù vậy, nó mang theo quá nhiều gánh nặng, nhưng cô cũng vẫn sẽ chấp nhận nó nếu đó đồng nghĩa rằng cô có thể cứu lấy nhiều mạng sống đang bị hủy hoại.

'...hoàng hậu, cậu có nhiều sức mạnh hơn một kị sĩ rồng thông thường. Họ có linh hồn bên trong họ và có khả năng giao tiếp với mỗi con rồng của họ. Nhưng, cậu có nhiều quyền năng hơn thế.'

Cô vui tươi trở lại khi nghe thấy điều đó. 'Thật hả?'

'Ừ thì, vâng, đương nhiên rồi. Đừng nói cậu nghĩ mình có thể trị vì cả một vương quốc chỉ với khả năng thần giao cách cảm và cưỡi một con rồng thôi chứ?'

Hợp lý đấy. 'Chắc là không.'

'Dấu ấn của cậu cũng rất đặc biệt, họ chỉ được khắc dấu hình đôi cánh thôi, nhưng cái của cậu có vương miện, để chứng tỏ với tất cả rằng cậu có dòng máu hoàng tộc.'

Mọi chuyện thật sự cứ như một cuộc viễn chinh, cô thầm nghĩ. 'Còn cái gì đã thay đổi nữa?'

'Màu tóc và mắt của cậu thay đổi,' nó trả lời một cách bình thản.

Với lấy mớ tóc phía sau lưng, cô nắm lấy đuôi tóc và ngắm soi trong sự trầm trồ. Những lọn tóc màu hạt dẻ nay đã đen lại như màu hắc diện thạch,

hết như con rồng của cô. Da của cô tái hơn một chút khi so sánh với thân hình mới, phiên bản đen hơn. Cô ước cô có một cái gương để nhìn thấy màu mắt của mình, nhưng cô vẫn rất tò mò. 'Đồng tử của tôi màu gì?' Cô hỏi.

'Màu y hết tôi, tím oải hương.'

Wow, cô thầm nghĩ. Chưa bao giờ trong cuộc đời cô gặp ai đó với đôi mắt màu tím. Làm sao cô có thể giải thích với mọi người khi trở về nhà đây? Để họ tự suy diễn đi, cô tự nhủ. 'Chỉ vậy thôi?'

'Đương nhiên là không. Tôi tin chắc giờ cậu đã biết vì chúng ta là một, chúng ta chia sẻ nhiều điểm chung. Màu là cái thứ nhất. Màu tóc của cậu chính là màu da của tôi và đôi mắt cậu cũng giống tôi, như cậu đã biết.'

Cô gật đầu xác nhận với nó.

'Cậu có nhiều khả năng tự vệ, cũng như khả năng chiến đấu. Sức mạnh tâm linh của cậu có thể hỗ trợ cậu bằng nhiều cách. Ví dụ như khiên chắn. Cậu có thể tự tạo ra một lá chắn pháp thuật, nếu cần phòng vệ bản thân. Để chiến đấu, cậu có thể triệu hồi lửa.'

Mắt cô lấp lánh khi nghe đến khả năng có ma pháp lửa. Cô đã thấy những pháp sư sử dụng chúng và nó luôn quyến rũ cô, làm sao họ có thể triệu hồi lửa mà không làm bỏng tay. Cô còn nghĩ đến vài cách tự phòng vệ bản thân trước Talen.

'Tôi có năng lực lửa từ cậu ư?' Cô hỏi.

Nó gật đầu, rõ ràng hứng thú. 'Cậu có thể dùng lửa xanh để tấn công, như tôi. Tôi biết cậu thích bắn cung, và nếu cậu dùng đúng năng lượng cần thiết cậu có thể tạo nên một cây cung bằng sức mạnh linh hồn. Nó sẽ không bao giờ bắn trật, và chắc chắn sẽ có lợi cho cậu khi chiến đấu.'

Cô chắc chắn nó có thể nghe thấy tiếng cô hò hét đầy hào hứng với viễn cảnh sử dụng sức mạnh mới của cô. Nhưng, cô không thể kiềm nén được, nhất là khi nó có thể dễ dàng thâm nhập vào đầu cô.

'Một, điều nữa,' nó nói. 'Nhớ rằng, cậu là hoàng hậu Rồng và mọi con rồng đều chú ý đến tiếng gọi của cậu. Dù có kị sĩ hay không, chúng đều sẽ nghe lời cậu. Và nếu cậu có cần tôi, chúng ta có thể dễ dàng trò chuyện sử dụng thần giao cách cảm. Cho dù khoảng cách có bao xa.'

Chấp nhận trọng trách làm hoàng hậu đã thêm vài gánh nặng lên vai cô, nhưng nó không hề làm mai một ý chí của cô. Nó thêm vào cuộc đời cô một mục đích sống, thứ mà chưa bao giờ từng hiện diện trước đây. Nó thêm vào một sự trong trẻo, thứ mà cô đã từng nghĩ sẽ không bao giờ có thể tìm thấy. Nhưng, giờ đây, nó đứng ngay trước mặt cô, chìa ra một bàn tay để cô nắm lấy. Và cô sẽ không ngần ngại, nắm lấy tay nó và tiếp bước.

Sự yếu mềm cô cảm thấy trước đây đã tan biến. Cô không còn cảm thấy xử lý việc này sẽ là một cái gì quá khó khăn, bởi vì bây giờ, cô biết rằng việc này hoàn toàn có khả năng.

Ngày thứ hai của cô đang dần chấm dứt. Mặt trời đang lặn, và hoàng hôn đang dần xuất hiện. Có lẽ đã đến lúc quay về, cô nghĩ. Nhưng vì một số lí do kì lạ cô cảm thấy chưa đến lúc. Cô chưa sẵn sàng để đối mặt với thế giới khi sức mạnh của cô còn quá non nớt. Cô cảm thấy không an toàn.

Họ đã cùng nhóm một đồng lửa. Cô thu nhập những khúc gỗ, còn nó thổi lửa lên. Ngọn lửa màu xanh có thể đã phun ra từ miệng nó, nhưng một đốm lửa đỏ ấm áp lại ở trước mặt cô. Cô đã săn bắn trong rừng, mong nơi trú ẩn này bằng cách nào đó có động vật, nhưng con rồng của cô đã chắc chắn rằng nơi đây có nguồn thực phẩm phong phú. Nếu không có nó thì nó sẽ chẳng thể nào sống sót. Nó săn hộ cô, vì nó nghĩ rằng sẽ nhanh hơn nếu săn trên không thay vì trên mặt đất như cô, mù quáng chạy giữa màn đêm.

Cô cắt miếng thịt, đưa hẳn miếng thịt sống, rồi nướng chín phần của cô trên ngọn lửa. Cuối cùng cũng no nê, cô rút vào kế bên con rồng của mình. Nó quấn thân mình quanh cô như đêm trước, đặt đầu gần với chân cô khi cô đặt tay lên người nó. 'Tôi nghĩ tôi sẽ ở lại một chút,' cô quyết định. 'Tôi nghĩ tôi sẽ luyện tập với sức mạnh của mình. Có vẻ an toàn khi tập nó ở đây, hơn ngoài kia.'

'Tôi nghĩ đó là một kế hoạch tốt,' nó thầm thì đã bắt đầu mê màng ngủ. 'Bạn muốn tập bao lâu cũng được.'

Quay lưng lại, cô chẳng buồn trả lời. Nó dù sao cũng biết cô đang nghĩ gì. Cô dịch vào khoảng trống giữa cơ thể nó và cái cổ, rồi nép vào gần nó hơn. Trước khi thiếp đi cô hỏi nó thêm một câu hỏi nữa. 'Tôi quên chưa hỏi, tên cậu là gì?'

Lúc đầu cô ngỡ là nó đã ngủ, nhưng rồi nó trả lời. 'Tùy ý cậu. Cậu muốn gọi tôi là gì?' Giọng nó ngái ngủ.

Điều đó làm cô suy nghĩ. Cô nằm yên lặng một chút, cho đến khi nảy ra một ý tưởng. 'Tôi nghĩ tôi sẽ gọi cậu là Trinity. Viết tắt là Rin.'

Nó tò mò mắt nhắm mắt mở nhìn cô. 'Cái tên có ý nghĩa gì không?'

Vừa cười, cô vừa nói, 'Có chứ, một Trinity gồm ba phần hợp lại làm một. Trong trường hợp này thì phần thứ nhất là tôi, phần thứ hai là cậu và phần thứ ba là giao ước của chúng ta. Cùng nhau, chúng ta lập thành một Trinity (tam vị nhất thể).'

Giọng nói khàn khàn của nó tràn ngập trong suy nghĩ của cô, khi nó nhoèn miệng cười. 'Tôi rất thích nó.'

Cả hai rơi vào một giấc ngủ yên bình. Không ác mộng, chỉ là một đêm nghỉ yên lành. Đó là điều mà hai người cần nhất, và là điều họ xứng đáng

được hưởng. Ngày mai sẽ là một ngày mới và nó sẽ là bước ngoặt khởi đầu của sự kế nghiệp của người thừa kế rồng.

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Rin thôi tung ra các đòn tấn công của mình, cô chớp ngay cơ hội để lau đi những giọt mồ hôi bắt đầu lăn trên mặt. Họ đã luyện tập cả ngày hôm nay. Từ những chiêu phòng vệ nhỏ nhất cho đến những chiêu thức khó hơn, buổi luyện tập này dường như không có điểm kết thúc. Cần một chút ma thuật để làm chệch hướng những ngọn lửa mà con rồng thổi ra. Bảo vệ bản thân khỏi những ngọn lửa có vẻ như khó khăn hơn cô tưởng tượng.

Là một con rồng, nó là một người thầy giỏi. Nó luôn tìm ra yếu điểm của cô và vạch chúng ra. Đây, cậu dường như tận dụng tất cả những điểm yếu ấy trong suốt cả trận đấu, nhưng cuối cùng, dù sao thì nó cũng vì lợi ích của cô sau này.

Những ngày trước, họ bắt đầu với những bài tập đơn giản và dần dần chuyển hướng sang các bài tập phòng vệ cô khỏi những ngọn lửa. Phải mất một lúc nữ hoàng mới điều chỉnh lại dòng năng lượng đang chảy trong người cô, nhưng không một ai có thể nói cô chỉ là một kẻ mới vào nghề. Trong người cô tràn đầy năng lượng luôn sẵn sàng được sử dụng.

Cô gọi nơi này là nơi trú ẩn. Dù vậy, cô không chắc mình đã ở đây bao lâu. Nhưng bằng cách tính số lần mặt trời lặn, cô ước chừng mình đã ở đây hơn hai tháng. Cô biết rằng sẽ là một ý tưởng hay nếu họ rời đi và báo cho mọi người đang lo lắng nơi họ đã ở. Nhưng cuối cùng cô biết cũng sẽ thật mạo hiểm nếu như trở lại Orakrest. Thật quá nguy hiểm khi cân nhắc tình hình của họ.

Họ sẽ phải đợi cho đến khi cô có thể trở lại. Cha cô đã quen với sự vắng mặt dài ngày của cô, Kenji có lẽ cũng vậy, nhưng cũng không thể trách họ nếu họ cho rằng cô đã chết. Cô không trong trạng thái tốt nhất trong lần cuối cùng họ thấy nhau, nhưng mọi thứ về cô bây giờ đã mạnh mẽ hơn nhiều.

Kể từ đêm đầu tiên Rin và cô kết nối với nhau, mọi thứ đã thay đổi một cách đáng kể. Dòng năng lượng mới được tìm thấy trong cô mạnh mẽ hơn so với tưởng tượng của cả hai. Nếu cô phải đặt cược rằng sức mạnh của mình mạnh hơn so với các pháp sư trong hội, chắc chắn cô sẽ phải đi ra ngoài với một túi đầy những đồng xu. Năng lượng trong cô vẫn còn khá thô, nhưng tiềm ẩn một sức mạnh to lớn phi thường.

Câu thần chú đầu tiên cô đã niệm là một câu thần chú chữa bệnh đơn giản, và mất ít năng lượng hơn so với thở. Nó đến một cách tự nhiên và xảy ra mà không cần cô phải nỗ lực. Những gì xảy ra trước khi niệm chú thật bất ngờ nhưng dù sao chúng cũng biến thành một bài học đáng giá.

Tiến về một trong những cái bẫy được đặt trong rừng để chuẩn bị cho bữa tối của họ, Leiv vấp phải một hòn đá nằm lẫn dưới những lớp lá cây. Nó làm cô loạng choạng ngã về phía trước, một hòn đá nhô ra trên mặt đất đã cắt trúng cánh tay, những góc cạnh sắc nhọn xé toạc da. Rin đã hướng dẫn cô những bước chữa trị cơ bản và làm thế nào để tập trung năng lượng vào một điểm. Hít thật sâu, cô chậm chậm dồn ma thuật của mình vào vết cắt đang rỉ máu. Cơn đau giảm dần, để lại trên tay cô một vết rạch nhỏ. Tập trung cao độ, cô muốn dùng sức mạnh ý chí để chữa lành nó. Dần dần, da thịt nơi vết cắt tự nối liền lại với nhau, và không còn dấu vết của vết thương trước đó. Sự việc diễn ra quá nhanh đến nỗi Leiv không biết đó là do cô tự chữa lành hay là da thịt tự động đóng lại.

Một vài tuần trôi qua, những lời niệm chú ngày càng tăng cường. Nó như những năm đầu tiên luyện tập săn bắn, khi đó, cha cô sẽ không cho phép nghỉ ngơi nếu như cô chưa hoàn thiện bài tập của họ. Rin gọi cho cô

nhớ nhiều về ông, những bài huấn luyện của ông chi tiết và khắc nghiệt, thường khiến cô lập tức chìm vào giấc ngủ mỗi khi nhắm mắt. Mặc dù về bản chất cô chỉ là một đứa trẻ, cô đang ở thời kỳ đỉnh cao của mình.

Học cách phòng vệ thực sự rất khó khăn nhưng cực kỳ hữu dụng trong việc chống lại mọi đòn tấn công. Đẹp đi mọi suy nghĩ của mình, Leiv tập trung toàn sức lực để dựng nên một bức tường kiên cố. Cuối cùng khi Leiv đã làm chủ được những lá chắn của mình, họ chuyển sang bài tập khác để xem những bức tường chắn của Leiv có thể chịu được những ngọn lửa của Rin hay không.

Chỉnh lại tư thế của mình, Leiv đứng vững bằng hai chân trên mặt đất. Ngay khi con rồng mở miệng, cô mở rộng hai lòng bàn tay và tạo ra những rào cản tinh thần. Ngọn lửa chỉ vờn quanh lá chắn và không thể chạm được vào Leiv. Khi đã thỏa mãn, Rin thay đổi chiến thuật với những quả cầu lửa, rõ ràng mọi thứ đã khó khăn buộc Leiv càng phải tập trung tinh thần để củng cố lá chắn của mình. Phần khó khăn nhất của bài học là học cách nhanh nhẹn hơn. Xoay lưng lại với con rồng, Rin đợi cho đến khi cô nghe thấy những lời cảnh báo của mình.

"Lửa!" cậu chàng la lên trong tâm trí cô.

Ngay khi lời cảnh báo được gửi qua liên kết của họ, Leiv xoay lại và làm chệch đi hướng của ngọn lửa bằng tấm chắn của mình. Nó rất tự hào về cô và nó cho cô biết điều đó bằng nụ cười toe toét.

Lúc này cô đứng đó, thở hổn hển, mồ hôi ướt đầm áo ngoài. Nó ngưng tấn công Leiv nhưng vẫn tiếp tục những bài luyện tập. Hôm nay họ đã tập kể từ khi mặt trời mọc và bây giờ, mặt trời đang lặn dần phía bên kia ngọn đồi, bao quanh mảnh đất nhỏ của họ. Được rồi, cô không thể xem đó là nhỏ khi mà đó dường như là kích cỡ của cả khu rừng ở Orakrest. Làm thế nào mà chỉ bằng phép thuật mẹ có thể xây dựng một nơi như thế này cho cô. Dù

cho Rin đã nói với cô, một khi họ rời đi họ có thể không bao giờ trở lại, và nơi trú ẩn của họ cũng sẽ biến mất.

Con rồng đi cùng với Leiv, choán đầy không gian bằng cơ thể to lớn của mình. Dang rộng đôi cánh của mình, dường như chúng đã khép như thế cả ngày. Ghé mặt xuống gần với Leiv, nó đẩy nhẹ cánh tay cô.

Cô cười, cô thử dùng tay đẩy đầu của nó ra sau. Hành động của cô càng khiến cậu chàng đẩy nhiều hơn nữa.

"Được rồi, được rồi! Tôi đang nghỉ ngơi. Tiếp theo là gì vậy?"

"Mũi tên", nó trả lời.

Đây là bài học cô thích nhất, bởi vì nó có cung tên. Cô chạy về phía cái cây nơi cô để đồ của mình và lấy cây cung được gắn với chiếc túi mà mẹ đã để lại cho cô. Trước khi cô sinh ra, bằng cách nào đó đoán trước tương lai, mẹ đã đủ thông minh khi để lại một cây cung cho cô. Mặc dù Rin đã bảo với cô rằng bởi vì bà quá yêu cung tên và luyện tập với nó mỗi ngày khi còn ở quê hương của họ.

Điều đó khiến Leiv cảm thấy gần gũi hơn với người mẹ cô chưa bao giờ gặp gỡ, nhưng yêu cô vô bờ. Dây cung đã được căng ra và cây cung cũng được gia công tuyệt đẹp. Thật khó để nhận ra nó được làm bằng gỗ gì, chạy dọc cây cung là những họa tiết được chạm khắc tỉ mỉ. Ở chính giữa nơi tất cả chúng kết hợp, nó thắt vòng một biểu tượng quen thuộc. Đó cũng cùng một dấu hiệu được vẽ trên bụng Leiv.

Cô chạy về phía Rin đang kiên nhẫn đứng đợi bên bờ biển. Họ đã luyện tập bài này nhiều tuần liền trước khi cô có thể hình thành một chiếc mũi tên cứng cáp. Cô đứng tại vị trí của mình, nâng hai cánh tay lên và ngấm bắn. Mục tiêu là cái cây cách họ vài feet. Cô ấy kéo căng dây cung, để dòng năng lượng tinh thần chạy khắp hai cánh tay và cơ thể cô. Leiv hình dung ra mũi tên với kích cỡ và trọng lượng hoàn hảo. Vật thể cô tưởng tượng trong

đầu dần hiện ra trước mặt, nó có hình dạng như một chiếc mũi tên. Nó trông vô hại, như một chiếc mũi tên bằng khói.

Hít thật sâu, cô đã hoàn thành việc nhắm mục tiêu và phóng mũi tên. Nó bay qua đầu cô, bay qua những cái cây khác xung quanh mục tiêu. Trước khi cắm vào thân cây, mũi tên biến mất. Điều này xảy ra nhiều lần và đó là lý do tại sao họ phải tập đi tập lại rất nhiều. Leiv hít thật sâu và ngấm bắn một lần nữa. Dịch chuyển nhiều năng lượng tinh thần hơn vào mũi tên, cuối cùng nó cũng trở nên cứng rắn. Ngấm bắn, cô ấy hết sức tập trung. Nhắm mắt lại, thả dây cung và cô để mũi tên bay ra khỏi. Cuối cùng nó cũng đã tìm thấy mục tiêu. Nó dích chạt vào chính giữa thân cây và dần biến mất như tất cả những mũi tên tinh thần khác trước đó.

Mỗi lần bắn tên thành công, Leiv đều phấn khích nhảy lên nhảy xuống, không thể tin là mình có thể làm được điều đó.

Nhiều tháng trôi qua với cùng lịch trình mỗi ngày. Đôi khi họ cũng có tí thay đổi, nghỉ ngơi một tí để bay. Những lần đầu bay thật khó khăn. Khi họ tái sinh, những chuyến bay thường ngắn và trong đêm, bây giờ, họ chỉ thường bay lên bầu trời khi mặt trời đã lên cao, để Leiv có thể thấy vẻ đẹp của vùng đất phía dưới họ. Ban đầu cô gặp khó khăn trong việc điều chỉnh cơ thể trên lưng Rin, không có cái gì để bám vào, cô không biết những người điều khiển rồng khác làm sao có thể làm được điều đó.

Cậu chàng cam đoan với cô rằng nó không thể bay lên, không có một trường hợp người điều khiển nào ngã xuống trong lịch sử. Không ai chắc chắn về điều kỳ diệu ở đây, nhưng có gì đó luôn kết nối giữa người điều khiển và con rồng của mình, miễn là họ thực sự có ý định bên nhau.

Trên chuyến bay đầu tiên của mình, cô bám vào Rin với tất cả sức lực cô có. Khi Rin bay khỏi mặt đất và giữ gió dưới đôi cánh của mình, cô bò trên lưng để cố vồ lấy bất cứ thứ gì. Không có thứ gì để giữ lấy, cô chỉ biết nắm cái cổ dày của Rin, điều đó dường như cũng không khác biệt với nơi cô giữ.

Trên chuyến bay thứ hai, Leiv dễ dàng leo lên lưng con rồng. Cảm nhận...bên dưới chuyển thành một cảm giác quen thuộc, và cô mất một ít thời gian để trở nên thoải mái. Cô buộc bản thân phải dừng cảm khi họ bay vọt lên trên bầu trời, mà không đụng vào bất kỳ thứ gì. Nó làm cô ngạc nhiên bằng cách lật mình giữa không trung, xoắn qua những đám mây và đâm xuống mặt đất. Cô không thể điều khiển chính mình và rít lên trong xuống quá trình. Nửa đường xuống đất, Rin mở đôi cánh của mình và để gió nâng nó lên. Cô có thể cảm nhận sự hưng phấn qua sợi dây liên kết của họ, cô chào đón cảm giác vui vẻ này và để nó lan tỏa khắp cơ thể.

Thời gian cứ thế trôi qua, cô lại thức dậy mỗi sáng để tiếp tục luyện tập với Rin và tranh thủ chợp mắt trong rừng mỗi khi được nghỉ ngơi. Sau đó vào buổi chiều, là khoảng thời gian của riêng cô, Leiv bơi trong hồ và giải phóng cả trí óc và cơ thể.

Hoàng hôn buông xuống ở nơi trú ẩn của họ, cô cuộn mình, nhích lại gần Rin và ngọn lửa cô vừa mới đốt, giữ họ ấm khỏi những làn gió đêm. Hơn ba tháng đã trôi qua, cô miễn cưỡng rời khỏi vùng đất ẩn nấp của họ, dù biết rằng sớm hay muộn họ cũng phải đi để đối diện sự thật. Nhưng lúc này, cô yên lòng nhìn những đốm lửa đang nhảy quanh họ, cô tựa đầu vào Rin.

Cô cảm thấy nó đã thiếp đi và tự hỏi cô sẽ sống thế nào nếu không có nó. Nhiều tháng trôi qua, cô đã quen với cảm giác có nó trong tâm trí mình. Sợi dây liên kết mang họ gần lại nhau hơn cả trong tiềm thức và tinh thần. Khi cô bức bối, nó ấy dường như cũng thế. Cả hai đều có suy nghĩ giống nhau, điều đó khiến họ trở thành cặp bài trùng. Cô quen với tiếng vo ve quen thuộc của sự kết nối của họ trong tâm thức, cô chỉ cần dựa vào đó để biết được nó đang ở đâu.

Ngay cả khi nó bay cao trên bầu trời mà không có cô, cô cũng có thể dễ dàng giao tiếp với nó thông qua sợi dây liên lạc của họ mà không gặp vấn đề gì. Suốt nhiều tháng liền dòng năng lượng của cô liên tục phát triển và cô

có thể tạo ra những chiêu thức pháp thuật khó nhất với sự tự tin và độ chính xác cao. Lá chắn của cô tồn tại lâu hơn và những mũi tên bay với khoảng cách xa hơn. Trong vài tuần cuối cùng họ chủ yếu tập trung vào năng lực lửa của Leiv và làm thế nào để điều khiển nó. Đến bây giờ, có vẻ như cô đã thành công, chủ yếu là thực hành tại bờ biển, nơi mà không một cái cây nào có thể bắt lửa.

Ngày mai Rin sẽ chỉ cho cô một trong những chiêu thức khó nhất cần nắm vững, sau một vài tập luyện, nó cảm thấy rằng cô có thể thử nó. Dù cho đó là gì, nó chàng có vẻ thận trọng khi dạy nó, nhưng cuối cùng cũng đồng ý sau một chút thuyết phục của Leiv. Cậu chàng cho rằng đó là một chiêu thức rất mạnh, vì thế cô càng khẳng khẳng học nó.

Sau vài phút, con rồng lặng lẽ ngáy bên tai cô, cô cũng chìm vào giấc ngủ không mộng mị.

Ngày tiếp theo lại bắt đầu như những ngày khác. Leiv giặt đồ và phơi nắng bên hồ, quần áo của cô sẽ chóng khô dưới trời nắng. Đôi khi, nếu trời đủ ấm, cô sẽ bắt cá bằng cây giáo được gọt giữa từ một nhánh cây. Có vài lần rất dễ bắt cá nhưng cũng nhiều lúc như bây giờ, chúng đã bơi hết sang một nơi nào khác. Quyết định từ bỏ, Leiv hướng về chỗ quần áo của mình.

Mang đôi boot vào, cô nghe thấy tiếng sột soạt từ bụi cây sau lưng, nhưng lơ đi và chỉ nghĩ rằng đó có thể là một con nai. Cô quay đi ngay khi thấy Rin chạy đi với chiếc áo của cô trên miệng. Nó dường như thích những trò đùa cợt cũng như Leiv thích cung tên vậy, và đôi khi mất rất lâu để Leiv bắt được nó dù cho, nó sẽ không bay lên, bởi vì điều đó khá gian lận.

Giả vờ tiếp tục, cô cố tính cứa tay mình để nó cảm nhận được nỗi đau của cô qua liên kết của họ. Cô nghe nó dừng lại và bước về phía này. Cảm giác ngứa ngứa choán đầy tâm trí cô, nó chắc chắn rằng thực sự cô đang bị thương, chứ không phải giả vờ, nhưng nó không biết rằng cô đã chuẩn bị cho điều này rất nhiều lần. Khi nó tới gần hơn, cô nhảy lên và kéo cái áo sơ

mi ra khỏi miệng nó, le lưỡi với nó khiến nó cười khúc khích qua sợi dây của họ.

"Trò đùa hay lắm, cor meum!" nó nói, nó thường gọi cô là "trái tim của nó" bằng tiếng Latin.

Cô rất thích thú với những từ mà nó nói, mặc dù cô phải mất một thời gian mới nhớ được. Nhưng những từ như "cor meum" thì khá dễ, bởi vì nó thường xuyên nói với cô.

"Cô chắc chắn đã học được cách điều khiển năng lượng của mình." Nó nói với cô, nhìn vết thương trên cánh tay cô đã khép miệng, chúng không hề để lại một dấu hiệu hay vết mờ nào.

Cô không thể ngăn mình cười toét miệng khi nghe lời khen ngợi của nó. "Đúng vậy, đó là một kỹ năng hữu dụng. Ý tôi là, sẽ có hàng triệu người muốn trộm áo sơ mi của tôi!"

Lời nhận xét chỉ khiến nó đảo mắt nhìn cô. "Nhớ rằng, tôi là một con rồng và tôi không thể chịu trách nhiệm nếu tôi vô tình ăn một trong số chúng"

Khịt mũi, cô kéo chiếc áo sơ mi qua đầu mình, nhìn Rin. Nhướn mày lên, cô nhip chân, chờ đợi Rin.

"Được rồi, cô được hai điểm và tôi vẫn chỉ một." nó miễn cưỡng đáp lại.

Cô đi theo và tự hỏi hôm nay họ sẽ học gì. Nó đã hứa với cô đó là một thứ rất vĩ đại. Bảo Leiv đợi trong chốc lát, nó bay lên và bay xa khỏi cô. Vài phút sau nó trở lại với một con sóc đang vắn vẹo trong miệng mình. Nó bỏ nó xuống.

"Bài học tiếp theo là khống chế con sóc này" Nó bình tĩnh nói với cô.

Cô chết lặng, nhìn chăm chăm vào nó, không chắc rằng mình có nghe đúng không. "Ý nó là gì?" cô hỏi lại.

"Sử dụng trí lực của cô" nó giải thích "khống chế tinh thần nó"

Lắc đầu, cô nhìn nó đầy bối rối. "Sao tôi có thể làm được điều đó?"

"Tập trung, nhìn vào con vật, thực sự nhìn vào nó. Cô nên thấy được khí quanh nó. Bắt lấy khí đó và xoắn nó, làm những gì cô muốn."

"Nhưng, tôi nghĩ tôi không thể" cô khẩn khoản.

Rin không nói gì cả. Xích lại gần hơn, đẩy nhẹ Leiv về phía trước.

Cô xoắn nhẹ tay, đối mặt với con sóc. Thở thật chậm, cô nhìn chăm chăm vào nó. Không điều gì xảy ra, cô tập trung chuyên chú hơn. Con sóc sáng lên, một làn khói trắng từ người nó bay ra.

Linh hồn của nó, cô nghĩ

Khí của con sóc dịch chuyển nhanh dưới cái nhìn của Leiv, nhanh hơn khi xung quanh nó. Bằng tinh thần, cô kéo nó, kéo lá chắn khói. Nó không chịu thậm chí giây giũa dưới sức mạnh của cô, rồi đứng im một chỗ. Khoan đã, cô nghĩ, tại sao con vật ấy chỉ đứng im tại một điểm?

"Cậu khiến nó đứng im à?" Cô hỏi Rin.

"Tôi chỉ khiến nó nghĩ rằng nếu nó di chuyển nó có thể chết. Tất cả những điều tôi phải làm là chờ đợi bản năng để tiếp nhận. Nó nghĩ sẽ rất nguy hiểm nếu nó bước một bước."

"Tôi không biết cậu có thể làm điều đó"

"Tôi chỉ có thể làm điều đó với động vật thôi, con người có một bộ óc khá phức tạp và loài rồng chúng tôi không thể làm thế. Bây giờ, thử lại

nào."

Quay lại, cô dồn hết năng lượng và sức mạnh vào chiêu thức của mình. Một giọt mồ hôi chảy dài bên gương mặt cô, đỏ bừng hai gò má. Một chút sức mạnh của cô bao quanh con sóc và giật mạnh vào tinh thần đang bảo vệ nó. Cô có thể cắt xuyên qua đó và chạm vào con vật. Điều khiến con sóc là một phần hoàn toàn khác của chiêu thức và thực sự khó khăn.

Cô thở khó nhọc, mỗi hơi thở hóa ra lại là một việc nặng nề. Mồ hôi chảy đầy mặt và cổ Leiv, thấm đẫm phần trên của áo ngoài. Cuối cùng, câu thần chú dường như có hiệu quả. Cô đẩy con sóc về phía trước, khi nó nhấc một chân lên, vội đông cứng ngay say đó. Dù cho chiêu thức này khó thế nào, nó cũng không phải không thể thực hiện được. Con sóc được phóng thích và phóng ngay vào rừng. Cảm thấy chóng mặt, Rin đứng sau cô phòng khi Leiv ngã xuống.

Vẫy Rin ra xa, cô ngồi xuống mặt đất lộ nhô. Não của cô muốn bùng nổ trong khi cơ thể muốn khuỵu xuống. Sử dụng toàn bộ ma lực nhưng không đạt được gì ngoài trừ cơn đau đầu. Đến khi nhịp tim điên cuồng bình ổn trở lại, cô hướng về phía hồ. Cả ngày nay, suy nghĩ về dòng nước lạnh và âm thanh nhẹ nhàng của thác nước rất cuốn hút cô. Cảm giác của cát ấm và sự vuốt ve nhẹ nhàng của những cơn sóng làm dịu đi sự nhức nhối trên khắp cơ bắp mỗi như của cô.

Cô đi về phía bờ và ở lại đó, cho cô một chút bình yên để thu thập những suy nghĩ lộn xộn. Cởi áo quần trước một con rồng không còn là vấn đề với cô nữa, có vẻ như không đáng để lo lắng về trạng thái lơ đãng trước một người có thể vạch trần tâm thức của bản. Cô giật đồ và để chúng bên ngoài để khô.

Thường thì khi tắm, dòng thác sẽ giúp chà xát đi những bụi bẩn của cả một ngày, nhưng đó không phải những điều cần thiết. Thay vào đó, cô thả nổi cơ thể trên mặt hồ, để dòng nước cuốn theo. Sau khoảng một giờ, Leiv

bơi về phía bờ để tắm. Bàn tay chai sạn của Leiv chà lên hai cánh tay, di chuyển xuống các vết sẹo đầy hai chân. Những cuộc chiến luôn kết thúc với nhiều vết sẹo trên cả hai tay và hai chân, may mắn là chúng chỉ là những vết thương nhỏ.

Rin bảo với cô rằng ma thuật có thể chữa lành những vết thương, nhưng cô từ chối, nói rằng chúng gợi cho cô nhớ đến những gì là xứng đáng để chiến đấu. Sau một vài lần hỏi, nó từ bỏ và cứ để những vết thương như vậy.

Có vài trường hợp khi mà thanh kiếm của ai đó gần sát khuôn mặt cô, nhưng cô sẽ làm chệch hướng chúng kịp lúc bằng tay của mình. Những vết thương sẽ lành nhưng vẫn để lại sẹo. Phần lớn đàn ông trong làng đều sẽ tránh xa cô khi thấy những vết sẹo, nhắc nhở họ cô không phải là cô gái bình thường. Mặc dù cô không đẹp, cô có đủ những người cầu hôn để biết cô cũng có một vẻ ngoài hấp dẫn. Kenji bảo cô thật điên khi nghĩ mình không đẹp, nhưng lời khen của cậu ta không có tí trọng lượng khi mà cậu ta là người bạn rất thân của cô.

Sau vài năm từ chối những người cầu hôn, cô quyết định sống một mình. Tự hào mình là ai tốt hơn là có gia đình và không hạnh phúc. Sống với những kẻ khó tính hay những nhà quý tộc hợm hĩnh, việc độc lập nghe có vẻ hấp dẫn hơn nhiều. Cuối cùng, cô chán phải nói với những người đàn ông rằng cô muốn làm nhiều việc hơn so với chỉ thuê thửa và mặc váy áo. Mất một thời gian để giữ họ tránh xa, nhưng cũng đã giảm bớt đi nhiều người để mắt đến hồi môn của cô. Mặc dù, vài kẻ lang thang biết là không nên chòng ghẹo cô.

Đến lúc cô tắm xong, tay cô nhẵn hết cả. Mặt trời đang lặn xuống, để lại sắc cam lênh láng cả chân trời, mọi thứ đều sáng lên dưới bầu trời ánh vàng ấy, rồi nó dần dần tan đi. Áo quần cô đã hoàn toàn khô, khi cô mặc chúng vào, cô vẫn còn cảm nhận được mùi nắng ấm áp.

Theo thường lệ, cô vào rừng để xem những cái bẫy của cô có đã bắt được gì có thể dành cho bữa tối. Một con thỏ. Sau khi lột da nó, họ nướng thỏ trên ngọn lửa Rin đã nhóm từ đêm hôm trước. Sau khi no nê, họ trở về vị trí quen thuộc, để lại một vệt sáng sau họ.

Có đôi lúc, bạn chỉ có thể nghe tiếng lửa lách tách, tiếng dê kêu vang và tiếng gió lùa qua. Đêm nay là một đêm tĩnh lặng ở nơi trú ẩn. Cô thử nhớ đã bao lâu kể từ khi mình đến đây. Nếu như cô không nhớ nhầm thì đến mai là tròn bốn tháng. Thời gian trôi nhanh đến nỗi cô nghĩ rằng chỉ mới vài ngày trôi qua từ ngày đầu tiên cô đến.

So với trước đây, cô dường như chịu đựng tốt hơn. Sức mạnh thể chất và ma thuật tăng lên mỗi ngày. Cô cảm thấy cô đã sẵn sàng sẽ đối mặt với thế giới một lần nữa. Dù cho cô vẫn chưa làm chủ được nhiều thứ, nhưng nhiều tháng qua cô cũng đã luyện tập không ngừng nghỉ để hoàn thiện những kỹ năng của mình.

Cô cuộn tròn lại gần Rin, như mọi đêm nó lại dang rộng đôi cánh và che chắn, bảo bọc Leiv khỏi cái lạnh. Cô thở nhẹ khi đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Mở mắt ra, cô thấy mình đang ở trong một hầm tối nào đó. Treo mình lên, cô di chuyển gần hơn đến cánh cửa của buồng giam. Tay cô chạm tới những chấn song đang giam cầm cô, không cảm nhận được gì ngoài sắt cứng rắn và lạnh lẽo. Có vài mẩu tro vương vãi trên sàn phòng giam, tạo tiếng vang mỗi lần rơi từ trần nhà xuống sàn. Từ căn phòng của mình cô thấy một nơi bốc mùi thối rữa và mục nát. Một người phụ nữ tóc bạc với đôi mắt trũng sâu đang ở đó. Mặc dù bà không lớn tuổi hơn bố cô là bao nhưng có lẽ chính sự giam cầm đã khiến bà già đi hẳn. Nếu được thả ra ngoài không khí tươi mát có lẽ bà ta sẽ không quá 35. Buồng giam của người phụ nữ dường như bẩn thỉu hơn của cô, phân và nước tiểu phủ đầy một bên bức tường. Thật khó nói là bà ta vừa được ném vào hay đã ở đó lâu thật lâu nhưng bằng cái nhìn của mình, cô nghĩ chắc là khả năng thứ hai.

Cô không biết tại sao cô lại ở đây, cô có thể nghe thấy tiếng gác ngục đang đi loanh quanh. Sau đó cái gì đó đã đánh cô, có những phòng giam dưới tòa lâu đài. Dù vậy, tại sao cô lại bị giam ở đây, cô không biết. Tiếng bước chân vang vọng ở cuối hành lang khi người gác ngục tiến về phía họ, cầm một cái bát trong tay. Ông ta đi qua căn phòng của cô và quay mặt về phía người phụ nữ. Vẻ ghê tởm hiện rõ trên mặt ông ta, ông ta không muốn xuống đây. Ông ta quỳ xuống và đẩy mạnh tô cháo vào buồng giam người phụ nữ.

"Mụ phù thủy.." Ông ta cầu nhà trong hơi thở. "Có thể bà ta chết rồi, bà thật vô dụng."

Leiv bất ngờ với tông giọng của ông ta. Cô biết nhiều người canh gác nhưng chưa gặp ai mang đầy vẻ thù địch như vậy. Có lẽ là cô chưa từng chứng kiến.

Leiv tự hỏi về người phụ nữ, tại sao ông ta lại gọi bà ấy là phụ thủy. Rõ ràng, nếu bà ta đúng là phù thủy thì bà ta không cần phải ở trong phòng giam đó lâu như vậy. Cô cố gắng la to về phía người gác ngục nhưng ông ta cứ tiếp tục hướng về phía cầu thang.

"Này, quay lại đây!" Cô la lên như muốn nổ tung cả lồng ngực.

Ông ta không hề quay lại, không có dấu hiệu gì là ông nghe thấy tiếng cô. Cuối cùng cô cũng ngừng la lớn khi thấy nó thật vô ích. Bám vào những chấn song, cô tì đầu vào những thanh sắt, nhìn tù nhân phía bên kia.

Hai tay và hai chân bà ta gầy nhẳng, khuỷu tay nhọn đến nỗi xương muốn nhô hết ra ngoài. Tóc bà ta đầy dầu và ẩm ướt, đôi mắt thâm quầng vì nhiều ngày không ngủ. Thật khó hiểu tại sao một người trông vô hại thế lại bị giam ở đây. Người phụ nữ không động vào thức ăn và tiếp tục đá qua đá lại trên sàn. Hai cánh tay ôm lấy chân của mình, bà nhìn chăm chăm vào cái lỗ bé tí trên tường chỉ lọt một tí ánh sáng bên ngoài vào.

Leiv bước gần về cánh cửa nơi buồng giam và cố gắng mở nó. Thật bất ngờ, nó bật về phía trước và để cho cô trốn thoát. Cô đi ra ngoài và đến gần căn phòng của người phụ nữ. Nhón chân tiến gần hơn, cô nghe thấy tiếng leng keng của chùm chìa khóa từ phía cầu thang. Tiếng động càng lớn, chắc hẳn người canh gác đã đến nơi cô đang đứng. Cô thoáng kinh hãi, không biết phải trốn ở đâu. Cánh cửa nơi phòng giam của cô vẫn còn mở, cô cố gắng chạy lại và hi vọng gác ngục không chú ý đến vụ đào tẩu chóng vánh vừa rồi của cô.

Trước khi cô có thể làm điều gì đó, người canh gác thật khác so với người đầu tiên, vòng về phía góc và hướng về phía cô. Chết chắc rồi, cô nghĩ. Gác ngục tiến về phía này khi cô nhích người về cánh cửa phòng giam người phụ nữ. Ông ta lấy từ trong người ra một chùm chìa khóa. Đi ngang qua cô như thể cô không ở đó, ông ta mở cửa phòng người phụ nữ.

Ông ta không thấy cô, cô dường như vô hình. Cô thở dài, vuốt mặt và nhìn người gác ngục đang làm gì. Ông ta cuối cùng cũng xoay sở mở được cửa, túm lấy người phụ nữ và kéo bà ta đứng lên bằng hai chân mình. Leiv bắt lấy cơ hội để trượt vào trong mà không bị chú ý.

Nắm lấy cằm bà ta, ông ta mạnh bạo bắt bà ta quay đầu về phía hắn. Bà ta không chịu và quay mặt đi, Ông ta quay bà ta sang trái, một lần nữa cố gắng bắt bà ta nhìn mình.

"Nhìn ta, mụ phù thủy!" Ông ta hét vào mặt bà ta.

Cuối cùng cũng chấp nhận, bà quay sang nhìn chăm chăm vào ông ta, cô cảm nhận được nỗi đau sâu trong mắt bà, nhưng vẫn léo lên một tia cương nghị. Nó thể hiện nỗi đau bà phải trải qua cả về thể chất lẫn tinh thần nhưng vẫn còn thứ gì đó đang được ẩn giấu.

"Bây giờ, hãy nói những điều tao muốn biết" Ông ta nói, vẫn giữ chặt mặt bà ta. "Chúng tao sẽ giải thoát mày khỏi sự tra tấn này nếu mày cho

chúng tao những gì chúng tao muốn."

Leiv đứng như trời trồng, không thể dời mắt khỏi cảnh tượng đang diễn ra. Hai tay xuôi dọc thân người, cô cuộn chúng lại thành nắm đấm. Ông ta vẫn liên tục tát người phụ nữ mỗi khi bà không chịu trả lời, tiếp tục nổi đau ấy.

Quyết định từ bỏ, hắn ta đẩy bà ra xa, bà ngã xuống sàn và không hề khóc. Nhưng Leiv biết chỉ cần hắn đi khỏi, những giọt nước mắt sẽ rơi xuống. Gác ngục đóng sầm cánh cửa và sỏi bước trên hành lang. Kẻ khốn nạn thậm chí còn ngậm nga trên đường đi ra. Cô tiến đến bên người phụ nữ, không hề ẩn nấp bởi vì bà ta không thể không thấy được cô.

Cô quỳ trước bà ta, chạm đến cánh tay đang lau đi những giọt nước mắt đang rơi. Người phụ nữ chột nao núng rồi bắt lấy tay Leiv. Bà ngẩng mặt lên và nhìn thẳng vào mắt cô.

Leiv bất ngờ thở mạnh khi bà ta nhìn cô. Cô nghĩ là bà ta không thể thấy được cô, ít nhiều cảm thấy tay cô. Đôi mắt người phụ nữ đục ngầu, nhưng dường như đang nhìn sâu vào tâm hồn Leiv.

Người phụ nữ nhìn cô với đôi mắt mở to và đầy điên cuồng, không thể nói trong vài giây. Những giọt nước mắt lăn dài trên mặt, bà ta thốt ra những từ duy nhất.

"Chính là con, cuối cùng con cũng đến."

HẬU DUỆ RỒNG

Gem Higa

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cô giật bắn người khi nhìn quanh và thấy mình bị kẹp giữa cặp cánh của Rin. Tiếng ngáy của nó là thứ thanh âm duy nhất vang vọng trong bóng tối, và cô có cảm giác như thể vài phút nghỉ ngơi bỗng chốc hóa thành mấy tiếng đồng hồ. Bầu trời vẫn tối đen như mực, hầu như chẳng có tia sáng nào soi rọi được. Có lẽ chỉ một giờ nữa thôi, mặt trời sẽ lộ dạng, nhưng từ giờ đến lúc đó cô phải cố chợp mắt đã. Tựa lưng ra sau, cô trở mình và rúc vào người Rin, lắng nghe từng nhịp thở của nó.

Vài phút lặng lẽ trôi qua, nhưng cơ thể cô vẫn không chịu nghỉ ngơi. Tâm trí cô choáng ngợp những ký ức về giấc mơ ban này; dường như nó rất thật và sống động. Sau một thoáng trần trở về những thứ ngỡ như vô tận, dường như giấc ngủ đã trở thành thứ quá xa xỉ. Có gì đó không đúng và nó khiến cô thấy khó chịu. Cô xoay người về phía con rồng của mình và mơn trớn lớp da ẩn bên dưới đôi cánh. Lăn tay theo màng trong đôi cánh, cô miết ngón tay dọc theo rìa bên. Cô bật cười khúc khích khi nó co giật trước từng cái chạm tay, hoàn toàn không nhận ra rằng cô đã tỉnh giấc.

Khẽ trở mình, cô với lấy đôi cánh và bao bọc nó quanh người, thu gọn mình vào hơi ấm tỏa ra từ nó. Leiv không thể trốn tránh những cảm xúc kéo dài còn sót lại sau giấc mơ vì nó buộc cô phải tỉnh táo. Cảm giác này rất thật, như thể nó chẳng còn là giấc mơ nữa, mà trở thành ảo ảnh mất rồi. Mùi hôi phảng phất lẫn hình ảnh những bức tường loang lổ vết nước tiểu choáng ngợp tâm trí cô, cả vẻ khiếp đảm của người phụ nữ kia như một tên quân ngục không chịu bỏ đi nếu không nhận được một câu trả lời thỏa đáng, nhưng thứ thực sự khiến Leiv dao động chính là ánh mắt của bà ta. Ánh mắt

như nhận rõ cô là ai dù chỉ mới thấy cô. Những lời nói của bà ta lại len lỏi vào tâm trí cô lần nữa: Chính là cô. Cuối cùng cô cũng đến.

Bà ta có ý gì khi nói những điều như vậy? Leiv không tài nào biết được bà ta là ai, nhưng dường như bà ta lại biết cô.

"Chuyện gì khiến cậu băn khoăn quá vậy cor meum*" Rin hỏi thông qua mối liên kết, giọng nó vẫn còn ngái ngủ.

[*] Cor meum tiếng Latin nghĩa là "Trái tim của tôi"

"Cậu có thể tự mình nhìn điều đó, cậu biết mà", cô đáp.

"Phải, tớ biết chứ. Nhưng thay vì làm thế, tớ lại hỏi cậu cho lịch sự"

Leiv thở dài. "Đúng vậy đấy Rin, chuyện đó không quan trọng. Chỉ là hơi căng thẳng thôi."

Trông nó có vẻ do dự khi nghe cô trả lời, nhưng lại không hỏi thêm. Cảm giác khó chịu trong ký ức không còn nữa, có nghĩa là Rin tôn trọng ý nguyện của cô và chẳng đào sâu thêm. Khi chủ đề này kết thúc, Leiv kéo giấc mơ về lại tâm trí mình hòng hòa nhập được với ngày hiện tại.

Lúc này mặt trời đã vượt qua khỏi đường chân trời và đang chiếu những tia nắng ban mai lên khắp người bọn họ. Cảm giác ấp áp lan tỏa khắp châu thân, và cùng lúc ấy cơn đau buốt tối qua cũng biến mất. Ngày hôm nay đánh một dấu mốc rằng đã tháng thứ tư cô chung sống cùng Rin. Cứ ngỡ như quãng thời gian ấy rất ngắn, ngày tháng trôi qua nhanh như chỉ mới vài giờ vậy.

Những que củi họ dùng để sưởi đã ngấm một ít sương mai; cô đành nhả lại rằng phải thay củi mới cho đêm nay. Thường thì lúc này cô giặt giũ quần áo của hôm trước suốt, nhưng hôm qua cô đã hoàn thành mọi việc trước khi đi ngủ rồi.

Nhiều tháng ròng lao lực và thiếu ngủ đã vắt kiệt sinh lực của cả cô lẫn Rin. Dầu luyện tập quan trọng hơn nghỉ ngơi rất nhiều, nhưng đã đến lúc họ phải lấy lại sức. "Tớ nghĩ hôm nay chúng ta nên nghỉ ngơi thôi. Đổi lại chúng ta nên chơi gì đó vui một tí." Cô bảo con rồng

Nó vừa rảo bước dọc bờ biển vừa đáp "Nghe cũng không tệ." Nó trầm đầu xuống dòng nước rồi bất ngờ ngẩng lên và cố ý phun nước vào người cô, hậu quả là một trận té nước khiến cả hai vừa cười sảng khoái vừa thở không ra hơi.

Khẽ mỉm cười với nó, cô chuyển hướng suy nghĩ của mình sang cho Rin, nói rõ với nó rằng cô muốn gì. Thông qua mối liên kết giữa cả hai, cô chợt thấy nó cười thầm khi hạ thấp người xuống đất. Rất dễ để cô nhảy lên lưng con rồng và tìm một tư thế hoàn hảo khiến bản thân cảm thấy thoải mái nhất.

Rin rải rộng đôi cánh, vỗ mạnh để bay lên cao. Một khi đã hòa mình vào không trung, nó lợi dụng sức gió đẩy mình phóng lên bầu trời. Đã tròn một tuần tính từ lúc cả hai luyện tập cùng nhau trong không trung, dù lần đó đúng là một trải nghiệm thú vị. Mất đến vài tuần cô mới hoàn toàn tin tưởng vào mối liên kết giúp cô kiểm soát nó, nhưng khi cô chắc chắn mình sẽ không ngã nữa, cô mới thử đặt chân vào cảnh giới mới.

Có một lần trong lúc đang bay, cả hai bị vướng vào rắc rối. Khi bay là là trên mặt đất, Rin đã không trông thấy một nhánh cây nhô ra và Leiv hét lên thông qua mối liên kết bảo nó phải hạ thấp xuống để khỏi va chạm. Nó làm đúng theo lời cô và họ tránh được cành cây ấy trong gang tấc. Từ dạo ấy họ đều cố tập bay từ vùng này sang vùng khác quanh nơi trú ẩn, sử dụng kết nối để giao tiếp nhanh.

Cô còn muốn củng cố liên kết thêm vững chắc hơn cũng như xem liệu cả hai ăn ý đến mức nào trong những chuyến bay nguy hiểm. Họ chọn một góc rừng cây cối rậm rạp và bay vào đó. Rin bắt đầu bay xuyên qua những

cành cây, thân cây ấy một cách dễ dàng, cố tìm những khoảng trống tưởng chừng không thể lách mình qua được. Bài luyện tập tiếp theo là một thứ gì đó họ chưa từng thử qua, nhưng cả hai cảm thấy bản thân vẫn còn đương đầu được.

"Được rồi, làm đi," cô bảo Rin.

Nó nhắm nghiền mắt lại, đặt hết niềm tin vào vị nữ hoàng của mình. Chỉ tập trung vào con đường cô thầm ra hiệu bảo nó đi mà thôi. Một cành cây dài vươn ra trước mặt và cô lệnh cho nó bay cao hơn. Nó vâng lời theo. Khẽ mỉm cười, cô ngoái nhìn lại cành cây ấy, một cảm giác thành tựu chột trào dâng thông qua mối liên kết. Đứng trước, nhiều thân cây mọc san sát nhau chắn mất lối đi. Cô nghĩ bụng, phen này hẳn là khó khăn lắm đây.

Giữa chúng có một khoảng hở bé xíu, nếu chọn đúng thời cơ thì họ sẽ lách qua đó thành công.

"Được rồi, ca này hơi khó một chút, nhưng chỉ cần tin và làm theo lời tớ là được," cô bảo nó

"Luôn là vậy mà," nó đáp bằng giọng tự tin.

Hàng cây mỗi lúc một gần, khi họ bay về phía ấy, cô phải thừa nhận rằng cô cảm thấy thấp thỏm lo âu khi mạo hiểm, bản khoản không biết liệu mình có thể vượt qua hay không. Một nửa trong cô mách bảo rằng họ sẽ thành công, nhưng nửa còn lại kiên quyết phản đối. Cô cố hít một hơi thật sâu và thu hết can đảm. Tới nào.

"Được rồi, bay thấp xuống nào!" Nó vâng lệnh nghe theo. "Tốt lắm, thấp xuống lần nữa nào". Nó rầm rập làm theo. Bây giờ, phần khó khăn mới thực sự bắt đầu. Khoảng trống kia rất hẹp, nhỏ hơn cả sải cánh của Rin. Chỉ cần hành động sai một ly là rắc rối to. Họ đã tiến đến gần khoảng trống... "Thu cánh lại... NGAY!" Đến phút cuối cùng nó kịp gấp cánh sát vào người và lách mình qua thân cây, vượt qua được khoảng trống.

Cảm giác kinh ngạc chợt choáng ngợp tâm can, vì đây là lần đầu tiên họ mạo hiểm đến như vậy. Rin mở bừng mắt, và cô cảm nhận được rằng nó đang mỉm cười.

"Tuyệt cú mèo!" Cô gào lên.

"Cậu tuyệt lắm," nó nói với cô vẻ tự hào, "Giờ làm gì nữa đây?"

"Chà, để tớ nghĩ coi...vì hôm nay chúng ta cũng lỡ liều lĩnh như vậy rồi, sao không tới luôn nhỉ?"

"Đầu cậu chứa cái quái gì vậy?"

Chỉ vài phút sau họ đã lướt ngang cánh rừng và hòa mình vào bầu không khí quang đãng một lần nữa. Nó cho rằng những chuyện cô suy tính chẳng an toàn chút nào cả, nhưng cô lại nhắc nó nhớ ngày hôm nay họ đã làm chuyện gì thực sự an toàn đâu. Nó chỉ biết lắc đầu ngao ngán và nghe theo chỉ dẫn của cô. Đến khi cả hai bay đủ cao rồi, nó mới khẩn khoản xin cô lần cuối, mong cô suy nghĩ lại. Cô từ chối. Nếu có một thứ để cô tự hào, thì đó là cơ hội. Khó vãi linh hồn, cô rửa thềm.

Chuyện đó khiến cô nhất thời hành động ngu xuẩn, nhưng thỉnh thoảng những ý tưởng ngớ ngẩn như vậy hóa ra lại là cứu tinh của đời cô. Đứng trên lưng Rin quả là khó lòng giữ thăng bằng cho vững. Cô bước thẳng về phía đuôi nó và trèo qua đôi cánh. Khi tiến đến gần rìa cánh, cô bất giác nhìn xuống nhưng chẳng thấy gì cả ngoại trừ những đám mây mù mịt.

Mình có thể làm được mà... mình sẽ làm được thôi. Leiv lặp lại điều này lần nữa, lần nữa trong đầu.

Khẽ hít một hơi thật sâu, cô nhảy xuống. Cảm giác rơi tự do thật lạ lùng, khác hẳn so với lần đầu tiên lúc cô và Rin tái sinh liên kết. Lần đó, là cô tự quyết định buông mình rơi tự do trong không trung. Lý do chẳng qua vì cô muốn kiểm tra mức độ tin tưởng và khả năng thấu hiểu lẫn nhau, hay ít nhất

là do cô tự nhủ thế. Nhưng thực ra, chính cái suy nghĩ muốn tự do hoàn toàn mới đưa cô đến quyết định như vậy.

Chợt nghĩ về Rin, cô cảm thấy hình như nó vẫn tiếp tục bay ở trên đầu. Cô âm thầm kéo liên kết và cảm thấy nó bất ngờ đổi hướng lao thẳng về phía mình. Nó bay hết tốc lực và đáp xuống bên dưới cô rồi nhẹ nhàng giương cánh, dùng một lực mạnh để giữ thăng bằng. Đáp xuống trên lưng nó tuy chẳng hề đau đớn như cô tưởng, nhưng cũng để lại trên người cô vài vết bầm tím nhẹ, sau này có thể dễ dàng chữa lành được.

Cảm giác vô tư rơi xuống và lướt xuyên qua những đám mây kể ra cũng tuyệt vời thật. Giá mà cô được thừa hưởng đôi cánh của con rồng, hẳn cô đã tự do như chim sổ lồng rồi.

Thời gian thấm thoắt trôi, mặt trời đã khuất núi tự lúc nào không hay. Leiv vỗ nhẹ cổ Rin, ra hiệu cho nó rằng đã đến lúc phải trở về. Khẽ áp đầu mình vào cổ nó, cô nhắm nghiền mắt, chợt thấy cảm giác bình yên tràn ngập trong lòng. Hẳn nó cũng cảm thấy như vậy vì từng thớ cơ trên lưng chậm chậm giãn ra....

Hẳn là cô đã thiếp đi một lúc, vì cô đã choàng tỉnh giấc trước đồng lửa bập bùng. Rin đã khuất khỏi tầm mắt, nhưng vài phút sau lại xuất hiện cùng với một con nai trong miệng. Bao tử cô chợt sôi lên trước viễn cảnh món thịt nai nướng trên lửa hồng.

"Lẽ ra tớ nên giúp cậu mới phải," Leiv bảo nó.

Nó lắc đầu. "Cậu hầu như chưa lần nào được tận hưởng một giấc ngủ trọn vẹn. Trước lúc đáp xuống đây cậu đã ngáy khò khò rồi. Tớ nghĩ sẽ tốt hơn nếu để cậu nghỉ ngơi, dù chỉ một chút thôi."

Cô tiến tới lấy thịt nai, không quên gửi lời cảm ơn cho nó. Chế biến thịt luôn là nhiệm vụ của cô, trong khi ngồi ngắm Rin ăn thịt sống. Cô xẻ con vật thành hai mảnh bằng nhau, mang một nửa đến cho con rồng đang kiên

nhấn chờ đợi. Phần còn lại cô xiên vào một cái que đặt tạm trên lửa rồi quay đều tay để đảm bảo rằng thịt chín hoàn toàn.

Mùi thịt nướng lan tỏa đến chỗ cô ngồi, đồng thời viễn cảnh miếng thịt ấm áp chạm vào bờ môi khiến Leiv ứa nước bọt. Bất giác cô nghe được tiếng ùng ục vang lên và nhìn quanh quất, rồi chợt dừng lại khi nhận ra âm thanh ấy phát ra từ dạ dày của mình.

Rin bật cười khúc khích, rõ ràng là nó cũng nghe thấy.

Khi miếng thịt đã nướng chín đều, cô chẳng chần chừ mà ăn ngay và thực tế là cô nuốt vội nhiều hơn nhai kỹ. "Ngày vui" của cả hai rút cạn chút sức lực cuối cùng của cô. Thức ăn bắt đầu tiêu hóa khiến cô đâm ra buồn ngủ. Cô ném phần thịt còn lại cho Rin, vì biết rằng nó có thể giải quyết chỗ thịt nhiều gấp sáu lần so với cô.

Họ tụm lại gần nhau hơn, lặng yên ngược nhìn bầu trời và ngắm ánh sao đêm. Những tháng ngày đã qua thật bình lặng, không chỉ với cô mà còn cả Rin nữa. Dẫu rằng những buổi luyện tập kéo dài tưởng chừng như bất tận, cô vẫn cảm nhận được chút gì đó an yên thắm sâu trong lòng nó. Như thế cả thế giới riêng của nó cuối cùng cũng đoàn tụ, như thế mọi mảnh ghép của câu đó cuối cùng cũng khớp lại với nhau vậy.

Cũng chẳng có gì khiến cô ngạc nhiên khi nó lại cảm thấy thế, cứ như nó bị kẹt lại ở thế giới của chính mình, và chẳng còn thú vui giết thời gian nào để làm ngoài việc săn thú rừng nữa. Từ lúc chào đời, nó đã bị bỏ rơi để tự lực cánh sinh, và tia hy vọng duy nhất còn sót lại chính là một ngày nào đó ký sĩ sẽ tìm được nó. Giá mà định mệnh đưa đẩy khiến cô biết đến nó sớm hơn, cô đã có thể tìm thấy nó sớm hơn, giải phóng nó khỏi cảm giác đợi chờ vô tận.

Giá mà cô có thể giải bày cho nó biết cô buồn đến nhường nào, thế nhưng dù có làm vậy đi chăng nữa, cũng chẳng thể bù đắp thỏa đáng cho

những năm tháng nó phải khép mình trong cảnh cô đơn. Khoảnh khắc duy nhất cô cảm thấy mình còn tồn tại được với chốn này cùng với vẻ đẹp của thiên nhiên hùng vĩ chính là lúc nó ở cạnh bên cô. Cảm giác rạo rực cô cảm nhận được thông qua mối liên kết đã quen thuộc dần, chỉ còn sự tĩnh tại ngự trị trong lòng mà thôi.

Mọi chuyện diễn ra trong cuộc sống cô trước khi hình thành liên kết với con rồng phút chốc bỗng nhòa nhạt, dường như chẳng còn gì trong quá khứ khiến cô bận tâm ngoại trừ vài thứ đã được cô cất chứa sẵn trong trái tim. Việc trọng tâm bây giờ là phải củng cố thực lực thông qua luyện tập để thực hiện được những chuyện cần phải làm.

Đức vua cần phải thoái vị và người duy nhất thích hợp để thực hiện cái nhiệm vụ đó chính là bản thân cô. Cả Therian, pháp sư quyền lực nhất ở vương quốc của họ, cũng chẳng thể sánh với cô được. Dù cũng như ông, đức vua lớn tuổi hơn cô, và điều đó nghĩa là ông ta dẫn thân vào ma thuật rất sớm. Cô dám chắc ông ta hẳn cũng có nhiều thủ đoạn và một quá trình luyện tập lâu dài.

Đức vua Liyem lại thường xuyên ganh tị với những mối liên kết giữa kỵ sĩ với rồng của họ vì ông có cảm giác cả hai đều giỏi hơn ông. Ông luôn khao khát quyền lực và bất chấp mọi thủ đoạn để đạt cho bằng được.

Không ai biết chắc ông ta lấy những thông tin đó từ đâu, nhưng theo lời cha cô, rất có khả năng ông ta là một Phù Thủy Hắc Ám. Những ai luyện tập ma thuật hắc ám đều bị cấm tham gia vào Công hội của bất kỳ vương quốc nào. Không ai muốn một cuộc nổi dậy nổ ra, vì đó sẽ là thảm họa giáng xuống toàn vương quốc.

Thay vào đó, những người sử dụng thứ năng lượng riêng lẻ đó sẽ buộc phải rời khỏi vương quốc sống kiếp cô đơn đến cuối đời. Họ phải gây dựng lại từ đồng đổ nát hỗn loạn và làm mọi thứ cho thỏa chí. Phải tốn một khoản tiền khá bấp để thuê pháp sư hắc ám ở bất kỳ cấp độ nào làm theo yêu cầu

của mình. Vào những dịp hiếm hoi bạn còn có thể giao dịch với họ, nhưng với điều kiện là phải cho họ một khoản lợi ích nào đấy.

Theo như cha cô được biết, không một pháp sư hắc ám nào muốn chống đối với Nữ hoàng Rong tiền nhiệm vì bà có quyền năng vượt trội hơn hẳn bọn họ. Bà đã trị vì gần hai thế kỷ và nếu một người nào đó muốn sánh kịp với bà thì phải mạnh hơn gấp hai lần mới mong có cơ hội. Eli ngờ rằng hẳn phải là kẻ nào đó khá mạnh hoặc ai đó đến từ pháp viện của nữ hoàng và trá hình như đồng minh của bà ấy. Chuyện hạ bệ một người rất mạnh khỏi vương vị tưởng chừng không thể xảy ra được, nhưng dù quyền lực đến mức nào vẫn có lúc phải suy vong, đâu có là nữ hoàng đi chăng nữa.

Rhianin, cô tự mình sửa lại cho đúng. Cha cô đã nói rằng đó là tên của nữ hoàng – của mẹ cô.

Thực ra cô chưa bao giờ dám gọi tên bà ấy thành tiếng, như thế vẫn còn bán tín bán nghi không biết liệu nữ hoàng có bất ngờ nhảy xổ ra khỏi mộ và trò chuyện với cô không.

Leiv...

Âm thanh cái tên cô phát ra khiến cô chột sững lại. Lý nào mẹ cô có thể quay về từ cõi chết được chứ.

Leiv...

Là một tiếng thì thầm yếu ớt, nhưng giọng nói ấy dường như không đến từ hướng nào xác định và bật ra từ trong tâm thức. Rồi cô chột nhớ lại, và tự trách bản thân quá ngu ngốc bởi cảm giác quen thuộc trong đầu kia.

Lei-

"Rin, tớ biết đó là cậu," cô ngắt lời khi ngược lên nhìn thẳng vào mắt nó, "làm vậy chẳng hay ho chút nào đâu."

Nó rít lên một âm thanh chói tai từ cổ họng, chẳng xác định được là tiếng gầm hay tiếng rên nữa. Đảo tròn đôi mắt, cô xoay lưng về phía nó rồi nhẹ nhàng nằm xuống mặt sàn lạnh buốt, không muốn dùng đôi cánh bọc lấy thân mình như trước kia nữa. Lần này nó quấy rầy cô hơi quá rồi.

Một thoáng yên lặng trôi qua, cuối cùng nó bất chợt cất lời. "Được rồi, tớ xin lỗi".

Cô vẫn lặng im, khước từ lời xin lỗi của nó. Muốn sớm được nói chuyện lại với cô, thì phải hơn cả xin lỗi nữa kìa. Mẹ cô không phải là người có thể dễ dàng hồi tưởng lại được, cũng chẳng thuộc về một ký ức xa xăm nào đấy. Nữ hoàng nổi tiếng nhờ cai trị bằng từ bi và công tâm; từ những kẻ dưới trướng đến những người từ nhỏ đến lớn chỉ trông thấy bà ở phía xa xa, đều hết mực yêu kính.

Có vẻ như nhiều người vẫn còn lưu giữ những hồi ức đẹp về nữ hoàng, nhưng Leiv thì hoàn toàn không. Cô chỉ thấy ganh tị khi biết rằng nữ hoàng đã sẻ chia trọn cuộc đời mình cho chúng sinh thiên hạ, nhưng lại chẳng dành ra được một ngày ở cạnh bên cô. Ở một góc độ nào đấy, Leiv chợt cảm thấy mình bị bỏ rơi, bị quên lãng, nhưng rồi cô hiểu ra rằng chuyện ấy vốn là lẽ tất nhiên.

Lý do duy nhất cô điên tiết với Rin chính là vì nó dám giấu cợt những ký ức cô hằng ao ước có được. Con giận đã nguôi ngoai rồi, và cô biết rõ điều đấy, nhưng lại không thể thừa nhận. Thay vào đó, cô lại hành xử như trẻ con và nhất định không thềm trả lời lại.

Nhiều năm qua, cô thấy mình trưởng thành rất nhanh và chẳng có thời gian dành cho mấy trò trẻ con nữa. Cho dù địa vị của nhà cô trong vương quốc khá cao, cha cô vẫn không muốn bỏ bê nhiệm vụ. Ông còn ngăn không để con gái mình trở thành một mục trưởng giả chỉ biết ở lý trong nhà trông coi gia đình và đám hầu cận. Eli không trưởng thành theo cách đó, và

chẳng lý nào ông lại để đứa con gái bé bỏng của mình bước theo lối mòn ấy.

Toàn bộ gia sản nhà họ được giấu ở nhiều nơi khác nhau, mà Leiv hầu như ẩn náu cũng gần hết mấy chỗ đó. Cả hai không cần nhiều, nhưng cha cô vẫn thích để phòng hơn không. Khi đủ tuổi rồi ông mới trả lại tự do cho cô, cho phép cô sử dụng tài sản của dòng họ. Dường như của cải họ có nhiều đến nỗi có thể nuôi sống cả một làng suốt mấy năm liền. Cuối cùng khi ông cảm thấy con gái mình đã thực sự sẵn sàng, ông mới trao hết thông tin về toàn bộ những địa điểm cất giấu gia sản cho cô.

Ông từng bảo rằng cô có thể tiêu xài, mua hàng tùy thích miễn sao thấy thoải mái là được. Món đầu tiên cô mua được trong đời là một bó tên mũi bọc thép. Cô đã nhờ thợ rèn luyện cho mình một mũi tên sắc như lưỡi gươm. Đúng như đã hẹn, vài ngày sau những mũi tên thép ấy đã ra đời. Đáng lẽ cô nên nhờ ông ta làm nhiều hơn nữa nếu không phải vì chúng quá nặng khiến cô gặp khó khăn khi chạy. Vác theo mớ vũ khí nặng nề đó chẳng phù hợp với tình cảnh hiện tại của cô tí nào.

Lần hoang phí thật sự là khi cô dùng số tiền đó thuê một nữ thợ may thiết kế cho cô vài bộ trang phục mặc trong nhiều dịp khác nhau. Leiv từ chối không đến cửa hàng phục trang ưa thích vì chả bao giờ chịu nổi cảnh tượng phải mặc mớ đồ ren rua kiểu cách đó và chỉ muốn tủ đồ của mình thật đơn giản mà thôi. Nên thay vì đến đó, cô chọn một cửa hàng quần áo nhỏ ở ngoại ô thị trấn.

Cô đặt cọc trước và nhận về vài mẫu thiết kế đơn giản hợp ý mình do chính những người nông dân thiết kế - hầu hết là quần áo bằng len. Khi cô thợ may bước ra và bày hàng cho cô xem, cô bắt đầu thấy choáng váng. Có tổng cộng bốn bộ, mỗi bộ cho một mùa. Rõ ràng cô thợ may chẳng tốn bao nhiêu tiền để dệt sẵn một bộ quần áo cả, chỉ cần đợi có cơ hội là mang toàn bộ chúng ra thiết kế thành những mẫu Leiv mong muốn mà thôi.

Chủ tiệm, người dệt nên mấy bộ quần áo, cũng vớ được khá bẫm sau khi Leiv đặt vài bộ đầm. Mấy quý bà trong thị trấn sau khi thấy được trang phục của cô đều rất tức giận vì cô sở hữu trên người mẫu thiết kế mới nhất, thế là đến hỏi cô đặt hàng ở đâu. Leiv hạnh phúc chỉ thẳng hường ngoại ô ngôi làng và họ cuống cuồng chạy đến đó hòng sở hữu riêng cho mình một mẫu. Vài tháng sau người thợ may cuối cùng cũng hoàn thành kịp đơn đặt hàng, cô ngạc nhiên vì Leiv, vận một bộ y phục thợ săn, đến cảm ơn cô vì đã cố gắng. Cô giấu nó vào một hốc cây. Chất liệu dệt chắc nhưng khá mảnh, và được khâu lại rất kỳ công. Leiv vẫn chưa muốn mặc vì cô vẫn còn một bộ cũ, nhưng nhìn cảnh tượng mấy người kia rạo rức như vậy cô bắt đầu mặc ngay vào luôn.

Từng mảng ký ức trong quá khứ làm nguôi dần cơn giận của cô đối với Rin và cuối cùng đẩy cô lại gần nó hơn khi cô nắm chặt đôi cánh và bọc nó quanh mình. Cô thầm gửi lời xin lỗi, đồng thời cảm ơn thông qua mối liên kết. Bất giác, cô cảm thấy tâm trí nó nhẹ nhõm hẳn đi, và cảm giác tội lỗi cũng phai nhạt dần, nhưng vẫn chưa biến mất hẳn.

"Xin lỗi, cậu cũng biết mà, tớ không bao giờ cố ý tổn thương cậu đâu," nó bảo cô.

"Tớ biết cậu không, nhưng không phải hận sự vì thế mà tớ nổi điên với cậu. Nghe có vẻ trẻ con nhưng tớ có chút ghen tị vì mọi người ai cũng có ký ức về mẹ tớ, trừ tớ ra. Cả cậu cũng nhớ được bà ấy là ai, hình dáng thế nào," Leiv nói, nhấn mạnh lời mình với nó.

Cô vẫn biết đó không phải lỗi của nó và nó cũng chẳng cố ý khiến mọi chuyện thành ra như vậy. Số phận quá đổi bất công với cô khi cho nó quá nhiều nỗi bất hạnh đến mức nó không còn kiểm soát được nữa, và cô cần chấp nhận sự thật rằng chỉ ít cô cũng chưa từng trải qua cảm giác mất đi mẹ ruột. Giữa cả hai chẳng có chút ràng buộc tình cảm nào, và dường như việc lãng quên một ký ức chưa hề tồn tại trong tâm thức còn đau khổ hơn mất đi một người nào đó nữa.

"Cậu biết tôi có thể – thôi không có gì đâu", nó cất lời, nhưng đột ngột im lặng. Nó quay mặt đi, như thể muốn tránh ánh mắt của cô.

Cô ngược lên và bắt gặp nó đang đắm đắm vào khoảng không vô tận, "Rin, gì cơ chứ?" cô hỏi lại.

Nó không trả lời, vẫn tránh nhìn thẳng vào mắt cô. Khẽ thúc giục liên kết, cô vắt óc hòng xuyên thấu bức tường vô hình Rin đang cố hết sức dựng nên. Có lý nào nó lại chặn cô được chứ, nên cô tiến thêm tí nữa. Sau vài lần thất bại, cuối cùng cô cũng từ bỏ và kết luận rằng bản thân vẫn chưa đủ kinh nghiệm để phá tan rào chắn nó dựng lên được.

Song, vẫn còn một thứ nữa cô vẫn chưa thử vì cơ hội thành công rất mong manh, nhưng không hẳn là dễ dàng vượt mất. Cô dốc hết sức mình, dồn hết uy lực hết thật to.

"Trinity, rờng thiêng bị ràng buộc với Leiv Devereux mau nói cho ta biết mi đang giấu ta điều gì!" Từng từ ngữ cuối cùng rít lên cay nghiệt hơn cả những gì cô lường tượng ra được.

Rin cố hết sức khép lại tâm tư, gắng giữ lại những điều định nói với cô. Nhưng từ ngữ cứ bật ra một cách vô thức trong đầu, bị sức mạnh giọng nói của cô buộc phải lộ tẩy – bị chính giọng nói của nữ hoàng, cô nghĩ vậy.

Sau khi gượng hết sức để giữ lại, từng từ một cuối cùng cũng nhanh chóng trượt hết khỏi tâm trí nó. "Tớ định nói rằng nữ hoàng – cậu có thể gặp bà ấy nếu muốn."

"Thấy cả người bằng xương bằng thịt? Có thể sao?" Leiv ngồi xuống, đưa đôi mắt đắm lệ nhìn nó.

Nó có thể nghe được tiếng khản khoản lẫn khuất trong chất giọng của cô khi biết rằng những lời mình sắp sửa nói ra có thể khiến trái tim cô hóa thành cát vụn. "Tớ xin lỗi," nó mở lời, "hồi sinh người chết là việc không thể.

Ý tứ là,' nó bất giác nhẹ giọng, 'thông qua liên kết tứ có thể gửi cho cậu hình ảnh của nữ hoàng, nhưng chỉ khi cậu muốn mà thôi. Tứ không mong cậu gặp mặt bà ấy rồi nhớ lại rằng bà ấy thực sự đã ra đi mãi mãi."

Cô muốn gì nữa chứ? Nếu cứ đắm đắm vào đôi mắt của người phụ nữ đã sinh ra mình, liệu có ánh lên vẻ gì nhận ra nhau, dù chỉ trong chốc lát? Chưa bao giờ trong đời cô bật khóc vì một người mình không gặp mặt lấy một lần. Thật khó mà lường tượng ra được đời cô sẽ ra sao nếu không có chiến tranh và mẹ cô không khuất núi. Liệu rằng tất cả những thứ ấy, có thỏa đáng chăng?

Cô lắc đầu. Không. Hẳn chuyện nữ hoàng qua đời là một bi kịch rất khủng khiếp, nhưng nếu bi kịch ấy không dành cho cô, hàng trăm người có thể đã thiệt mạng kể cả Leiv. Đó là một nghĩa cử cao thượng mà cô sẽ hạnh phúc đón nhận nếu nó cứu sống được những người cô yêu thương. Mẹ cô sẽ mãi mãi được tưởng nhớ như vị anh hùng đã hy sinh vì dân tộc/.

Ất hẳn cô đã đi quá xa rồi. Câu hỏi kia vẫn còn bỏ ngỏ. Liệu cô có sẵn sàng nhìn mặt mẹ mình hay chưa?

Có chính là câu trả lời duy nhất bật ra trong đầu cô. "Cho tứ thấy đi," cô bảo Rin.

Một bóng dáng chợt lướt ngang tâm trí cô, ngỡ như thuộc về ký ức riêng của cô vậy. Cô khép dần đôi mi để nhìn rõ diện mạo của nữ hoàng. Bà thật lộng lẫy. Dáng người thon thả với một cái cổ cao kiêu hãnh. Mái tóc của nữ hoàng mang sắc của trời đêm, được cắt gọn và buông xõa xuống vành tai. Nét mặt bà thật dịu dàng, nước da trắng sáng nhưng không nhợt nhạt như Leiv. Đôi mắt bà rất đẹp, khiến Leiv không thể ngừng nhìn thẳng vào đáy mắt xám đen ấy. Những nét tương đồng giữa hai người thật kỳ lạ, khiến bất cứ ai cũng dễ dàng thốt lên rằng ngoại trừ đôi mắt, hai người hẳn có quan hệ với nhau. Dẫu rằng có nhiều điểm khác biệt, nhưng họ rõ ràng là mẹ và con gái, không lẫn vào đâu được.

Một giọt nước mắt bất chợt lăn khỏi khóe mi trước khi cô kịp lau lấy. Để rồi cuối cùng khi mở bừng mắt, cô thấy Rin đứng cạnh bên, vẻ ái ngại choáng hết cả gương mặt nó. Nó vẫn không chịu nhúc nhích đến khi biết chắc rằng cô đã hoàn toàn bình tâm lại. Cô mở mối liên kết, cảm xúc tuôn trào từ Rin sang cô như nước vỡ đê, cô cố lọc hết mọi thứ đến khi đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Gửi cho nó chút cảm giác an yên giải thoát nó khỏi cơn hoảng loạn, chỉ còn lại sự tĩnh lặng ngự trị mà thôi

Bất cứ đặc điểm nào khác biệt giữa Leiv và mẹ cô đều đến từ người làm cha kia cả. Cô không muốn trông thấy đức vua vì tâm trí cô đã dành chỗ cho một người cha mất rồi, nên đành bỏ lại nó một mình.

Cô thấy khoan khoái khi rúc mình vào cánh của Rin, khép mi lại để cảm nhận cả thế giới đang chìm dần vào bóng tối. Dẫu không muốn thừa nhận, cô vẫn sợ thiếp đi vì những thứ mình sẽ gặp trong giấc mơ. Có quá nhiều bất ngờ ập đến khiến cô không kịp trở tay, và đến giờ cảm giác sốc trong cô đã lên đến đỉnh điểm.

Nỗi lo day dứt trong tim bắt đầu tan biến dần vào bóng tối. Giấc ngủ đã chế ngự được ý muốn giữ mình tỉnh táo và bảo vệ những ký ức rỗng mõi. Hình ảnh người đàn bà bị tra tấn trong ngục tối ám ảnh cô khi cảnh tượng từng cái tát của tên quản ngục giáng xuống bà ta hiện rõ ra, rõ từng cái một. Khó lòng tảng lờ đi những ảnh ảnh đó khi nó luôn xuất hiện trước mắt khi hàng mi đã khép chặt.

Khi những cảnh tượng ấy đã qua đi, cô đã ngỡ đêm ấy mình sẽ tận hưởng một giấc ngủ không mộng mị, nhưng cô đã lầm. Cô uốn mình và kéo đôi cánh của Rin lại gần thêm như muốn thoát khỏi cơn ác mộng kinh khiếp. Buồng phổi như chẳng muốn tiếp thêm không khí cho cô, càng cố hít chừng nào càng khó thở chừng đó.

Đã là đêm thứ hai trong chuỗi đêm vô tận cô choàng tỉnh giấc giữa cơn mê. Cô đã cố dứt khỏi mối liên kết để nó không cảm thấy lo lắng, nhưng

khi làm vậy cô vô tình khiến thể lực cả hai giảm sút theo. Đúng lúc ấy một cảm giác buồn nôn chợt ập đến và cơn đau trong lồng ngực chợt nhói lên khiến cô cứng người lại rồi ngã xuống, nhưng Rin đã kịp thời đón lấy.

Nó nhìn sâu vào đôi mắt đau thương và bối rối của người kỵ sĩ lẫn nữ hoàng. Nó mở mối liên kết rồi truyền linh lực của mình cho cô, chữa lành những đòn đau cô phải chịu đựng. Leiv chỉ vừa mới vượt qua tác dụng phụ khủng khiếp nhất của việc trở thành nữ hoàng và nó từ tốn giải thích cho cô những điều trái tim cô mách bảo là đúng

Ở một nơi nào đó, có một con rồng và một kỵ sĩ đã biến mất vĩnh viễn.